

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 83

Dijous, 4 d'abril de 2002

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 55, segona i darrera reunió

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre el finançament de l'Administració local (tram. 300-00817/069) (p. 3)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el model curricular de l'educació secundària obligatòria
(tram. 300-00713/06) (p. 8)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la gestió hospitalària (tram. 300-00039/06) (p. 12)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la indústria farmacèutica i les inversions en aquest sector
(tram. 300-00872/06) (p. 17)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política relativa a la societat del coneixement,
especialment pel que fa a les seves infraestructures (tram. 300-00890/06) (p. 22)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política en matèria d'aqüicultura (tram. 300-00898/06) (p. 26)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa a l'obra pública
(tram. 302-00206/06) (p. 31)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els mitjans de comunicació públics
(tram. 302-00207/06) (p. 35)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre relacions exteriors i projecció internacional
(tram. 302-00208/06) (p. 40)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política social en el marc europeu
(tram. 302-00209/06) (p. 48)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la implantació de l'energia eòlica (tram. 302-00210/06) (p. 53)

→

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció sanitària especialitzada
(tram. 302-00211/06) (p. 56)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 55.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen el conseller en cap, les conselleres de Governació i Relacions Institucionals i d'Ensenyament i els consellers de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'Indústria, Comerç i Turisme i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de l'Administració local (tram. 300-00817/069)

El punt quinquè de l'ordre del dia, tal com intueix l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras, és sobre el finançament de l'Administració local, pel qual té la paraula i l'adreça en nom d'Esquerra Republicana a l'honorable consellera de Governació.

El Sr. Oliveras i Maristany

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta interpellació, com diu el seu títol, anirà fonamentalment sobre el tema del finançament local, sobre un tema que fonamentalment depèn de la legislació estatal, però crec que des de Catalunya és important que s'elaborin propostes, perquè evidentment és una llei que afecta d'una manera fonamental els nostres ajuntaments, els ajuntaments de Catalunya. Però també voldríem tractar del tema específic, del que seria el tema de cooperació local que recentment ja vam tractar en una compareixença que va fer la consellera.

Evidentment, és un tema important, d'actualitat, perquè estem en un any en què s'ha de dur a terme la reforma de la Llei d'hisendes locals. Jo crec que és un dels esdeveniments importants des de l'òptica municipalista, perquè la reforma d'aquesta Llei d'hisendes locals és un repte molt important, però també, al mateix temps, això està embolicat amb el debat que s'ha generat a partir del Govern de l'Estat i del Partit Popular sobre el document del pacte local, sobretot pels aspectes competencials de l'Administració local, però, evidentment, els aspectes competencials i els aspectes financers van totalment entrellaçats.

L'objectiu d'aquesta interpellació –i després veurem la conseqüent moció– és intentar buscar un acord, intentar buscar dos elements, fonamentals des del nostre punt de vista, per una banda, quan he dit allò del tema del finançament local de la Llei d'hisendes locals, mirar de buscar un consens el més ampli possible amb una proposta catalana de criteris bàsics per a la revisió del conjunt del sistema de finançament local, o sigui, la reforma de la Llei d'hisendes locals i, al mateix temps, també, un altre objectiu, que és intentar arribar a un acord per a la millora del que seria el sistema de cooperació local a Catalunya.

Com he dit abans, cal recordar que va haver-hi una resolució d'aquest Parlament, la Resolució 361 que parlava de la necessitat d'establir un nou marc legislatiu i financer de cooperació entre la Generalitat i els ens locals. Aquesta Resolució manava fer un informe al Departament de Governació sobre la situació i els criteris d'avaluació d'aquest nou marc, sobretot un informe i, al mateix temps, l'elaboració, la possibilitat d'elaborar un nou projecte de llei. Això ha tingut un any de retard. Evidentment, hi han hagut diverses incidències en tot aquest procés: el canvi en la Conselleria de Governació i, eminentment, també, entenem la complexitat del tema, però fins al 20 de març passat no va haver-hi la compareixença de la consellera.

Nosaltres creiem, sincerament, que en aquesta compareixença i aquest informe que se'ns va donar als diputats i diputades no es feia un balanç prou seriós ni propostes clares pel que havia de ser una reforma del sistema de cooperació local. Evidentment hi havien aspectes tangencials amb què podríem estar d'acord, però la sensació que vam treure d'aquella compareixença va ser una indefinició sobre la continuïtat d'aquest debat i la necessitat de concretar-ho, pel que feia referència a la cooperació local a Catalunya.

Creiem que va ser un error centrar la compareixença de la consellera amb les picabaralles de les sentències i, evidentment, les al·legacions presentades en els diferents instruments que tenen les diferents administracions, en concret, el PCAL, per part de la Diputació de Barcelona, i el Pla d'obres, per part de la Generalitat. Les diferents, com he dit abans, al·legacions presentades i demandes davant dels tribunals creiem que han sigut un perjudici per als ajuntaments, creiem que no ha estat positiu. Evidentment, a vegades hi han hagut sentències del Tribunal Constitucional que han donat raó a un costat o un altre. És evident que la Sentència de l'any 98 del Tribunal Constitucional donava la validesa al Pla d'obres, excepte alguns articles que declarava la seva inconstitucionalitat, en concret, l'article 2.3, però, malgrat això, creiem que el fet que sigui legal el Pla d'obres no és un motiu per dir, per afirmar que a partir de constatar la seva legalitat, almenys en la seva major part, haviem d'obviar el possible debat d'elaboració d'una nova llei de cooperació local, de la reforma del sistema de cooperació local o, almenys, caminar cap a la seva reforma.

Jo crec que es va confondre la idoneïtat política amb la seva legalitat, que són aspectes totalment diferents. La legalitat la donen, en aquest cas, la Sentència del Tribunal Constitucional, però la idoneïtat política l'hem de donar des d'aquí, al Parlament de Catalunya, amb les actuacions i la necessària reforma que creiem que hi ha d'haver del sistema de cooperació local.

Creiem que la compareixença que va tenir la consellera no hauria de ser la seva conclusió de la justificació d'aquesta Sentència per no canviar res. Evidentment, com he dit abans, hi ha alguns elements d'aquest Informe, que crec que es podrien aprofundir, per tal de tirar endavant aquesta reforma del sistema de cooperació local.

Els ajuntaments pateixen uns mals crònics pel que fa al seu finançament. Un mal finançament que també és pro-

ducte de la Llei d'hisendes locals, de l'any 88. També influència aquest mal finançament, crec jo, l'excessiu tutelatge del sistema de subvencions, per part de les administracions superiors. I també jo crec que hi ha hagut un altre element, que és el recel històric que hi ha hagut per part del Govern de la Generalitat cap al món local.

Això s'ha traduït, en tots aquests anys, amb transferències insuficients i també amb instruments inadequats i desfasats. I aquí tornàrem a parlar del Pla d'obres, una llei del 87 hereva dels antics plans provincials, que té, creiem nosaltres, doncs, elements desfasats en l'actualitat que no responen als problemes que tenen els ajuntaments. I alguns d'aquests elements que no responen als problemes dels ajuntaments, fins i tot reconeguts en l'Informe que va presentar la consellera quan parlava que, quan en els darrers plans d'obres i serveis, es va treure la figura dels programes d'acció territorial, per intentar donar resposta a actuacions singulars, ja que la filosofia del Pla d'obres serveis fonamentalment per als serveis elementals que tenen els ajuntaments. Però a la pràctica què ha produït? En trobar-nos un instrument totalment inadequat i desfasat, aquest programa d'adaptació territorial s'ha convertit en un calaix de sastre a l'hora d'oferir les subvencions.

Un altre aspecte del sistema de cooperació local que creiem que no s'ha desenvolupat suficientment és el tractament dels municipis amb règims especials. Sí que hi han hagut programes, pel que fa referència als nuclis agregats, i en els últims que hi ha hagut jo crec que hi han hagut algunes millores substancials pel que fa a les seves aportacions, però creiem que el tractament continua sent insuficient. I no parlem d'aquelles tipologies que surten en la mateixa Llei municipal de Catalunya, aquelles quatre tipologies en les quals hi ha municipis turístics, els municipis d'alta muntanya i altres, perquè no s'ha desenvolupat el que diu la mateixa Llei municipal de Catalunya.

Pel que fa a les transferències vers els ens locals, creiem que el que s'havia reflectit en el pressupost de l'any 2002 no ha sigut totalment insuficient. Evidentment que hi ha hagut un augment de la quota del pressupost autonòmic de transferències a les corporacions locals. Si per primera vegada l'any 2002 ha superat el que era la cota del 2,6 de l'any 95 i enguany hem arribat al 3,1, però malgrat les majors partides pressupostàries del pressupost d'enguany, no hi ha hagut un canvi en l'estructura de la despesa vers els ens locals. Això, en els últims anys tampoc s'ha vist amb les petites, insuficients, evidentment, millores que ha tingut el finançament autonòmic, això no s'ha vist mai traslladat, des del nostre punt de vista, a la millora d'aquest finançament local.

Per tant, nosaltres creiem pel que fa referència a l'àmbit de la cooperació local que caldrien tres elements. La necessitat de determinar un percentatge de participació en els ingressos autònoms, revisant els criteris de repartiment i establint criteris d'evolució –aquest seria un primer aspecte. Un segon seria la necessària revisió del tractament quantitatiu, qualitatiu dels municipis amb règims especials, i un tercer element aniria en la línia de

convertir el fons de cooperació local en una veritable participació amb els ingressos de la Generalitat.

I anant ja al tema del finançament local, pròpiament dit de la Llei d'hisendes locals, creiem que ens trobem en una situació que..., ens trobem amb la trampa que ha representat la proposta del pacte local de Partit Popular. Jo crec que el primer que s'ha de fer és abordar el problema del finançament i, després, evidentment, podrem anar abordant els aspectes competencials, tot i que hi ha algun aspecte lligat al finançament que també està lligat als aspectes competencials, pel que fa referència al nivell de despesa pública dels ajuntaments.

Creiem que la proposta del Partit Popular, amb el document que ha elaborat, resumeix perfectament uns objectius polítics des del nostre punt de vista, des del punt de vista nacional, absolutament perversos i amb un atac frontal al que és el procés de recuperació de l'autonomia de Catalunya. El Partit Popular, amb aquest document, dona el procés autonòmic per tancat, dona el sistema de finançament actual per tancat, com si estigués condemnat a l'eternitat l'actual sistema de finançament, i per tant, diu: «Ara és el moment, efectivament, d'efectuar la segona descentralització.» És evident que aquest raonament té una lògica aclaparadora i que, evidentment, té la seva coherència per part de qui el defensa, i per tant, ara és el moment de passar a la segona descentralització.

Jo crec que aquest és un dels elements que ens fa reflexionar que és necessari des de Catalunya elaborar una proposta pròpia, tant pel que fa referència als temes competencials, però, sobretot, el que anava centrat en aquesta interpellació, pel que fa referència a la hisenda local, que és la prioritat, abans de parlar de temes competencials, que hem d'abordar des d'aquí a Catalunya i, evidentment, afrontar amb propostes comunes la reforma de la Llei d'hisendes locals.

Des del nostre punt de vista, hi han tres elements que defineixen l'estat de les hisendes locals...

El president

Senyor diputat, està amb escreix al text que ha emprat.

El Sr. Oliveras i Maristany

Doncs, en tot cas, continuarem després.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Governació i Relacions Institucionals (Sra. Núria de Gispert i Català)

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, coincideixo amb vostè, senyor Oliveras, en què el nou finançament local depèn sobretot de l'Administració central. I dic sobretot perquè requereix ineludiblement una modificació important de determinats articles de la Llei d'hisendes locals. En segon lloc, és important perquè aquest nou finançament sigui favorable i positiu als municipis i, especialment, com que ens interessa a nosaltres, als ens locals catalans, municipis i comarques, es

requereix..., i en això estem treballant, en un acord català que permeti defensar amb una sola veu el que ens interessa de cara al nou finançament local.

Després, vostè ha parlat, i jo parlaré més amb profunditat del que crec que s'hauria de fer amb la modificació de la Llei d'hisendes locals i quins són els punts que entenc que s'haurien de tenir en compte, però vostè també ha parlat d'un nou marc de cooperació local fent referència a l'Informe que jo vaig traslladar fa un parell de setmanes a la Comissió Primera del Parlament de Catalunya. En aquest nou marc de cooperació local –i és cert que venia d'una proposta de fa ben bé un any i mig o dos–, partia d'un fet –i jo vaig explicar ja que partia d'un fet inicial en el qual es plantejava una proposició de llei que fos aprovada en aquest Parlament de Catalunya– que pretenia la modificació en profunditat de la Llei del Pla únic d'obres i serveis. I potser, i és cert que la meua intervenció va anar més enllà en defensar, sobretot, l'actual marc.

També vaig dir, per això, en la meua intervenció, que no estàvem tancats a millorar el marc de la cooperació, a millorar-lo concretament en el Pla únic d'obres i serveis, però que potser el primer que s'havia de fer era que totes les parts complissin la legalitat vigent, i que la important conflictivitat jurídica que havia tingut aquest tema i que ara ens portava ja a un final, jo diria feliç, almenys de cara als municipis catalans i de cara a les pretensions del Govern de Catalunya, doncs, era important que aquest marc quedés clar dins de la Comissió Primera.

Així i tot, torno a repetir, estem disposats a parlar d'un nou marc, a millorar-lo, i de fet, com vostè diu, el Pla únic d'obres i serveis, tal com estava concebut en els seus inicis, és un pla desfasat, però el que s'ha fet des de la Generalitat i des de la Direcció General d'Administració Local és que aquest Pla sigui cada vegada més actual d'acord amb les necessitats del territori. I és en aquest sentit que s'han anat creant programes d'acció territorial que han tingut en compte aspectes que interessaven i que eren preocupants per a diferents municipis de Catalunya. Concretament, en l'última reunió de la Comissió de Cooperació Local de Catalunya es van aprovar quatre plans d'acció territorial específics, que s'afegeixen, s'annexen al Pla únic d'obres i serveis de l'any 2002.

I, per tant, en aquest sentit, és positiu per als municipis, perquè, per una banda, hi ha un pla més igualitari per a tothom, i, després, hi han plans específics que tenen en compte aquelles necessitats més o menys urgents que requereixen els municipis catalans.

Ara bé, el títol de la interpellació d'avui anava més a quins han de ser els criteris que hem de tenir en compte de cara a un nou finançament local. Des del nostre punt de vista, els criteris han d'anar cap a una reforma de la Llei d'hisendes locals, de l'any 88, que està actualment desfasada, que no té en compte les necessitats dels municipis d'avui i que, des del nostre punt de vista, ha de tenir en compte quatre aspectes importants: el primer de tot és que ha de tenir present, necessàriament, el sistema de distribució territorial i les competències assumides per cadascun dels ens locals. I aquesta tas-

ca no es pot fer oblidant que el Parlament de Catalunya és competent per organitzar el territori i per delimitar l'abast de les competències dels ens locals d'acord amb l'Estatut.

El segon principi és que el finançament dels ens locals ha de tenir en compte el principi de suficiència financera, és a dir, l'article 142 de la Constitució espanyola, ja que la legislació d'hisendes locals ignora els efectes de la legislació autonòmica i tracta els diferents nivells locals com si tinguessin les mateixes responsabilitats en tot el territori de l'Estat, obviant el contingut de l'article 142 de la Constitució, que recull el principi de suficiència financera dels ens locals en uns termes que suposen l'equilibri necessari entre els recursos disponibles i les competències legalment assignades a cada nivell.

Un tercer aspecte és l'existència, a Catalunya, de l'organització comarcal, recordant que la Llei reguladora de les bases del règim local així ho contemplava, així ho tenia en compte, i, en canvi, la Llei d'hisendes locals, tres anys després, promulgada l'any 1988, no ho té en compte i considera que les comarques a nivell de Catalunya han de rebre els recursos del Parlament, de la Generalitat de Catalunya, i no han d'entrar dins de la distribució en els ingressos de l'Estat.

I un quart element és tenir en compte l'article 48 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya que, referint-se al Fons de cooperació local i a la participació en els ingressos de l'Estat, proclama que la Generalitat pugui distribuir-les i que estableixi, també, els seus criteris. És necessari, doncs, donar contingut real i efectiu a l'article 48.2 de l'Estatut, en el sentit que la Generalitat disposi d'un marge propi per a la fixació dels criteris de distribució de les participacions locals en els ingressos estatals, amb la finalitat que aquest repartiment s'ajusti a les especificitats pròpies del règim local de Catalunya. Un plantejament com aquest necessàriament ha de passar per una modificació de la Llei d'hisendes locals en el sentit esmentat, i permetre que les comunitats autònomes competents puguin participar en l'establiment de criteris de distribució.

Aquest Parlament, per exemple, hauria de poder legislar al respecte, redistribuint les participacions en els ingressos estatals en funció de l'apreciació de les peculiaritats del model d'organització territorial de Catalunya. Ha d'intervenir, per tant, en la regulació del marc financer dels ens locals. I, per tant, hem de disposar, des d'aquesta cambra, d'instruments rellevants del finançament local per tal de donar, des del vessant financer, cobertura a les responsabilitats públiques dels ens locals.

L'any 2002 acaba el sistema vigent de finançament. I la postura del Govern en aquest sentit és clara: defensem un nou marc estatal que inclogui, també, el finançament dels consells comarcals i que permeti millorar el finançament dels municipis catalans que, des de l'any 88, han anat canviant, i en molt, les seves necessitats, tenint en compte les especificitats del territori de Catalunya, l'important nombre de municipis que tenim, tenint en compte que el 83% dels municipis de Catalunya tenen menys de 5.000 habitants, el 56% tenen menys de 1.000 habitants, i que tenim municipis de diferents ti-

pologies –turístics, amb nuclis disseminats, de muntanya–, i que, per tant, és necessari tenir en compte aquests diferents aspectes.

Tant des d'una perspectiva política com d'eficàcia econòmica, ens interessa poder influir i poder aconseguir que aquesta situació de dependència econòmica que existeix fins ara ja no sigui la mateixa. Per tot això, hem intentat –i això ja els ho vaig dir en la meua compareixença en la Comissió Primera– que es formés un grup de treball dins la Comissió de Govern Local, que en aquest moment s'està gestant, per treballar i fer un front comú i aconseguir un major i més just finançament local que s'ha d'acollir a les competències municipals que atribueixen les lleis a les administracions locals.

Aquesta Ponència redactarà una proposta, un document, que servirà de plataforma i en la qual es plantejaran aquells aspectes que he comentat inicialment, tenint en compte els quatre aspectes que crec que són bàsics per tenir un bon finançament local: suficiència financera, fet comarcal, competències en organització territorial i distribució del fons des de Catalunya; així com els arguments per mantenir i millorar els tributs propis. Interessa aconseguir que es puguin consensuar entre l'Associació Catalana de Municipis i la Federació de Municipis de Catalunya tots aquells aspectes relatius que puguin configurar un millor finançament per a les nostres entitats locals.

En tot cas, l'Informe ha de tenir present tot el que es va debatre i es va discutir i aprovar en el segon Congrés de Municipis de Catalunya que posa al dia la situació dels ingressos municipals, els quals no han sofert canvis rellevants des de la Llei del 88, però que, per contra, és evident que els serveis que presten avui, els ajuntaments, són molts més i millors que els de fa uns anys.

Aquest nou sistema de finançament suposarà una revisió en profunditat de l'actual marc financer dels ens locals i, per les notícies i les informacions que ens arriben, es preveu que en el marc dels tributs propis també hi hagin modificacions.

I aquí és on, també, des de Catalunya i amb aquest acord català amb el qual estem d'acord, hem de treballar perquè la possible supressió o desaparició d'algun dels impostos més importants quedi realment substituït per algun altre, i que es tinguin en compte, també, possibles innovacions en la participació en els tributs de l'Estat.

Senyor president, he acabat.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Oliveras i Maristany

Sí, gràcies, senyor president. Estic convençut que en la Moció posterior que hi haurà a aquesta interpellació hi hauran alguns punts en els quals ens podem posar d'acord, pel que fa a si des del Govern es té la intenció de tirar endavant almenys algunes reformes, alguns canvis en el sistema de cooperació local, i que crec que

amb alguns dels criteris que s'han de dur a terme en la reforma de la Llei d'hisendes locals també ens podríem posar d'acord. Però nosaltres voldríem que, ja que es fa una reforma de la Llei d'hisendes locals, poguéssim anar molt més enllà i qüestionar determinats aspectes que en aquests moments condicionen negativament els ajuntaments.

Per nosaltres, hi han tres..., en aquest aspecte del finançament local, del que depèn de la Llei d'hisendes locals, hi han tres aspectes fonamentals que defineixen una mica quin és l'estat de les hisendes locals. Un primer, que seria la reduïda mida econòmica del nivell local. I això evidentment s'ha de solucionar. És un tema complex, perquè aquí entrem, de fet, en el marc competencial dels ajuntaments, no? És evident que els ajuntaments, en aquests moments, tenen una despesa pública al voltant del 12%; que en tots aquests anys, fins i tot, el Govern central ha anat guanyant percentatges, i, també, evidentment, el Govern autonòmic, el Govern de la Generalitat de Catalunya, però el que no ha augmentat ha estat el nivell de despesa pública dels ajuntaments. Aquest és un primer problema.

Un segon problema, que ve de l'elevat grau de coresponsabilitat fiscal que tenen els ajuntaments i, sobretot, moltes vegades, a través d'impostos deficients. Hem de tenir en compte que aquí, a Catalunya, específicament, amb dades de l'any 97, el 61,4% dels ingressos dels ajuntaments eren de naturalesa tributària precisament.

I, un tercer element, que és la manca de suficiència financera, condicionat fonamentalment per la participació en els ingressos de l'Estat, un PIE que no garanteix els serveis públics locals a un nivell semblant com podrien ser per altres administracions. Això, a més a més, des del nostre punt de vista, amb l'agreujant que el que ha estat la política del Govern de la Generalitat durant aquests anys cap als ens locals no ha ajudat a consolidar ni ha ajudat en la salut financera de les finances locals.

Per tant, des del nostre punt de vista, coincidint en alguns dels aspectes que es deien, la necessitat que la Generalitat intervingui d'una manera molt més directa i decisiva, alhora, pel que fa referència a la participació en els ingressos de l'Estat, també la problemàtica del finançament dels consells comarcals, que és una altra cosa que s'hauria de resoldre amb la Llei d'hisendes locals, però que no perjudiqués, que no disminuís, que no representés una disminució dels ingressos dels ajuntaments –això, per nosaltres, hauria de ser molt important–, que els consells comarcals es poguessin finançar via la reforma de la Llei d'hisendes locals, però sens perjudici del que rebin els ajuntaments.

Amb aquests tres elements que anunciava creiem que hi haurien tres línies fonamentals de treballar amb el que seria una proposta de reforma de la Llei d'hisendes locals. Conseqüència del primer punt: la necessitat d'incrementar la mida del sector o de la despesa pública local, que, des del nostre punt de vista, passaríem per assumir algunes competències cap als ajuntaments. Evidentment, això, per nosaltres, no hauria de representar que el nivell de despesa pública de la Generalitat disminuís –per nosaltres, això és molt important–, però

que se centraria, bàsicament, en aspectes competencials com podrien ser alguns aspectes de l'ensenyament infantil i primari –que això podria representar un 3,6%–, i alguns aspectes pel que fa referència a la política d'habitatges, polítiques actives d'ocupació i benestar social, que podria representar un 3,5%. Amb això podríem situar la despesa pública dels ajuntaments al voltant del 20%.

Un segon bloc, per nosaltres, molt important, és canvis en l'esquema fiscal. Si anem a la supressió de l'IAE cal la participació dels ajuntaments en un impost estatal fort, que podria ser o el 6% de l'IRPF o el 7% de l'IVA; evidentment, caldria mantenir determinats aspectes de l'IAE.

També caldrien algunes reformes amb un impost bàsic com és l'IBI, per millorar la seva eficàcia i la seva simplificació, i altres aspectes a d'altres impostos que caldria tenir en compte com, pel que fa referència a l'impost d'hidrocarburs, el 10% en poblacions de més de cinquanta mil habitants; el tema de les pernoctacions en establiments turístics o altres; el tema també de les empreses subministradores d'energia, que, dissortadament, una resolució d'aquest Parlament no va prosperar en el Congrés dels Diputats, que anava en aquesta direcció, i altres aspectes que, per nosaltres, serien importants.

I un tercer bloc que és, evidentment, la millora de les transferències de suficiència financera. Vol dir ampliar la base del PIE i vol dir que, també, la Generalitat pugui realitzar la gestió d'aquest PIE aquí a Catalunya. I, al mateix temps, incorporar una part del PIE al Fons autonòmic de cooperació. Aquestes podrien ser...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Oliveras i Maristany

Sí, acabo...

El president

Molt bé.

El Sr. Oliveras i Maristany

Aquestes podrien ser algunes de les línies de treball que intentaríem..., que seria positiu trobar una confluència amb la majoria de grups parlamentaris d'aquest Parlament. Això sota alguns eixos, per nosaltres, fonamentals, normatius, alguns... –ho ha comentat la consellera–, com és el concepte de la suficiència financera; però també caldria parlar del fet de l'autonomia financera, la responsabilitat fiscal, el concepte d'equitat amb les finances locals i, també, la correspondència entre els principis impositius i la naturalesa dels serveis públics locals.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Governació i Relacions Institucionals

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, en línies generals, estic d'acord amb el plantejament que vostè fa, senyor Oliveras, amb els tres aspectes que s'han de tenir en compte o que s'haurien de tenir en compte en el nou finançament local.

En primer lloc, totalment d'acord que en els darrers anys la distribució en la despesa pública ha sofert canvis, però que aquests canvis han fet, d'una banda, que l'Administració central disminueixi, una mica, el seu pes en la despesa pública, i que l'autonòmica creixi; i, en canvi, l'Administració local no ha sofert canvis remarcables. I, en aquest sentit, jo crec que hem de treballar perquè el percentatge d'aquesta distribució pugui ser superior en els ens locals.

En segon lloc, si veiem..., vostè parla de l'any 97, jo tinc aquí dades del 99 que coincideixen bastant amb l'any 2000, respecte a l'estructura pressupostària dels ens locals, i els impostos, el que són tributs propis, estan a un 60%; les transferències corrents, a un 30%, i les transferències de capital a un 10%. Això, si mirem la banda del tema de tributs, doncs, realment tenim dos impostos que són els més importants a nivell municipal, que és l'IBI i l'impost d'activitats econòmiques, que es porten entre l'un i l'altre un 70% dels ingressos municipals, que, d'acord amb els estudis previs que s'estan realitzant amb aquell grup d'experts nomenat pel Ministeri d'Administracions Públiques, doncs, s'està tractant la possibilitat, d'una banda, de, o bé suprimir o substituir l'IAE i millorar o mantenir, d'alguna manera, l'IBI. Jo crec que tant un com l'altre requereixen modificacions, però, lògicament, si es planteja d'alguna manera la seva substitució, hauria de ser per un impost que pogués ser similar quant als ingressos que això ha suposat per als ens locals.

En l'informe que l'Associació Catalana de Municipis fa respecte a la possibilitat de la millora o manteniment dels impostos tracten concretament de l'IAE, de l'impost d'activitats econòmiques, dient que es poden introduir certes millores, però que no hem d'oblidar que suposa un cens real d'activitats i un mecanisme que estimula els ajuntaments a la promoció de l'activitat econòmica, i que representa per als ajuntaments un import molt i molt important d'euros. S'hauria de permetre la possible millora o modificació d'aquest impost i no pensar tant en la seva supressió.

També cal, en alguns aspectes, l'adaptació de l'IVA a la normativa europea, l'aplicació de l'IVA reduït per als ens locals, i també són necessàries les millores, una sèrie de millores, en la gestió de l'impost sobre els béns immobles. Aquest impost juga un paper molt important, és el gran impost municipal, representa, aproximadament, el 40-50% del conjunt dels tributs municipals, i aquest impost hauria de ser objecte d'alguna reforma relacionada amb la gestió del cadastre, incrementant, per una banda, els seus preus i modificant el sistema de revisió, i transferir la seva gestió a les comunitats autònomes. Aquest és el segon aspecte de què vostè també parla com un dels elements necessaris per a la millora del finançament local.

I tercer, el que jo m'he estès més en la meua intervenció primera, que és la modificació de la Llei d'hisendes locals en tot allò que fa referència a la participació en els ingressos de l'Estat. Nosaltres considerem molt important que es tingui en compte la participació de la Generalitat. No va ser possible l'any 88, i, per tant, jo crec que ara és un bon moment perquè, des d'aquest possible acord català que pugui haver-hi per establir quins han de ser els elements principals del nou finançament local, es tingui en compte que en la participació en els ingressos de l'Estat pugui ser el Parlament de Catalunya el que, a través d'una llei pròpia, pugui establir uns criteris a partir d'aquells criteris generals que s'estableixin des de l'Estat per a tots els municipis de l'Estat Espanyol.

Aquests serien els tres aspectes que vostè també ha remarcat i que considero que han de ser els que s'han de tenir en compte perquè el treball que es pugui realitzar des d'aquí porti a un acord entre la Federació i l'Associació de Municipis i, per tant, també, si és possible, des dels grups parlamentaris de la cambra per poder defensar unànimement un nou finançament local.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre el model curricular de l'educació secundària obligatòria (tram. 300-00713/06)

Passem ara a al setzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre el model curricular de l'educació secundària obligatòria. La presenta el Grup Popular i l'exposa la il·lustre diputada senyora Carina Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, vinc a fer-li aquesta interpellació perquè la veritat és que estic una mica perplexa, i li dic això perquè no entenc com és possible que davant d'aquest desenfrenat debat públic que s'ha produït al voltant de l'educació i, tret de la intervenció del president de la Generalitat ahir en la sessió del control parlamentari, a instància del president del nostre Grup, al Parlament no se n'hagi dit ni una sola paraula. Se n'ha parlat a la televisió, a les ràdios, als diaris, a les revistes especialitzades; n'han donat la seva opinió les associacions de professors, els sindicats, els empresaris; fins i tot, amb motiu de la celebració de la cimera europea a Barcelona es va parlar d'educació i es van prendre decisions importants en temes de la millora dels coneixements d'idiomes i de les noves tecnologies. En canvi, al Parlament no hi ha hagut debat, i m'ha semblat imprescindible portar-lo. Sap molt bé, senyora consellera, que donar el seu parer als mitjans de comunicació i participar en els debats en què hem tingut ocasió de compartir criteris creiem que és important, però creiem que tot això ha de ser complementari, perquè la qüestió fonamental és que les explicacions on s'han de donar ha de ser aquí, al Parlament.

Durant tots aquests dies tothom ha dit la seva pel que fa a l'ensenyament. Ahir, fins i tot, el PSOE per fi va reconèixer la necessitat de fer reformes, i tots els diaris i els noticiaris anaven plens de la contraoferta socialista, per altra banda, tal com la va qualificar la meua companya, una mala còpia de la nostra, però, com a mínim, han reconegut que estaven equivocats i que l'educació necessita un canvi, una mica d'aire fresc. Quasi tothom, tret de vostès, ha coincidit en una cosa, i és que hi ha una necessitat de fer reformes, perquè els indicadors no són bons.

Però no m'agradaria incidir en la quantitat d'estudis elaborats, de què tant s'ha parlat, que han detectat aquells problemes, com el fracàs escolar, el baix nivell de coneixements o la situació que viu el professorat, o d'altres. Ara el que hem de fer és abordar-los i veure com els podem resoldre, i per això es fa necessari un debat constructiu, consellera, que aportí solucions als problemes.

A Catalunya hem vist sovint que les normatives van pel darrere de la realitat. Els últims anys el seu Departament ha fet reformes, nombroses reformes, dels decrets que regulen els currículums de la secundària per tal d'adaptar-los a aquelles circumstàncies que en els instituts s'havien assenyalat com unes possibles solucions que s'havien posat en pràctica i amb què després se'ls ha donat cobertura, i sobre aquestes experiències dels docents, afortunadament amb ajudes de persones que s'ocupen d'estudiar els problemes, és quan es presenta aquest document de bases que porta alternatives. Són solucions concretes davant problemes concrets, recollits en un document de bases sobre la futura llei de qualitat educativa.

Hi ha qui diu, consellera, que sí que hi ha una altra forma d'educar, que sí que és possible reduir el fracàs escolar i que sí que és possible millorar la convivència als centres i permetre recuperar l'autoritat del professorat i la seva consideració social, i, en definitiva, que permeti als alumnes acabar amb les millors condicions de coneixements. Aquesta proposta, consellera, no és altra cosa que una oferta oberta al diàleg, susceptible de millora, evidentment que sí, perquè vostè ha tingut moltes ocasions de dir que cap llei és perfecta per establir un sistema educatiu. Però aquesta proposta, consellera, ha merescut de vostè una desqualificació radical. Vostè, en comptes d'estudiar-la, assumir-la, intentar millorar-la, l'ha ignorat i l'ha desqualificat.

Jo em pregunto: ara parlem també que pot envair competències; com es poden envair competències en el tema amb una proposta laboral amb un document de bases? Aquesta posició tan agressiva, consellera, és la que no entenem, perquè quan es parla d'educació és quan s'ha de ser més respectuós i adoptar sempre actituds de debat constructiu, perquè ens hi juguem molt, ens hi juguem el futur de tota una generació. I em sorprèn molt la seva reacció, més que res, perquè crec que ha expressat la seva opinió, però ha ignorat i no ha tingut en compte l'opinió de molts altres, aquells per a qui vostè governa, consellera, que han manifestat, a través dels mitjans de comunicació o de les seves pàgines webs, la seva valoració positiva i la disposició a nego-

ciar, a fer aportacions en aquells aspectes que consideren millorables.

Vostè ha ignorat el que diu l'ACESC, l'Associació de Catedràtics, per exemple, o l'Associació de Directius, o les associacions de pares, com la Concapa o la FAPEL, fins i tot alguns sindicats, com la UGT, l'STEC, la USO, CSIF o l'ANPE, que han manifestat una valoració positiva, amb reticències, això sí, però, com a mínim, la seva disposició a negociar. En canvi, vostè no. Vostè, de bon principi, considera la proposta «retrograda», «segregadora» i «cruel», i suma les seves crítiques a les dels grups d'esquerra, que ahir van acabar per reconèixer que l'ensenyament necessita reformes. Ens agradaria que ens ho expliqués. Ens agradaria saber com pot ser retrograda una proposta que neix de les solucions dels mateixos docents, que, a través del dia a dia a les aules, coneixen millor que ningú quins són els problemes i intenten aportar-hi solucions, perquè han estat ells, consellera, els que en molts casos ens han facilitat les solucions.

Aquesta no és una proposta que el Ministeri s'hagi inventat. L'elaboració d'aquest document s'ha fet amb la consulta de més d'un centenar d'institucions escolars de tota mena, que han fet els seus suggeriments i aportacions al projecte, que també s'ha elaborat a partir de conclusions extretes de tres congressos celebrats des de l'any 99, el primer amb un intens debat sobre l'ensenyament secundari, l'any 2000 sobre la direcció escolar i l'any 2001 sobre l'èxit escolar, tres congressos de què es van extreure conclusions i on van participar més de 1.500 docents de tot l'Estat espanyol, amb una gran participació de Catalunya, per cert, i amb experts, tant espanyols com estrangers, que van presentar i debatre ponències.

Això, consellera, no és retrograd, és la més pura actualitat, la del dia a dia a les aules. Per nosaltres retrograd seria, en tot cas, qui s'entesta a no canviar allò que no funciona, aferrant-se a no reconèixer el fracàs de bona part de pressupòsits ideològics i de les seves fórmules d'aplicació als centres educatius, sense tenir en compte l'experiència quotidiana amb els adolescents, les seves varietats d'intel·ligència, de capacitats, d'expectatives, d'influències o d'alternatives, que són molt variades.

Ens agradaria que ens expliqués, també, com pot ser segregadora una proposta que parla de diversificar els alumnes en funció de les seves capacitats, interessos i actituds, perquè sembla que per vostè l'element principal de confrontació són els itineraris, com si això fos alguna novetat. Ja he comentat abans que el seu Departament s'ha vist obligat a recollir en una norma, moltes vegades, allò que ja era una realitat. Doncs aquí en tenim un bon exemple: els itineraris tancats ja són actualment una realitat en molts centres de Catalunya. No entenem com podem denunciar com a negatiu allò que el mateix Departament permet en els seus centres. El Consell Escolar de Catalunya va donar el vistiplau a la introducció de les unitats d'adaptació curricular per a aquells alumnes amb més dificultats i també les unitats d'escolarització externes per als que tenen greus problemes conductuals. I, en qualsevol cas, no entenem com definiria vostè els grups d'atenció a la diversitat,

que últimament han sigut l'última moda, els grups flexibles o els pretallers. Són formes d'itineraris, consellera, sovint més tancats que els proposats al document de bases. No és això classificar? A Catalunya, en molts casos, s'amaguen sota l'eufemisme d'«atenció a la diversitat» mecanismes diferenciadors o segregadors, ho vulgui o no ho vulgui reconèixer, i per fer memòria també m'agradaria referir-me a les instruccions d'inici del curs de l'any 2000-2001 quan fan referència a l'atenció a la diversitat i diuen: «En la part variable del currículum es planificaran itineraris que atenguin l'ampliació o el reforç o incorporin elements de motivació lligats a les diferents possibilitats de sortida al final de l'ESO.» Ho diuen les instruccions d'inici de curs. Això demostra, consellera, la inconsistència en molts casos de les seves crítiques i que davant el que vostè qualifica de segregació nosaltres en diem «educació de qualitat segons capacitats».

I, per últim, ha merescut també el qualificatiu de «cruel». On rau la crueltat d'aquest projecte? En l'esforç? És cruel exigir als alumnes que s'hauran d'esforçar per tal de passar de curs? Suposo que deu ser això, perquè si no, tampoc no ho entenem. Per cert, que aquest increment d'exigència ha estat un dels elements de consens per part de tot el professorat, ha estat reiteradament reclamat, ja que la promoció educativa provoca una absència total del valor de l'esforç i desmotivació, tant per a l'alumne com per al professor, i és per això per què es proposa que els alumnes puguin repetir curs quan ho necessitin, i no és un càstig, sinó que és una qüestió d'estimular-los i afermar uns aprenentatges que permetin avançar sense estancar-se, perquè tampoc en aquest cas es justifica la desqualificació.

Aquestes afirmacions, consellera, no l'afavoreixen, ni a vostè ni al seu Govern, que no passa, precisament, per un dels millors moments. Negar els problemes existents, entestar-se a negar les evidències, és un exercici de ceguesa política i social que li pot ser molt costós, i vostè ho sap. Ens ha semblat que vostè fa aquestes crítiques no tant pel que es proposa, sinó per qui ho proposa, és a dir, el Govern del Partit Popular, que no fa altra cosa que donar compliment als seus compromisos, i vostè oblida, consellera, que ha sigut el nostre Grup Parlamentari qui ha contribuït, en bona mesura, que vostè pugui desenvolupar el seu projecte polític, en alguns casos en situacions molt difícils, amb el nostre suport parlamentari, i ara és a vostè a qui li toca fer exàmens. Nosaltres tenim el nostre projecte, amb què creiem, amb què intentem donar solucions i fer propostes, buscar la seva complicitat i la del professorat, fer-lo partícip i posar-lo a l'abast de tothom per negociar-lo i dialogar. Pensi vostè si vol fer-ho, escolti el seu professorat i faci el diàleg constructiu, busqui el consens, perquè la futura Llei de qualitat incorpori l'experiència real dels docents de Catalunya i no defraudi, una vegada més, les seves expectatives.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Sra. Carme-Laura Gil i Miró)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, com a preàmbul, vostè està confosa, senyora diputada: el nostre Govern no ha presentat cap document, l'ha presentat el Govern de l'Estat espanyol, i és en el Congrés, és a la Conferencia de Consejeros, on hi haurà la veritable discussió. En tot cas, un preàmbul: sociòlegs, politòlegs, estudiosos de l'economia, han explicat que a l'abast del segle XXI la riquesa d'un país ja no es fonamentarà en els recursos tradicionals en les matèries primeres, en el capital dinar, en el capital treball, sinó que ho farà en un recurs que és portàtil, que és mòbil, que és personal i que alhora també és col·lectiu, que és el del saber –i no és debades que la societat que es conforma s'anomena «la societat del coneixement»–, i ens adverteixen, a més, que la persona que sigui exclosa d'aquest saber ho serà per sempre del benestar i del progrés. Potser així començarà a entendre per què no podem estar d'acord, no puc estar d'acord, amb el document de bases que ha presentat el Ministeri.

Hem llegit, hem analitzat el document del Govern de l'Estat espanyol, amb rigor. I ho hem fet des del punt de vista pedagògic i polític, sobretot polític, i també, per formació professional, li haig de dir que ho hem fet des del punt de vista gramatical. És una anècdota, però li diré que és un document terriblement mal escrit, amb una sintaxi deplorable, amb errors ortogràfics de gran volum, fet que demostra que els que l'han inspirat i l'han escrit ben segur que no han après els seus escassos coneixements d'expressió escrita amb la Llei del 90, sinó que ho han fet amb lleis anteriors.

El document no es fonamenta en cap diagnosi rigorosa ni tan sols en una radiografia, només focalitza unes veus i una de les superfícies del gran políedre educatiu. És la traducció d'opinions preestablertes corporativistes i nostàlgiques d'un passat que es remunta a finals dels seixanta i que mai –li ho asseguro–, en educació, no ha estat millor.

El document no és un discurs pedagògic –i vostè ho sap–, no és un discurs educatiu i no és un discurs social. I la lectura lúcida d'un document d'educació és sempre la política ideològica, perquè l'educació i la política és un binomi indissociable. No hi altra manera de llegir un document que surt d'un govern. I és legítim que tot govern presenti el seu document, perquè un sistema educatiu és un model de societat per al futur. És per això que nosaltres parlem del document de manera ideològica, i no ho podem fer d'una altra manera, perquè quan vulguem..., que parlem de pedagogia, en sabem, també podem parlar de pedagogia.

El document és un mirall que reflecteix simplement el passat –i això és una evidència–, i també representa –i ha de ser així– la ideologia d'un partit; ha de ser així, com els nostres, que també representen la nostra ideologia. I amb ells es defineix una estructura social. I en aquest document es considera inevitable, per ara –suposo que és millorable i corregible–, la jerarquització escolar i la conseqüent desigualtat social. No és congruent amb l'equitat, emprar com a eslògan els conceptes de qualitat i d'esforç i imposar una elecció determinant

als adolescents de catorze anys, fent-los responsables en aquesta edat tan precoç d'un llarg, d'un dur i d'un imprevisible futur: fer itineraris predeterminants no és el mateix que buscar solucions a cada centre mitjançant els itineraris que siguin per donar solucions, problemes i èxits individuals. Estem en contra del *prede-terminisme*.

Vostè, senyora diputada, perquè la conec, i vostès, senyores i senyors diputats, saben on es troba sempre l'alumne exclòs –ho saben, ho saben. I en el document és com si hi hagués una fatalitat imposada, seguir-los mantenint. Quan iniciem la segregació, d'acord amb el que diu el document? Als dotze anys? Ja hi haurà un estigma? Hi posarem una etiqueta? Farem sofrir una humiliació pel fet de ser diferent, pel fet de tenir menys capacitats, pel fet de tenir menys resultats acadèmics? Ho farem als dotze anys?

Sap, senyora diputada, que la nova societat –ben segur que ho sap– tendirà a ser molt dura per als millors, però terriblement dura per a tots els altres. Jo no puc entendre com el Govern de l'Estat espanyol pot oblidar en aquest document que l'escola juga un paper essencial en la reproducció i producció de desigualtats. I li diré quelcom: al meu entendre, no és just, però és que tampoc és eficaç, que l'orientació escolar es faci sobre la selecció pel fracàs i s'envii l'alumne per aquesta via a itineraris professionals, perquè són vies percebudes, a causa que se'ls hi envia perquè no se'ls considera prou excel·lents per anar al batxillerat, són percebudes per alumnes, per professors, pel Govern de l'Estat espanyol i per les famílies com a vies de rebuig.

És que hem de seleccionar elits i alumnes excel·lents amb la humiliació dels altres? Vostè, senyora diputada, i jo pertanyem a una elit. Hem tingut la gran sort de tenir més formació que altres persones. *Som* una elit. I és que per tenir elits que facin batxillers..., és que les elits universitàries som tan bones, tan virtuoses, tan intel·ligents, cíviques i solidàries, que això pot justificar que senyalem ja gent perdedora en la vida escolar? I que ho fem als dotze anys, als catorze o als quinze anys? El fracàs no és un fet inevitable; la desigualtat no és un fenomen normal. Al document no hi ha com a objectiu prioritari l'eradicació del fracàs, la progressiva disminució..., no diu: «L'any 2010 volem un 1% de fracàs, un 10%, un 15%...», no diu res; simplement, en el document, s'espera que arribi el fracàs, se l'empara i se l'agrupa; segrega del grup ordinari i del grup socialitzant els alumnes de dotze anys; reinstaura la Llei de 1970, de fa més de trenta anys, als catorze anys; identifica l'excel·lència escolar amb el batxillerat; relega la formació professional a una via de segon grau per als alumnes de baix rendiment escolar.

Ens trobem a finals dels anys seixanta en un país que estava en vies de desenvolupament o ens trobem en un país, l'Estat espanyol, amb una gran ambició, amb l'orgull d'haver arribat on ha arribat, en un país amb ple desenvolupament que pot arribar a ser el motor d'Europa? No hi arribarem, amb aquest document, no hi arribarem.

I exclou, a més, del sistema, aquells alumnes que en haver complert els quinze anys d'edat no tinguin inte-

rès a estudiar un dels itineraris, i se l'exclou malgrat que no hagin adquirit els coneixements bàsics per a desenvolupar-se com a éssers socials. Vostè sap on se l'envia: se l'envia a la zona de la ràbia, de la violència, de la humiliació i del sentiment permanent d'injustícia. On serà la cohesió social? I no li parlo del que diu de l'immigrant: vies paral·leles. I les vies paral·leles mai no es troben. És que hem de renunciar a considerar l'escola com l'instrument privilegiat per a corregir i superar les desigualtats?

(Pausa.)

Bé, crec que m'ha passat el temps, però jo només... (Veus de fons.) Encara no? Ah, moltes gràcies. Veig una cosa vermella... (Veus de fons.) Ah, que bé!

El president

Prego que centrin l'atenció en el discurs.

La consellera d'Ensenyament

I no em digui..., com em va dir la ministra del Govern de l'Estat espanyol, quan li vaig demanar en les dos vegades que l'he vist: «No predetermineu per llei la tipologia d'alumnes; podem trobar maneres diferents. No predetermineu, perquè es predetermina la societat.» I em va contestar: «La sociedad es así.» Llavors volem dir que ni parlem de la mateixa societat, ni estem parlant del mateix país, senyora diputada.

Nosaltres rebutgem que l'exclusió, que la segregació sigui l'eina per regular les dificultats de la pràctica educativa –que n'hi ha, de dificultats, i que ho sabem, i que, amb encerts i amb errors, intentem que cada vegada n'hi hagi menys. Però hem de rebutjar que es postuli menys formació a l'escola per als menys afavorits fora de l'escola. Excloure del saber, agrupar per capacitats, res no resol. I no ho afirmem nosaltres. No ho afirmo jo, que potser per vostè sóc fonamentalista –només sóc fonamentalista perquè m'estimo el país, perquè m'estimo la gent, perquè m'estimo l'educació i perquè vull un país millor. Però no ho afirmem nosaltres, no només ho afirmem nosaltres, ho estableix com a primera mesura contra el fracàs la comissió d'educació dels països de l'OCDE quan diu: «Cal abolir els agrupaments per capacitats.»

El president

Senyora consellera, ara sí que se li ha acabat el temps.

La consellera d'Ensenyament

Doncs, simplement, si em deixa acabar... Dos minuts?

El president

No, menys.

La consellera d'Ensenyament

Doncs, mig minut...

El president

Parlamentàriament, dos minuts són molt.

La consellera d'Ensenyament

Dir-li només que és una gran ocasió, el 2002, per conduir un debat sobre el model educatiu del futur, que no cal tenir tanta pressa, que podem obrir un període de reflexió sobre el document, no ens hi negarem pas; i que hi ha lloc i disponibilitat per part nostra, ben segur, per a construir ponts de diàleg i d'acords en aquest àmbit sensible de l'educació.

(Algunes aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, veig que rep aplaudiments, amb la qual cosa entenc que la seva bona capacitat parlamentària i la seva filosofia, feta al voltant de l'ensenyament, doncs, són mereixedores de tots els respectes.

Jo no li he dit mai que vostè fos una fonamentalista, no li ho he dit mai; de la meua boca això no ha sortit. Jo l'únic que li he dit, senyora consellera, és que si quan aquest..., la presentació d'aquest document, que evidentment que sí que s'ha presentat pel Govern de l'Estat, un document de bases, ha generat aquest debat tan ampli en tota la societat i en tots els racons és perquè alguna cosa s'haurà de dir, consellera.

Vostè diu: «El debat s'haurà de fer no aquí ni als mitjans de comunicació ni a fora, s'haurà de fer a la Conferència de Consellers. I per què no va anar a la Conferència de Consellers? Perquè, després, vostè diu sempre: «Les dos vegades que jo he vist a la ministra...» Si quan se la hi convida, no hi va, consellera; va enviar-hi el secretari general. I en aquell moment el que es feia era una presentació, una oferta de diàleg, perquè es valorés un document i es poguessin arribar a ponts d'acord.

La veritat és que, del final de la seva intervenció, entenc que hi ha encara una esperança. Aquests dies he tingut l'ocasió d'estar repassant les intervencions del seu Grup Parlamentari durant els debats de la Llei del 90. La defensa, la va portar la senyora Maria Eugènia Cuenca, i en aquell moment, al final, quan va fer la seva explicació del vot de la Llei del 90, vaig veure que ella deia que aquell projecte educatiu no era encara el seu, però que havien contribuït a millorar-lo, que havien fet les seves aportacions, però que esperaven que d'aquell sistema educatiu es desprenguessin una sèrie de resultats. I els enumerava, consellera, els mateixos resultats que encara avui estem demanat. Per què? Perquè aquest sistema educatiu no ha funcionat, consellera –no ha funcionat–, i, els resultats, els tenim en la gran quantitat d'estadístiques que s'han fet.

Perquè, és clar, vostè diu nosaltres empaquetem el fracàs i que no els donem sortida. I què passa ara? Ara què passa? Ara sí que els donem sortida, consellera? Què passa amb tots aquells alumnes que són objectors escolars, que no acaben amb el graduat de secundària, que surten del sistema educatiu sense cap opció? Com a

mínim, nosaltres els n'aportem tres: la possibilitat que quan tenen una edat –sí que és ben cert que a l'adolescència– tinguin l'oportunitat de decidir quin és el seu futur, què és el que han de fer. I, això, no ho fem d'una manera estricta i tancada, sinó amb la possibilitat de ser reversible.

Vostè diu que aquest no és un document pedagògic ni educatiu. I, aleshores, si no és així, per què s'ha generat aquest debat? Per la presentació d'aquest document, consellera; perquè amb aquest document, com a mínim, el que s'ha fet és proposar alternatives; alternatives en què nosaltres evidentment creiem.

Em consta, consellera, que, quan vostè fa aquestes afirmacions i explica les coses d'aquesta manera tan agressiva, la pàgina web del seu Departament s'omple d'*e-mails* de docents que estan en contra de les seves manifestacions. Jo l'únic que li demano és que els escolti, que escolti els seus docents, que són els que han aportat aquestes solucions. I les han aportat, no basant-se en projectes educatius dels anys seixanta, no, en la realitat dels centres de cada dia, consellera, en com intenten solucionar el problema que els arribin alumnes nouvinguts, alumnes que tenen diferents capacitats. I vostè diu: «Oh!, és que per als immigrants no oferim cap alternativa.» Doncs, miri, aquesta alternativa..., ahir repassant la proposta socialista, és exactament la mateixa, la que fan ells... (*veus de fons*), la mateixa, una mala còpia, però la mateixa, consellera. (*Veus de fons.*)

El president

Senyora consellera, ja li tocarà el torn d'aquí a pocs minuts.

La Sra. Mejías Sánchez

Quina és la seva proposta, consellera? És això el que nosaltres li demanem, que ens doni una proposta. Ja li ho he dit, consellera, que, en aquests moments, nosaltres hem fet una oferta de diàleg. No tingui prejudicis i no pensi qui ha fet aquest document. Pensi, simplement, la situació en la qual està l'ensenyament i si hi hem de donar solucions o no. Nosaltres estem oberts al debat. Vostè se'l repensa i ens diu el què.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. La senyora consellera té la paraula.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, jo li agraïxo..., i també estic segura que des del Govern de l'Estat Espanyol també ens l'ofereixen o ens l'oferiran, la possibilitat d'una negociació bilateral al respecte, com s'ha fet sempre entre el Govern de Catalunya i el Govern de l'Estat espanyol, però jo li voldria dir que hauríem d'abandonar el discurs de la catàstrofe.

Les avaluacions internacionals, fins i tot, les de l'Estat espanyol, que pervenen del mateix Ministeri, desmenteixen el que es diu del sistema educatiu. Desmenteixen

–ahir ho deia el nostre president– l'Informe internacional PISA sobre les competències dels quinze anys de tots els països de la OCDE, més quatre més, trenta-dos països, en què hi ha l'Estat espanyol i hi ha Catalunya, també, desagregat. Catalunya està per damunt de la mitjana de l'Estat espanyol, però, a més, en ciències, per exemple, estem molt per damunt de països com Estats Units, com França, com Itàlia, com Alemanya, com Suïssa..., països rics, països motor. Però volem estar millor –ben segur–, i és per això –és per això–, ben segur, que negociarem el document.

Però s'hauran d'entendre moltíssimes coses, entre elles que s'ha de trencar un currículum que està pensat des de les classes mitjanes i superiors, des de fa molt temps; un currículum que no està mai pensat per aquella gent que ignora i no pot arribar a desentranyar els codis culturals; i aquesta gent és la que estaria exclosa del progrés i del benestar del segle XXI, són aquests que el document diu: els quinze anys sense competències bàsiques a fora, a aquells repetidors, a aquells que estan en grups paral·lels que mai no es podran trobar. I un país, un govern, el nostre Govern de Catalunya, seria cruel si, això, ho permetés.

Li he dit abans que nosaltres, amb errors però amb encerts, hem construït una gran ambició, i l'hem construïda sobre l'educació a Catalunya. Hem construït una gran ambició col·lectiva perquè aquest país progressi cada cop més, i hem aconseguit fer un camí força llarg, però encara ens falta molt més, perquè el segle XXI és un segle difícil que demana, no tant persones competitives –això també és un error polític del discurs–, demana persones competents. I nosaltres també volem que, a més de l'ambició col·lectiva, volem la de l'excel·lència per a cadascun dels nostres alumnes, per a tots ells.

Jo crec que en aquest camí cap al progrés i cap a la modernitat, si és possible trencar tòpics, si és possible creure amb l'escola i amb l'educació com l'instrument privilegiat per a esborrar les desigualtats socials, és ben possible que puguem fer aquest camí de progrés junts.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la gestió hospitalària (tram. 300-00039/06)

Passem, ara, al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la gestió hospitalària. La presenta, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre diputada senyora Carme Figueras, que té la paraula.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyors diputats, senyores diputades, la Comissió d'Anàlisi i Control de les Llistes d'Espera a Catalunya va elaborar un dictamen després d'un any i mig de feina, i el va fer a finals de novembre passat. Les conclusions varen ser presentades aquí, en aquest Parlament, a la

Comissió de Política Social, el 5 de desembre següent, pel mateix conseller de Sanitat.

El Dictamen feia diverses recomanacions i donava parer amb relació a allò que el Parlament havia encarregat en la Moció aprovada el 8 de juny de l'any 2000. En molts aspectes, els treballs de la Comissió van ser força exhaustius i importants. El profit d'aquests treballs dependrà, però, de la voluntat real del Govern de la Generalitat de reduir les llistes d'espera de debò; no tant de donar les dades d'una o altra manera, que a vegades sembla la major preocupació, sinó que el ciutadà percebi una millora real i que les diferències de temps d'espera entre uns i altres territoris de Catalunya es redueixin.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

Ara per ara, tot era propaganda feta per la Conselleria que les llistes d'espera s'han reduït, la valoració que en fan els ciutadans no és tan positiva. L'acció del Govern en arreglar les llistes d'espera la valoren com a dolenta o molt dolenta o no gaire bona, el 69% dels enquestats, mentre que només el 24% la considera bona o molt bona. Aquestes són dades del baròmetre de primavera del PSC, però són enquestes, eh?, són enquestes fetes a Catalunya de les quals nosaltres ens fiem molt més que de les que fa el Govern de la Generalitat.

El mes de febrer vàrem conèixer les dades de les llistes d'espera a 31 de desembre del 2001. El nostre anàlisi no va ser tan optimista com el que feia el conseller, sinó que es posava de manifest una escassa reducció de pacients en llista d'espera per a intervencions quirúrgiques, ja que l'activitat només va tenir un increment del 2,1% durant l'any 2001. El 2000 l'activitat quirúrgica a Catalunya havia experimentat un augment del 20% respecte a l'any anterior.

Ara bé, el que caldria saber és en quants pacients s'han incrementat les llistes d'espera per a proves complementàries i quants pacients hi ha a l'anomenada espera tècnica. Les llistes d'espera no han millorat en tots els procediments quirúrgics, les llistes han empitjorat en histerectomies, artroscòpies, hèrnies, varices, septoplasties i amigdalectomies. I el que és molt important és que les llistes d'espera per a operacions de pròtesi de genoll i de pròtesi de maluc segueixen sent, en molt casos, de molts mesos i, fins i tot, de molts anys.

Les llistes d'espera a la Regió Sanitària Centre, als hospitals de Sabadell, de Terrassa, etcètera, han continuat empitjorant. L'evolució negativa de les llistes d'espera d'aquesta Regió Sanitària ja es va detectar en les dades fetes públiques el juny del 2001. I, a 31 de desembre del 2001, segueix amb la mateixa tendència de creixement el nombre de pacients en llista d'espera i el temps mitjà de resolució. Què ha fet, Sanitat, per abordar la problemàtica d'aquesta Regió Sanitària en aquests mesos?

Els centres hospitalaris de Barcelona ciutat, els de la Regió Sanitària Centre i els del Baix Llobregat, sobretot, són els que tenen esperes més llargues. Això segueix posant de manifest la iniquitat territorial. Els ciu-

tadans i ciutadanes de la regió metropolitana de Barcelona pateixen llistes d'espera molt més altes que la resta de ciutadans de Catalunya.

Per fer l'anàlisi correcte de la situació actual de les llistes d'espera, cal saber com estan les llistes per a proves complementàries: ressonàncies, mamografies, TAC, endoscòpies, etcètera, i per a les visites d'especialistes. Actualment, les dades que anem coneixent directament indiquen que aquestes llistes sí que estan augmentant de manera molt important i això fa que entrin menys pacients a les llistes d'espera d'operacions. En aquest sentit, cal recordar-li, conseller, que el seu Departament té l'encàrrec de la Comissió per a l'Anàlisi de les Llistes d'Espera de fer un registre centralitzat per a proves complementàries i d'especialitats.

De fet, el problema del retard en les visites d'especialistes i en les proves complementàries es va posar de manifest, de manera reiterada, en les sessions de la Comissió de Llistes d'Espera. Un subgrup de la Comissió va analitzar les llistes d'espera dels pacients abans de la indicació quirúrgica. La situació que es constatava era que existeixen llistes d'espera amb un temps molt variable, de forma generalitzada, per a especialistes i per a proves complementàries.

Es constata una desigualtat entre les llistes d'espera per a patologies en els diferents centres. Hi ha centres amb llistes excessives, i altres sense llistes per al mateix especialista. Al mateix temps segueix existint duplicació de visites i de proves complementàries, causada per la reiteració de funcions. Pensem que hi ha especialistes d'atenció primària no integrats, especialistes d'atenció primària integrats i especialistes hospitalaris. Això depèn, a cada regió és diferent, a cada lloc és diferent i depèn de diferents motius, que no d'una programació que tinguem prou clara i d'una planificació que tinguem prou clara.

Hi ha, també, una manca de comunicació entre els diferents nivells assistencials. Deia, també, aquest subgrup, que la major freqüentació dels pacients i la major capacitat de detecció de patologies per part de l'atenció primària no ha anat acompanyada d'un desenvolupament paral·lel de l'estructura especialitzada, bàsicament hospitals; és a dir, consultes, gabinets d'exploració i estructura terapèutica.

Una altra problemàtica posada de manifest per la Comissió és que l'estructura de l'atenció especialitzada no ha canviat molt durant els últims anys. En necessitats i fluxos diferents no hi ha hagut una resposta adequada en l'estructura de l'oferta. Per exemple, sabem que hi ha una creixent demanda en certes especialitats, i, en canvi, no hi ha hagut uns canvis estructurals per donar resposta a aquesta situació.

Per altra banda, especialitats clàssiques amb poca demanda segueixen mantenint la mateixa estructura. Això no ho dic jo, ho deien els experts de la Comissió, i el que sí jo dic és: inèrcia, capelletes, corporativisme de certes especialitats, deixadesa del Govern pel que fa la seva obligació de governar, i, per tant, de planificar, de decidir. Això passa, per exemple..., un cas clar és el de les al·lèrgies, que fa poc es denunciava en un mitjà de comunicació.

La visita amb algun dels trenta-vuit especialistes al·lèrgics que hi ha a Catalunya, pot trigar fins a divuit mesos. A Tarragona, Girona i Lleida, només hi ha dos experts, mentre que Vic i Sabadell no en tenen cap. A Catalunya hi ha un al·lèrgic per cada 175.000 habitants, quan l'Organització Mundial de la Salut en proposa un per cada 50.000 habitants. Les al·lèrgies van en augment, des de fa anys, no és una cosa tampoc nova d'aquest últim any. Sembla que és un dels mals del món civilitzat. De fet, es calcula que un 21% de persones en són afectades. Per què no han previst aquesta situació? Què esperem a preveure-la?

En una resposta parlamentària, que vam rebre el mes de març, del conseller de Sanitat, el mes de març de l'any passat, del 2001, es donaven dades del 97, del 98 i del 99, i allà ja es constata una situació preocupant pel que fa a aquest cas concret de les al·lèrgies: a l'hospital Trueta ja hi havia sis mesos d'espera per a una primera visita en un cas d'al·lèrgia; a la Creu Roja, de l'Hospitalet, 266 dies; Sant Joan de Déu, d'Esplugues, tres mesos; l'Hospital de Badalona, 226 dies; l'hospital de Manresa, 4 mesos. Estem parlant de dades algunes del 99, altres del 98 i altres del 97. Què hem fet, mentrestant, per a adaptar-nos a això? Quin és el programa per a la integració definitiva dels especialistes? Tenen un pla d'adaptació a les necessitats reals de l'oferta d'especialistes, no només d'al·lèrgies, sinó també de totes les especialitats que en aquests moments tenen major demanda? S'adapten a les noves necessitats els programes formatius?

Vostè té un compromís, senyor conseller, de complir el Dictamen de la Comissió en què es posava de manifest aquesta necessitat de tenir un registre de proves diagnòstiques i de primeres visites de consultes externes. Consta en acta, també, el seu compromís... –en acta de la Comissió de Política Social–, el seu compromís en aquest sentit. Què han fet? Tenim ja el registre d'especialistes i de proves d'especialitats? S'han complert els terminis? Es tornarà a reunir la Comissió per fer-ne un seguiment?

Moltes gràcies, senyor conseller, senyors diputats, senyores diputades.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyora Carme Figueras, no entraré, ara, a parlar sobre l'origen ni les causes de les llistes d'espera en un sistema sanitari com el nostre, d'accés universal, equitatiu i gratuït. N'hem parlat molt, jo diria, en nombroses ocasions, i, de fet, vostè, doncs, ha esmentat una comissió específica, la Comissió d'Anàlisi de les Llistes d'Espera, que ho ha tractat, jo diria, d'una manera intensa. I, per tant, el que sí que em sembla important és explicar el que s'ha fet, el que s'està fent, perquè sentint-la a vostè dona la impressió que..., bé, que no estem fent res. Per cert que el *Punt Diari* del dia 23 de

març –vostè ha tractat el tema de l'al·lèrgia– parla que les esperes en la sanitat pública gironina per a proves d'al·lèrgia s'han reduït a menys d'un mes; per tant, la informació que té vostè segurament no és correcta, però, en tot cas, és el que diem: el 27 de març. Per tant, el Govern està fent coses i continuarà fent coses.

Més que parlar també del que s'està fent –que ho faré–, a vegades també és molt important analitzar quin ha sigut l'increment d'activitat, perquè, clar, pot semblar que estem parats. I en aquest cas, home, doncs, si analitzem, per exemple, quina ha estat l'evolució de les consultes externes a Catalunya, ha crescut, del període 1997 a l'any 2001, un 25%; és a dir, hem passat de 6.650.000 visites a 8.350.000 visites. I quan analitzem el pressupost, el que ha costat aquest increment d'activitat, veiem que ha crescut un 43% en el mateix període –no parlem ara del que ha representat, per exemple, l'increment de proves complementàries. És a dir, tota una sèrie de dades que ens confirmen que, malgrat que existeixen llistes d'espera, la veritat és que s'estan fent coses.

Vostè ha parlat d'un baròmetre, un baròmetre de primavera, i jo també li puc parlar d'un altre baròmetre, i és una enquesta, una enquesta de satisfacció que l'Institut Català de la Salut realitza en els seus centres, ja sigui en l'àmbit de l'atenció primària o en l'àmbit dels hospitals. Segurament no devien ser els mateixos enquestats, perquè el 70% de les persones enquestades dins de l'Institut Català de la Salut considerava l'espera per ser visitada en un centre d'especialitats com a molt correcta o correcta, i només el 30% la consideraven llarga o molt llarga. De fet, però, hem de treballar perquè aquest 30%, doncs, es redueixi.

L'increment d'activitat, per tant, ha estat notable, i això es pot fer palès també en les dades –que vostè també ha esmentat– de l'activitat quirúrgica, però no m'hi referiré, perquè em sembla que no és ara, doncs, l'objectiu d'aquesta interpellació.

Pel que fa referència al registre, jo ja vaig comentar en la meua compareixença a la Comissió de Política Social el 5 de desembre que estàvem treballant en el registre –i després, si tinc temps, doncs, m'hi referiré–, i segurament abans de l'estiu podrem començar ja a tenir unes dades fiables que ens permetin poder dur a terme una sèrie d'actuacions per tal de, en aquells llocs on aquesta llista d'espera sigui més llarga, poder actuar, com de fet ja s'està fent, perquè les regions sanitàries del Servei Català de la Salut, doncs, segueixen, des de les seves unitats d'atenció al client, fan un seguiment puntual de l'activitat dels centres hospitalaris o dels CAP II, per tal de corregir aquelles situacions amb més demora. En aquest moment, doncs, estem amb el que seria ja la part d'aplicar tot el que ha estat el disseny informàtic que s'ha elaborat al llarg del 2001, i en aquest moment s'està recollint informació a partir del gener del 2002.

Quan abordem, però, aquest tema de llistes d'espera en l'àmbit de les consultes externes o de les proves complementàries, jo crec que és molt important tenir present que davant la petició d'una consulta, una consulta que es realitza al metge o a la metgessa de capçalera,

hi ha tres circuits diferents: un és el circuit urgent, l'altre és el preferent i l'altre és l'ordinari, en funció de quina és la situació clínica i el grau de prioritització que el mateix metge consideri més adient. Per tant, hem de tenir present això, perquè a vegades s'utilitzen dades –se'n van publicar unes, recentment– en les quals hi ha una sèrie d'inexactituds que poden confondre des del punt de vista de quina és la situació real; per tant, formacions que, per exemple, no distingeixen entre el que són les visites preferents o les visites ordinàries. Però sí que aquest circuit existeix, i, per tant, això per a nosaltres és una tranquil·litat i una seguretat de cara al que ens interessa, que és que un malalt sigui atès al més aviat possible i se li pugui fer, doncs, el diagnòstic corresponent.

I quines són les actuacions que el Departament de Sanitat, el CatSalut, està duent a terme o ha dut a terme per tal de millorar aquest àmbit dels serveis sanitaris que fa referència a les consultes als especialistes? Doncs, en primer lloc, un i molt important, i és posar tot l'esforç a finalitzar la reforma de l'atenció primària, i finalitzar-la enguany. Nosaltres creiem que, realment, una vegada estigui finalitzada la reforma, amb el que representa de millora de la capacitat de resolució dels equips d'atenció primària, aquesta situació pot també millorar.

En segon lloc, prosseguir el que vostè ha esmentat: el Programa de reordenació de l'atenció especialitzada, que és un programa que varem iniciar l'any 1990 i que té com a finalitat la integració dels especialistes d'atenció primària en els serveis especialitzats hospitalaris, amb la finalitat de millorar la qualitat assistencial, evitar duplicitats –per exemple, amb les proves complementàries–, millorar la coordinació entre nivells –que vostè també ho ha esmentat–, afavorir la continuïtat assistencial, etcètera.

Aquest procés s'ha anat desenvolupant progressivament. No és un procés fàcil; moltes vegades hi ha el que en podríem dir un «xoc cultural» entre el que eren els CAP II, els antics ambulatoris d'especialitats i el que són les consultes externes dels hospitals. S'ha de fer amb cura, i s'ha de fer sempre en base a un consens entre els professionals, i també –i això per nosaltres és molt important– respectant els seus drets adquirits. Però en aquest sentit estem treballant, és un programa que està obert, continuem integrant els especialistes, i creiem, doncs, que això és també una millora important de cara a donar una resposta al més ràpida possible.

Una altra mesura ha estat la implantació progressiva de l'antic Programa d'atenció a la dona, el Programa d'atenció a la salut sexual i reproductiva, que ha permès millorar l'atenció ginecològica i l'atenció preventiva.

Implantació, per exemple –seria una altra mesura–, d'un programa pilot de diagnòstic ràpid a pacients amb sospita de càncer. En aquest moment, aquest programa es porta a terme en algunes àrees bàsiques de les regions sanitàries de Barcelona, Tarragona, Costa de Ponent i Centre, per a diagnòstic de càncer de mama, còlon, pulmó i pròstata; estem en la fase prèvia a l'avaluació, amb l'objectiu, si és positiva, de poder-la estendre al conjunt de la xarxa.

En determinades patologies també hem potenciat la creació d'hospitals de dia; per exemple, l'hospital de dia de diabetis, o d'esclerosi múltiple, o de la sida, que és un instrument, també, per poder, doncs, donar una resposta més immediata al que vostè plantejava en la seva intervenció. I això s'ha fet en base, lògicament, a criteris de planificació.

Atenció, per part dels especialistes dels hospitals, en els centres d'atenció primària: aquesta ha estat una altra mesura molt ben valorada per la població, amb la finalitat d'apropar l'assistència als ciutadans. I en aquest sentit puc dir-li que en aquest moment hi ha 69 centres d'atenció primària als quals visiten especialistes, i hi ha tot un seguit d'especialitats..., per exemple, en cirurgia, 38 consultes descentralitzades; o en traumatologia, 45; o en reumatologia, 24. Són especialistes que visiten en el mateix CAP i que, per tant, poden donar una resposta immediata... O en pneumologia, 38 consultes descentralitzades.

Una altra ha estat, també, la implantació de noves unitats. Per exemple, les UFISS de demència, que vostè abans plantejava que estàvem d'esquena al que era la mateixa evolució de les necessitats. Doncs, no: les UFISS de demències ens permeten, mitjançant aquestes unitats, fer un diagnòstic; per tant, apropar el que és l'assistència en el cas dels trastorns cognitius, cada cop més abundants, degut a l'envelliment de la població.

Inversions en consultes externes. Els darrers deu anys, s'han remodelat moltes unitats; per exemple, la de l'Arnau de Vilanova, la de l'Hospital Verge de la Cinta, que s'està fent en aquest moment, o l'Hospital de Viladecans, o les consultes externes de l'Hospital Maternoinfantil de la Vall d'Hebron. Hi ha tota una sèrie de projectes damunt la taula; per exemple, el que presentarem properament, que és el de l'ampliació de Bellvitge, que inclou també unes noves consultes externes. O dir que en aquest moment s'han invertit recursos en més de quinze hospitals per millorar les consultes externes.

Introducció d'un nou sistema de pagament de l'activitat hospitalària, ha estat també una altra mesura per actuar en aquest àmbit i que ha permès introduir criteris de racionalització en aquest tipus d'activitat. O l'increment del nombre d'equipaments diagnòstics –ja que vostè també parlava de les proves complementàries–: hem passat, per exemple, a Catalunya, si agafem dades del 2000, de 61 TAC a 91; o, de ressonàncies magnètiques, de 28 a 53; o, per exemple, de gamma càmeres, que hem passat de 36 a 44, i això fa que, en haver-hi més equipaments, es puguin fer les proves més ràpidament. O la implantació d'un sistema informàtic, que s'està treballant en aquest moment en els centres de l'Institut Català de la Salut, que al llarg de l'any 2002 permetrà derivar pacients als serveis de diagnòstic per imatge i laboratoris clínics que tinguin menys llistes d'espera, amb la finalitat de prioritzar i d'aprofitar els recursos que tenim al nostre abast. I, per últim, l'elaboració de protocols, que considerem que és un instrument molt important de derivació d'especialistes i de sol·licitud de proves complementàries que l'Institut Català de la Salut està elaborant i que es finalitzaran enguany. Aquestes són algunes de les mesures que es-

tem duent a terme per tal de millorar la situació de les llistes d'espera en consultes externes i proves complementàries.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Té la paraula la il·lustre diputada...

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, em parla de les al·lèrgies i em parla d'un sol cas, el de Girona; no me'n pot parlar de més, tot el que li he dit és cert, i el que preocupa és això, és aquesta inequitat que hi ha entre uns i altres territoris.

Em parla de l'enquesta feta pel Servei Català de la Salut, que el que nosaltres diem que és una valoració de dolenta o no gaire bona, d'un 69% respecte a la problemàtica de les llistes d'espera, vostè diu que és d'un 30%. Clar, és que vostè no ho pregunta als que estan a casa, vostè ho pregunta als que ja estan operats; una vegada la gent ja està operada, doncs, poder veu les coses d'una manera diferent, però el que està esperant la visita, que encara no sap si s'ha d'operar, o el que està esperant una prova, o el que està esperant una operació, a aquest no li ho pregunten. Nosaltres hem preguntat a tothom quina percepció té d'aquest tema de les llistes d'espera, i és aquesta la percepció: quasi un 70% de ciutadans creuen que aquest és un problema molt important.

Em diu que estan aplicant el disseny informàtic respecte al registre, estan recollint dades. No sé què volen dir amb això: si és que realment ja tenen dades... Però, en tot cas, quan el tindrem, el registre centralitzat? Ho veurem? Ho veurem a la Comissió properament?

Les visites..., em parla que parlem de visites ordinàries. Clar que sí. És que les urgents, doncs, clar, van a l'hospital, van a les urgències dels hospitals, faltaria més! Però, clar, és que del que estem parlant és d'un procés normal d'emmalaltir en què s'ha de detectar què és el que li passa a aquella persona.

La integració dels especialistes..., quants en queden per integrar? Diu que han anat fent la integració, però quants en queden? Quan acabarem de fer-ho? Tenim una planificació? Sabem quan? Això és el que ens interessa saber, a nosaltres i als ciutadans.

El diagnòstic de càncer, ja seria hora..., que no estem parlant d'un diagnòstic ràpid..., no estem parlant només de proves pilot. Del que hem de parlar és d'un diagnòstic ràpid del càncer a tot Catalunya, i això és una cosa que ja és urgent. A aquestes alçades, ja haurien de tenir el diagnòstic ràpid de càncer, uns circuits especials de diagnòstic a tot Catalunya.

Noves unitats d'UFISS per a demències, quantes n'hi ha?, on n'hi ha? N'hi han, però, a tot arreu? No, a tot arreu no.

I les proves, doncs, quan tinguem el registre ho veurem. La veritat..., el que nosaltres sabem ara és que, per exemple, per a una consulta de trauma ordinària a Martorell, hi ha un any d'espera; un any d'espera per a la

primera visita a un traumatòleg; a Sant Boi, tres mesos; a Abrera, dos mesos; a Sant Feliu, dos mesos. Li parlo de la mateixa comarca. Per què aquestes diferències? D'oftalmologia, a Martorell, un any; a Sant Boi, Sant Vicenç..., tota aquesta zona, un any; Cornellà, dos mesos; al Prat, cinc mesos; al mateix Prat, a Sant Cosme, un mes; a Gavà mateix, si vas al CAP I, si et toca el CAP I, tres mesos i mig, si et toca el CAP II, el doble, set mesos; a Viladecans, tres mesos; a Esplugues, una setmana per anar a l'oftalmòleg. En un lloc, un any; en un altre, una setmana. Això no pot ser, això vol dir que no organitzem la feina, que no tenim les coses ben muntades. Badalona, dos mesos; Polinyà, dos mesos i mig; a Sabadell, dos mesos i mig si vas a Ca n'Oriac i un mes si vas a la Creu de Barberà. Patologia vascular, a Martorell, vuit mesos; pneumologia, a Martorell, nou mesos. Això està comprovat per nosaltres mateixos, perquè també ens movem, anem pel territori, preguntem... Ginecologia, a Sant Boi, dotze mesos; mamografia, a Sant Feliu de Llobregat, la meua zona, cinc mesos.

No parlem tampoc..., quan mirem el tema de les tècniques de fertilització. Vam fer una proposició no de llei, que vam aprovar en la Comissió de Política Social, perquè només tres centres públics a Catalunya fan tractaments de fertilització; tractaments de fertilització que estan inclosos en el catàleg de prestacions de la sanitat pública, i només tres centres: Vall d'Hebron, Clínic i Sant Pau. Aquesta Proposició, que vam acceptar i que ens van dir que ja estaven treballant en aquest tema, és que es concerta amb més centres de la XHUP aquests tipus de tècniques. Les esperes de les parelles per ser diagnosticades i sotmeses al tractament recomanat estan entre dos i vuit anys, segons diuen en els mateixos centres, o, segons Sanitat, no passa dels quatre anys; en tot cas, és molt de temps. Pensem que als processos de fertilització hi van les parelles quan la dona té més de trenta, trenta-cinc anys. Fins a quaranta és on cobreix la Seguretat Social, a partir dels quaranta anys aquests tractaments ja no hi estan inclosos.

El problema dels ciutadans amb les llistes d'espera no és només el que es triga a fer una operació, des que tens la notícia que t'has d'operar; el problema és tot aquest viacrucis que has de fer: anar primer a l'especialista, el que triges d'anar a l'especialista, de fer les proves, de tornar a l'especialista, l'espera tècnica i, llavors, després, quan al final et diuen el que ja et podrien haver dit molt de temps abans, que t'has d'operar —estem parlant de patologies que no són urgents, que no són greus—, però aleshores quan t'ho diuen si que, a la millor, si fem tot aquest viacrucis, si entretenim la gent en aquest procés, a la millor llavors sí que podem complir algun dia allò dels temps màxims de garantia de sis mesos. Nosaltres el que diem és que els temps màxims els hem de dir, els hem de donar, hem de donar la garantia per tot el procés, per això el registre de proves i el registre d'especialistes resulten del tot imprescindibles.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyora Carme Figueres, vostè ha fet servir ara en el seu torn unes dades que són les dades que un mitjà de comunicació va explicar. Malgrat que vostè també ha explicat que vostè les coneix, que va als centres d'atenció primària, etcètera, però, la veritat és que les dades, les dades que es van publicar i que jo tinc la sospita que són les que han motivat aquesta interpellació, doncs, no són en cap cas representatives del que ha estat la situació de llistes d'espera a Catalunya, i per tant, reflecteixen una situació en una zona determinada que s'hi està actuant, i vostè em sembla que coneix per companys del Partit que estem elaborant un pla funcional de l'Hospital de Martorell, que és on tenim un especial problema.

I insisteixo en el que he dit abans: no distingeixen entre les visites preferents i les ordinàries; per exemple, quant a les visites d'oftalmologia i en el sector del Baix Llobregat, el temps d'espera de les visites que el metge de capçalera considera d'atenció preferent se situa entre una setmana i un mes, i les urgències s'atenen el mateix dia. En el cas de la ginecologia, que vostè també les ha esmentat, no es distingeix entre visites ordinàries i revisions periòdiques, les dades publicades es refereixen a les revisions ginecològiques del servei que gestiona l'Hospital de Sant Boi, però s'ha de contextualitzar també dintre del que són les recomanacions del mateix Departament de Sanitat, quant a tots els temes de prevenció i els temes de la citologia cervical. Per tant, són dades que són parcials. Jo els puc treure unes altres, lògicament, altres de cardiologia; per exemple, en un escanejat que hem fet a trenta-un centres d'atenció primària CAP II, el 97% de les agendes està per sota dels seixanta dies, o en la cirurgia, que el 82% de les agendes està per sota de seixanta dies. Però, no entraré en les dades, perquè lògicament les dades es poden utilitzar d'una manera o d'una altra.

El problema de les llistes d'espera és un altre, i és de veure el sistema sanitari quines llistes d'espera pot considerar acceptables o no, i aquesta és l'anàlisi que hem d'anar, el fons, i per això es va constituir una comissió, i d'alguna manera aquella comissió que ens va permetre avançar, jo crec que molt i bé, en el cas de les intervencions quirúrgiques; doncs, ens hauria de servir també per avançar, per no utilitzar aquestes dades, perquè sempre poden ser, lògicament, parcials o poden ser inexactes –dit d'una manera col·loquial: de vegades, per tirar-nos els plats pel cap–, perquè el problema de les llistes d'espera està aquí i estarà aquí.

Avui mateix i davant d'aquesta conferència sobre l'envelliment, que tindrà lloc a Madrid aquests dies, doncs, parla que un de cada cinc habitants –ho reflecteixen avui els mitjans de comunicació–, un de cada cinc habitants del món tindrà més de seixanta anys el 2050. És a dir, si no tenim present que tenim l'envelliment de la població i que tenim un malalt pluripatològic, i que aquest malalt demanda cada vegada més serveis sanitaris, no ens podem apropar a aquest problema, si no més ho fem servir com una eina política, que serveix, doncs, bé, per tirar-nos els plats pel cap –hi insisteixo– com a vegades fem.

Jo crec que vam ser capaços de tirar endavant una comissió, amb la participació d'experts, de persones de l'Administració, de diferents representants dels partits polítics. Aquesta comissió va tenir al seu abast documentació molt valuosa, i en aquest sentit, per mi, em sembla que el document que va elaborar l'Agència d'Avaluació de Tecnologies Mèdiques i Recerca és molt important, en el qual s'analitza quin és realment l'abast del problema de les llistes d'espera. I en un dels paràgrafs d'aquest document, doncs, per exemple, diu que a Europa existeixen diferents models sanitaris i que s'ha observat la presència de llistes d'espera en l'atenció sanitària a quasi tots els països dels quals s'ha obtingut informació, ja tinguin un sistema tipus Servei Nacional de Salut o tinguin un sistema bismarckià més semblant al que tindria, per exemple, Alemanya.

En tot cas, el que es tracta, jo entenc, és d'abordar el problema de les llistes d'espera des de les diferents causes, tant des de l'oferta, que és el que estem fent, com també des de la demanda, amb la complicitat i la connivència dels professionals sanitaris. Nosaltres ho estem fent, creiem que en el decurs d'aquests mesos aconseguirem tenir un registre sobre consultes externes i proves complementàries. Com li deia, en aquest moment, el que seria l'aplicatiu informàtic està dissenyat i, per tant, el que hi ha ara és en fase d'anar recollint aquesta informació. La primera fase, que s'acabarà al final del primer semestre de l'any 2002, ens permetrà tenir informació sobre el volum de pacients en espera, per primera visita, per a determinades especialitats que ja estan especificades, temps de demora de primera visita per determinades especialitats, volum de pacients, temps de demora per a les proves diagnòstiques més prevalents. En una segona fase, que situem en el segon semestre de l'any 2002, analitzariem els resultats d'aquesta primera fase, validariem els indicadors i, a partir ja d'aquests moments, es procediria a realitzar talls d'informació trimestrals.

Per tant, continuarem parlant d'aquest tema. Jo vaig dir a la Comissió –i avui ho ratifico–, a la Comissió de Política Social, que no tenia cap inconvenient, si vostès ho consideraven d'aquesta manera, de continuar, si no amb la mateixa composició, amb una composició semblant, una comissió per tal d'analitzar aquest problema.

Estic convençut que des del diàleg i el consens màxim possible ens permetrà avançar en el que és, sense cap mena de dubte, un dels aspectes, diguem-ne, menys positius d'un sistema sanitari com el nostre.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la indústria farmacèutica i les inversions en aquest sector (tram. 300-00872/06)

Passem ara al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la indústria far-

macèutica i les inversions en aquest sector, presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Per a l'exposició de la interpellació, té la paraula l'illustre diputat senyor Miquel Barceló.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyora presidenta. Efectivament, la interpellació fa referència a la indústria farmacèutica i les inversions en aquest sector. No parlarem, per tant, del racional del medicament –en parlarem un altre dia, senyor conseller–, parlarem de política industrial d'un sector fonamental per a Catalunya, que ho ha estat durant molts anys i que esperem que ho sigui estant en el futur. I en parlar de política industrial d'aquest sector, lògicament, parlarem de política industrial, parlarem de política científica, parlarem de política tecnològica, perquè la política científica i la política tecnològica d'aquest sector són l'element fonamental, com veurem tot seguit.

El sector farmacèutic és un sector amb un fort potencial de creixement futur, senzillament, i ara se n'ha parlat per la forta tendència a l'increment de consum de medicaments. Això que és un problema des del punt de vista de la despesa pública –és un greu problema–, això és una gran oportunitat que alguns països poden i alguns saben aprofitar. Nosaltres ens preguntem què estem fent a Catalunya en aquest sentit.

Els increments anuals de despesa farmacèutica han estat de dos dígitos durant els darrers quinze anys. L'any 2000 va tenir una lleugera reducció, però segurament, malauradament, des de l'altra perspectiva han augmentat l'any 2001. Les causes ja s'han dit: són l'envelliment de la població. Les característiques específiques del mercat, el fet d'actuar diferents agents des dels prescriptors, el consumidor, el que paga –que sol ser la sanitat pública–, cada agent participa en una fase diferent i aïllada i això té com a resultat que la despesa total s'incrementi d'una manera desaforada.

En qualsevol cas, el govern –qualsevol govern– ha d'actuar en un doble sentit, en el sentit de reduir la despesa farmacèutica –i això correspon al Departament de Sanitat– i de potenciar el propi sector farmacèutic, entenent com a propi tant les empreses de capital del país –en aquest cas català–, com les empreses que actuen en el sector.

El sector farmacèutic és un sector molt dinàmic a nivell mundial. Segurament és el més dinàmic en termes de despesa en recerca i desenvolupament, juntament amb el de les tecnologies de la informació i les comunicacions, del qual ja n'hem parlat aquí fa uns mesos. I per tant, què fan els països moderns?, què fan els països més avançats? Tenir una estratègia important, i jo diria que preferent, en els nous sectors emergents: tecnologies de la informació i les comunicacions, també sector farmacèutic o tot això que gira al voltant de les tecnologies biomèdiques i biotecnològiques.

La creació i el desenvolupament de noves fórmules resulta un procés –estem parlant d'aquest sector industrial– car, llarg i arriscat; és un procés cada vegada més car perquè investigar sobre noves fórmules, cada vegada queden menys espais, els equips són més sofisticats

i més cars, cada vegada es necessiten equips més nombrosos de professionals qualificats. És un procés molt llarg pel mateix procediment d'autorització del medicament, que oscil·la entre deu i quinze anys, a menys que un país o una empresa aposti per una estratègia sistemàtica d'aprofitar senzillament aquelles patents que caduquen, però, en qualsevol cas, si una empresa vol tenir medicaments propis registrats ha d'invertir entre deu i quinze anys, i això comporta un risc, perquè el resultat pot ser..., el resultat és imprecís, diguem-ne. El resultat d'aquesta gran inversió, realitzada al llarg de deu i quinze anys, pot ser que sigui zero. I és per això, per aquesta imperfecció del mercat –senyor Teixidor, a vegades parlem del mercat–, quan es produeixen aquestes errades del mercat, que es justifica l'actuació pública. I és per això que la majoria de països tenen una política específica, evidentment pactada, no dirigista, evidentment pactada en el mateix sector, però una política activa –després, si em dóna temps, parlaré d'alguns casos concrets.

Tot això comporta un altíssim cost de desenvolupament d'un nou producte; als Estats Units es considera que se situa entre els 60.000 i els 80.000 milions de pessetes, a Espanya al voltant dels 30.000 milions de pessetes. Les deu primeres empreses mundials del sector, que representen el 40% del mercat, destinen a recerca entre 4.500 milions de dòlars i 2.000 milions de dòlars –això, per tenir una idea de la dimensió, 350-360.000 milions de pessetes–, això provoca una gran concentració de l'oferta, i el problema és la dimensió, la dimensió del sector a Catalunya. Es necessita dimensió per fer inversions en R+D i per donar resposta a les demandes o per aprofitar la gran oportunitat que representen els mercats mundials.

L'empresa que més destina a recerca, l'empresa catalana que més destina a recerca –són uns 7.000 milions de pessetes any–, destina cinquanta vegades menys, cinquanta vegades menys que la desena empresa mundial. Això ens dóna una idea de magnitud i una idea de l'abast del problema. Realment, és un problema dissenyar en aquestes condicions una estratègia de govern, però en tot cas hem de reclamar que el Govern la tingui.

I aquesta és la pregunta, senyor conseller: el Govern de la Generalitat, com tenen altres països, com tenen la majoria de països, té una estratègia de política industrial i tecnològica dirigida a aquest sector? Nosaltres no la coneixem. Aquest és el sentit de la interpellació. Quina és la política dirigida a aquest sector? I, si no hi és quina és la política, nosaltres li explicarem quina ha de ser. Nosaltres pensem que sabem com s'ha de fer l'estratègia dirigida a aquest sector.

El sector a Catalunya és un sector tradicionalment important, és un sector de llarga tradició al nostre país que en els darrers anys ha perdut quota de mercat. En termes de mercat espanyol, representa el 50% dels laboratoris farmacèutics i els dos terços de les empreses de química fina que operen al territori espanyol. Aquest percentatge és el dels laboratoris implantats a Catalunya. La participació dels laboratoris implantats a Catalunya en la producció farmacèutica estatal és del 60%. Totes aquestes dades són publicades, per altra banda,

pel mateix Departament d'Indústria. No descobreixen res. Les quatre primeres empreses de titularitat espanyola són de capital català –prou conegudes, per altra banda, i no en faré esment–, que aquestes quatre empreses representen el 12% de la demanda interior espanyola. Evidentment, a part hi ha les empreses multinacionals implantades a Catalunya; quan nosaltres parlem de política industrial ens referim a totes les empreses implantades a Catalunya, no només les de capital català. La tendència, com he dit, des de l'any 84-85, ha estat a la baixa, i les dades, per altra banda conegudes, ho ratifiquen.

Quina estratègia sectorial necessita el país?, aquest és el sentit de la interpellació, senyor conseller. Tenint en compte el problema de dimensió –he donat algunes xifres que l'exemplifiquen– del sector farmacèutic català, l'empresa més gran va facturar, l'any 2001, 110.000 milions de pessetes, una tercera part del que destina, la desena, a recerca. Per tant, hi ha una desproporció molt evident.

I tenim, per altra banda, un problema que les empreses farmacèutiques, els laboratoris farmacèutics multinacionals implantats a Catalunya, amb alguna petita excepció, no realitzen activitats de recerca i desenvolupament. Jo diria una excepció i mitja, eh?: una empresa que no fa molt disposa a Barcelona d'un petit centre de farmacovigilància de nivell mundial i una petita empresa..., una petita unitat d'una gran empresa que ha disposat d'una petita unitat en el Parc Científic de Barcelona.

Nosaltres pensem que aquest sector estratègic, per les raons que he dit, requereix polítiques de futur, com, per altra banda, acaba d'anunciar la Comunitat Autònoma de Madrid. La Comunitat Autònoma de Madrid ha impulsat una política dirigida a aquest sector amb la finalitat, entre altres coses –i això ens ha de preocupar– d'atraure centres de recerca d'empreses espanyoles. I això és una amenaça per a Catalunya, això és una amenaça potencial.

Quina política té la Generalitat en aquest sector, nosaltres no la coneixem. Pensem que els plans de recerca han ignorat aquest sector. Pensem que hi ha un problema de coordinació en el mateix Govern. Aquí tenim el Departament de Sanitat, tenim el Departament d'Universitat i Recerca, tenim el Departament d'Indústria, que des del nostre punt de vista –vostè em pot desmentir–, des del nostre punt de vista, no actuen coordinadament.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I, en tot cas, tenim una gran oportunitat –i amb això acabo fins al meu torn de rèplica–, tenim una gran oportunitat –i m'agradaria, senyor conseller, que es concentrés en això– amb el acord del Ministeri de Sanitat i Consum i Farmaindustria per a l'elaboració, que preveu la disposició de 50.000 milions de pessetes, dels quals en garanteix el 50% el mateix sector, i que es destinaran a activitats de recerca. Quina part d'aquests recursos, senyor conseller –m'agradaria que em contestés amb precisió–, han anat i aniran destinats a les activitats de recerca aquí, a Catalunya, perquè, atesa l'es-

tructura del sector, bona part d'aquests recursos han estat generats des d'empreses d'aquí.

I de moment res més. Gràcies, senyora presidenta. Espero poder insistir en aquest últim punt, sobretot, en el torn de rèplica.

Gràcies, senyora presidenta.

El president

No és que hagi canviat de sexe, sinó que ha canviat el... *(Rialles.)* Té la paraula l'honorable conseller.

(Remor de veus.)

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Subirà i Claus)

Senyor president, senyor diputat, senyores i senyors diputats... Senyor president, jo estava precisament desitjant poder dir «senyora presidenta», però, és clar, com que estava de cara a la presidència, he vist que vostè havia sortit –ho dic a la senyora vicepresidenta–, però el diputat no ho havia vist...

El president

Li aconsello que em digui «senyor president», eh?, si no... *(Rialles.)*

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Moltes gràcies, senyor president. Bé, senyor diputat, vostè ha fet una bona descripció del sector, que jo tenia previst fer també, però no la faré, només complementaré algunes de les dades que ha donat vostè.

Els percentatges que vostè dona són essencialment els mateixos que hem publicat nosaltres, tal com vostè ha dit, eh? Però, de tota manera, fixi's en una cosa: el percentatge de facturació de les empreses farmacèutiques catalanes és més gros que el percentatge d'empreses farmacèutiques a Catalunya respecte al total de l'Estat.

Què vol dir això? Això ens dona un primer símptoma d'una cosa que després es confirma si es mira el percentatge d'ocupació, que també és significativament més alt, el percentatge d'ocupació que representen les empreses catalanes de farmàcia, respecte al conjunt de l'Estat. Home, el que demostra és una cosa: que les empreses farmacèutiques a Catalunya són empreses completes –no totes, però les més importants, almenys, sí–; és a dir, són empreses que tenen la seva seu, la seva fabricació, la seva recerca i el seu desenvolupament –i d'això en parlarem després–, i que, en canvi, a Madrid es concentren molt les meres representacions comercials d'empreses farmacèutiques multinacionals, eh? I, naturalment, això vol dir que hi ha moltes empreses, proporcionalment, però amb pocs treballadors i amb, relativament –relativament–, menys facturació.

Bé, de tota manera és evident, mirant les dades, que el primer laboratori implantat a Espanya, en termes de facturació, és un laboratori multinacional; el segon ja és català. És a dir, si les dades no em fallen dels cinc primers laboratoris en facturació a l'Estat espanyol, tres són catalans. I dels trenta-tres primers laboratoris, divuit són catalans. Onze tenen la seva seu a Madrid,

d'aquests trenta-tres primers. Bé, això completa una mica les xifres.

Li donaré encara una altra xifra en relació amb les exportacions. Catalunya representa... Naturalment, les empreses multinacionals no exporten, en general –en general; no és del tot cert, perquè n'hi ha que sí que tenen processos de fabricació aquí. Però, és clar, les que tenen més incentiu i més possibilitats, perquè no tenen els mercats compartimentats, d'exportar són les empreses autòctones, no? Bé, nosaltres representem més d'un terç llarg, molt més d'un terç, de les exportacions, malgrat que l'exportació sobre la facturació és només d'un 18%, és a dir, és d'una de les xifres més baixes dels diferents sectors industrials, que normalment es mouen per sobre del 25 i molts per sobre del 30%.

Deixin-me afegir només una cosa que no coincideix amb les dades que vostè ha donat –em sembla que les bones són les meves, em sembla, eh?– respecte a l'evolució de la despesa sanitària. Perquè si mirem l'evolució de la despesa sanitària, ens trobem que havia estat per sobre del..., al voltant del 19... –perdó, eh?–, el creixement de la despesa sanitària anual havia estat al voltant del 19% del 87 al 89 i que, en canvi, en els darrers anys, en els darrers vuit anys, en quatre casos ha estat per sota del 10 i en quatre casos ha estat per sobre del 10. És a dir, hi ha hagut creixements per exemple del 7,9 l'any 93; del 6,5 l'any 94, i, efectivament, l'any 2000 va ser del 7,5%. És a dir que aquesta és una evolució que, per altra banda, des d'altres punts de vista, és desitjable, com vostè mateix ha reconegut, però que naturalment posa un cert problema a la indústria, en el sentit que les velocitats de creixement d'ara no són tan fortes com abans, malgrat que continuen sent molt fortes.

Bé, vostè ha acabat... Jo li explicaré les coses que vostè m'ha demanat, si no tinc temps del tot ara, a la rèplica. Però de tota manera m'agradaria enviar –allò que se'n diu– a córrer una cosa que vostè ha esmentat al final de la seva intervenció, eh? Perquè em sembla recordar que la data de la seva interpellació correspon més o menys a la publicació de determinades opinions respecte a aquella suposada estratègia de la Comunitat de Madrid. Bé, aquell foc, que es va encendre en el context d'aquella comparació, jo crec que patològica, entre Barcelona i Madrid, s'ha apagat bastant; entre altres coses perquè no hi havia més remei que s'apaguessin, sap?

Miri, hom, resulta que, per qüestions de feina, doncs, ha tingut com a alumnes molts dels que ara són consultors, no?, entre altres, l'autor d'aquest estudi –d'aquest estudi. (*L'orador el mostra.*) I aquest estudi arriba a les següents, entre altres, conclusions. Fixi's: «La investigación, en Madrid» –en el terreny farmacèutic–, «es irrelevante, no es relevante.» I concretament... –això, ho diu l'estudi aquest, eh? I llavors aquest estudi, que està ben fet, arriba a una sèrie de conclusions que les hi resumiré molt ràpidament, arriba a una sèrie de conclusions que, precisament, en el que consisteixen és a posar com a model Catalunya, sap?

Arriba a les... Esperis's, esperis's. (*Pausa.*) Aquí, aquí. Arriba a les següents conclusions. Són una sèrie de lí-

nies d'actuació, concretament sis, no? Primera línia d'actuació: «Ajustar capacidades logísticas de forma eficiente.» Això és la primera conclusió. Si llegeix el text, veurà que posa com a model de logística i de bona operació logística Catalunya.

Segona conclusió: «Consolidación de la exportación: incrementar ventas en los mercados exteriores.» Home, ho té difícil; amb la configuració que tenen a Madrid de representacions de laboratoris estrangers, això és difícil, eh?

Tercera: «Optimizar y abaratar la destrucción de medicamentos caducos.» I concretament recomana la creació d'una planta de residus d'aquestes característiques, que l'única que hi ha a l'Estat espanyol, la va fer el nostre Govern, la va promoure el nostre Govern, que és a Constantí. I torna a posar, com a model de política a favor d'aquest tipus d'indústria, Catalunya.

«Sinergias entre proveedores.» Això és un tòpic dels més normals.

«Agilización de ensayos.» Sap què posa com a model per a «agilización» de processos de creació de nous productes? Doncs, miri, la Planta Pilot de Química Fina; la posa com a model. I no esmentaré el sincrotró perquè es posaran a riure, vostès, que està especialment dedicat, precisament, a la indústria farmacèutica.

Comercialització... –no, però un dia els ho puc explicar–, comercialització de l'*output* científic. Creació d'un entorn òptim per rendibilitzar la relació entre les empreses i els centres de recerca d'universitats, etcètera, etcètera. Bé, aquestes són les conclusions del famós estudi.

Després, si volen, parlarem de diners dedicats a això. Però ara deixin-me entrar en la qüestió que vostè em plantejava d'una manera més estricta. Naturalment, tot aquell garbuix sobre aquest estudi s'ha desinflat, perquè, entre altres coses, en aquella presentació pública que es va fer, no per part dels que van fer l'estudi, sinó per part d'altres, es sumaven com a recursos de la Comunitat de Madrid els recursos que vostè ha esmentat que el Ministeri pensa esmerçar procedents en part de la mateixa indústria farmacèutica, concretament de l'acord aquell de Farmaindustria, que naturalment aquella informació que va sortir els atribuïa a Madrid i que està per veure com es distribuirà.

By the way –que diuen els anglesos–, senyor diputat, vostè ha dit que aquest Pla és bo. Bé, segur... Jo coincideixo amb vostè, almenys en principi, després hauré de veure com es distribueixen els recursos. Però només li recordo que totes les comunitats socialistes es van pronunciar –autònomes– *contra* aquest Pla de Farmaindustria i el Ministeri. Per tant, ja sé que vostè de vegades no opina el mateix que el conjunt de les comunitats autònomes socialistes, cosa que segurament el situa en un terreny on té més probabilitats de tenir raó.

Li explicaré les polítiques de la Generalitat a la rèplica.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat...

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, vostè i jo ja en portem unes quantes, i sempre passa el mateix, eh?, sempre «el temps es menja...», «no dóna temps...», «li ho explicaré un altre dia...» Bé, ja ho sabem. No ha tingut temps ara, no tindrà temps a la rèplica...

Escolti, jo li ho he demanat molt concret: la política de la Generalitat. I vostè no me l'ha dit. I li he explicat els recursos de l'acord, i em diu: «Està per veure.» O sigui, està per veure: què esperarem?, que es vegi? Què ha passat el 2001 amb altres recursos que hi havien? S'han destinat a Madrid. I la Comunitat de Madrid ha fet bé a comptar aquests... Aquesta és l'opinió unànime de la comunitat científica de Barcelona manifestada a mi aquest matí. Si vol, podem fer una reunió i contrastar les opinions. L'any 2001 aquests recursos han anat íntegrament a la Comunitat de Madrid. Per tant, fan bé de tenir-ho en compte. I, vostè, l'única resposta que té és: «Està per veure.» No li demano que digui que està per veure, no li demano que sigui observador; li demano que sigui agent actiu, interessat, representant el sector, liderant el procés.

Per altra banda, jo no he entrat en la bondat del Pla, jo he dit: «El Pla obre una gran oportunitat per disposar per primera vegada en aquest país d'un conjunt de diners tan important com 50.000 milions de pessetes, i ateses les característiques del sector i ateses les característiques de la comunitat científica catalana, molt potent en aquest sector, vostès, el Govern, tenen l'obligació de liderar el procés per captar aquests diners cap aquí.» I vostè encara no m'ha dit què estan fent; m'ha respost que està per veure.

Miri, ja ho he dit jo, que el sector català és potent, el que ens preocupa és que ho segueixi fent. Però és que les multinacionals, a Catalunya, no investiguen, i nosaltres volem que el Govern lideri un procés dient que les multinacionals..., que volem que investiguin aquí? N'hi ha hagut una i mitja, i encara per circumstàncies personals, que a mi ara no em dóna temps d'explicar, però que, si vol, un altre dia les hi explicaré.

«La investigació farmacèutica a Madrid és irrellevant.», diu vostè. Home!, és clar, el que ens preocupa és que no ho sigui a costa nostra; aquest és el que ens preocupa: el que ens preocupa és que altres comunitats –i no la de Madrid– tinguin una estratègia, bona o dolenta, però la tinguin, i vostès no la tinguin.

En definitiva, i tornant a l'acord del Ministeri de Sanitat que vostè no m'ha contestat, és un acord molt important en termes de recerca, és una gran oportunitat. Aquest any es decidiran de l'ordre de 10.000 milions de pessetes; la comunitat científica catalana està treballant, està lluitant, per aconseguir..., sense gaire –i sóc generós–, sense gaire suport del Govern de la Generalitat, per aconseguir que una part d'aquests diners vinguin aquí. Nosaltres reclamem que el Govern sigui belligerant amb la consecució d'aquests recursos cap aquí: és fonamental per al país que es reforci la base científica dedicada a les activitats de biomedicina i de biotecnologia.

Vostè sap el que opina el sector? He fet una recent enquesta en el sector, a les persones rellevants del sector.

Li destacaré dues frases –sector de Catalunya; tots ens coneixem, senyor conseller, som un país petit–, dues frases: «Alguns països tenen això molt clar» –«això»: el de fer una política científica i tecnològica i industrial per a aquest sector– «i estimulen amb ajuts públics aquest sector.»; segona: «No tenim, i serien necessaris, plans reals de biotecnologia.»

Nosaltres reclamem –nosaltres reclamem– a aquest Govern que tingui un pla de promoció del sector farmacèutic, que es declari tecnologies preferents les relacionades amb la biomedicina i amb la biotecnologia. En aquest sentit, vostès haurien d'impulsar aliances entre parcs científics i centres de recerca biomèdica per activar un pol d'excel·lència a Catalunya en el marc europeu. Això és fonamental per a la supervivència d'aquest sector i això vostès no ho han fet malgrat les iniciatives de la comunitat científica. Vostè coneix la iniciativa del Pla estratègic de l'àrea metropolitana de Barcelona en aquest sentit? Quin paper hi juga la Generalitat? El Govern de la Generalitat ha de liderar aquests processos i no ho està fent. Nosaltres volem que el Govern destini accions importants per atreure empreses multinacionals i per incentivar que aquestes empreses destinin activitats de recerca i desenvolupament a Catalunya, i això tampoc ho veiem.

I nosaltres, finalment, volem que el Govern negociï, d'una manera activa, d'una manera important, amb el Govern de Madrid, la convocatòria competitiva dels recursos que gestiona l'Institut Carlos III. Nosaltres no estem en contra de l'Institut Carlos III, però l'Institut Carlos III és una OPI –en terminologia ministerial–, és un «organismo público de investigación», que gestiona uns recursos que s'haurien de destinar a totes les comunitats autònomes i que l'experiència fins ara, malgrat que el conseller Rius va firmar aquest acord, és que aquests recursos no vénen a Catalunya.

Nosaltres volem –i amb això acabo– una política, una actuació decidida per part del Govern de la Generalitat.

Senyor conseller, m'agradaria que ara sí, en el torn de rèplica, em digués quina és la seva política i quines accions concretes vostès estan fent en aquest sector.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, a veure, hem de distingir dues coses diferents aquí: una és l'esforç de recerca que fan les mateixes empreses i l'altra és l'esforç de recerca que fan institucions públiques amb diners o públics, o públics més de les empreses.

Jo abans li ensenyava aquella conclusió de l'estudi aquell famós de la Comunitat de Madrid, que deia que la investigació no és rellevant a Madrid. I ho diu amb números. És a dir, aquest sector català que representa el que hem dit que representa en l'Estat espanyol fa una despesa, en recerca i desenvolupament, de 45.512 milions de pessetes l'any, a Catalunya. I, en canvi, les

empreses situades a Madrid –que, de fet, és pràcticament la resta de l'Estat, perquè n'hi ha unes poques en d'altres llocs– estan situades a la ratlla dels 18.000 –això és la despesa que fan les empreses.

Això té una conseqüència que li dic ara perquè, si no, potser me'n descuido després i em sabria greu. Miri, hi ha un centre, que es diu *Center for International Development*, de la Universitat de Harvard que publica anualment un informe sobre competitivitat. L'informe sobre competitivitat de l'any 2001-2002, el tinc, el vaig rebre fa pocs dies, i he fet l'exercici d'utilitzar els criteris d'aquest informe per avaluar Catalunya.

Un dels criteris més importants que utilitza aquest informe és un criteri sobre patents, i concretament patents registrades a l'oficina de patents d'Estats Units. que és molt propi dels de Harvard això, només es fien de la seva oficina de patents. I llavors, sobre aquest criteri, classifica els països en dos grups: els grups que en diu països de «core technology economies» –és a dir, economies de nucli de tecnologia– i economies no de nucli de tecnologia. El criteri de separació són quinze patents per milió d'habitants, registrades a l'oficina de patents d'Estats Units. Bé, nosaltres estem dins d'aquest grup de les economies de nucli tecnològic confortablíssimament, perquè l'any 2000 van ser vint-i-quatre –l'any 2000 van ser vint-i-quatre– i l'any 2001 han sigut 26, patents per milió d'habitants, a l'oficina de patents d'Estats Units. Això ens situa en un club format per països com Alemanya, Dinamarca, França, Suïssa, Canadà, Estats Units, Holanda, Islàndia, Japó, Finlàndia, Suècia i Regne Unit. Bé..., ah!, i aproximadament el 30% d'aquestes patents són en el terreny, precisament, de la farmàcia i de la biotecnologia. Bé, per tant, això està funcionant d'aquesta manera.

Bé, llavors, deixi-me-li aclarir també el tema dels recursos que Farmaindustria ha aportat al Ministeri. Hi va haver un primer bloc de 5.000 milions de pessetes, que va ser un pacte fet ràpidament després d'un retoc en el sistema de compra de medicaments, i de llistes, que es van destinar íntegrament a aquest centre, a aquest Institut Carles III, que vostè ha esmentat abans. Una altra cosa diferent... –i això ja està fet–, una altra cosa diferent són els 50.000 aportats per Farmaindustria que són..., no, perdó, 25.000 i 25.000, que aquests encara estan en discussió, i el que estem discutint precisament és el que vostè diu que no discutim, és a dir, la distribució d'aquests recursos, com aquests recursos s'aplicaran en els centres públics de recerca, que és diferent de la recerca i desenvolupament que fan les empreses privades. I nosaltres, en el tema de recerca i desenvolupament, hi dediquem bastants més recursos que la Comunitat de Madrid –bastants més recursos que la Comunitat de Madrid–, amb una prioritització important sobre la biotecnologia i la farmàcia; concretament, projectes que s'estan executant en aquests moments tenim: el Centre de Genòmica, l'Institut de Ciències Cardiovasculars i el Parc Científic de Pedralbes, entre d'altres coses.

I mentre estava, vostè, explicant-se, el conseller d'Universitats i Recerca em deia: «Home!, al diputat Barceló, molt amablement, li haurem de regalar unes ulleres noves, perquè, efectivament, llegeixi allò que contenen

els plans de recerca i d'innovació tecnològica, que incideixen directament com a política específica per al sector farmacèutic i biotecnològic.» I no li ho dic de broma: la Planta Pilot de Química Fina, que és una gran infraestructura tecnològica, és utilitzada fonamentalment per les empreses del sector farmacèutic –veterinari, també– i pel sector de les biotecnologies, com vostè sap molt bé, perquè, a més a més, l'ha visitat i el coneix. I no l'esmenta, i no l'esmenta perquè ja sé que darrerament *good news is no news*, i, probablement, no és la feina de l'oposició dedicar-se a explicar les coses que l'oposició sap que el Govern està fent bé.

Per tant, senyor diputat, ja li he contestat el que vostè m'havia preguntat, no em torni a dir que no el contesto, i a més a més li he donat informació rellevant, que vostè segurament no coneixia, com és, per exemple, el contingut del famós estudi de la Comunitat de Madrid, que es dedica simplement a fer *benchmarking* amb Catalunya i intentar copiar el que s'està fent des de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política relativa a la societat del coneixement, especialment pel que fa a les seves infraestructures (tram. 300-00890/06)

La següent interpellació, sobre política relativa a la societat del coneixement, especialment pel que fa a les seves infraestructures, la presenta Esquerra Republicana i l'exposa l'illustre diputat senyor Pere Vigo, que té la paraula.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., senyor conseller, varem ser molts que, amb l'arribada d'aquesta nova revolució que és la societat de la informació, varem creure que es podrien resoldre molts temes estructurals de país, com l'equilibri territorial, com la competitivitat de la mitjana i petita empresa; dèficits estructurals, com li hem dit altres vegades, com per exemple aquests que la millor inversió que es fa des del territori, que és l'educació dels fills, és una inversió que no retorna mai, que això suposa un empobriment humà de qualitat continuat al territori i que a la llarga ho pagarem molt car, i que amb l'arribada de noves modalitats, com el teletreball, com l'accés a Internet i al servei universal a tot arreu del territori, podríem paliar, precisament, alguns d'aquests dèficits estructurals que li deia abans.

Però, és clar, a més a més creiem que això era un deure de vostès, que era un deure del catalanisme històric, que sempre havia representat la modernització del país, que sempre havia representat l'avantguarda social i tecnològica, la gestió modèlica, el rigor i el progrés; cosa que avui en dia segurament ja no podríem dir, desgra-

ciadament, perquè estem parlant de la història d'un fracàs. Estem parlant de la història d'un fracàs en la seva essència, perquè, com podem parlar d'accés universal a les noves tecnologies quan el país no està connectat? Aquesta era la premissa bàsica indispensable perquè precisament no hi hagués aquesta fractura digital arreu del país.

I, senyor conseller, no ens podem resignar a cablejar amb fibra òptica el país; no s'hi val a dir, com diu algú, que hi han sistemes alternatius, que hi han sistemes amb la mateixa bondat i capacitat com la fibra òptica per atendre aquestes necessitats d'igualtat d'oportunitats arreu del territori, perquè no és veritat. Això no és veritat. I no ens hi podem resignar perquè, quan surt el president del país aquí a parlar de l'ADSL com un sistema que és l'octava meravella del món, molt per sota del sincrotró, evidentment, però que serà un sistema absolutament modern que garantirà l'entrada a la Internet de segona generació, aquí, en el debat de política general, és que ens estem enganyant. Algú li hauria d'explicar que l'ADSL, comparat amb la fibra òptica, amb l'invent que es pot assemblar més és amb el rellotge de pedals. Perquè, què garantirem amb tot això? Algú ha explicat per què Telefónica, com a operadora monopolística d'aquest país, que té cablejats 360.000 quilòmetres de fibra òptica que arriben a totes les terminals i a totes les centraletes, es dedica únicament i exclusivament, doncs, a donar servei a una petita xarxa hospitalària i a fomentar la ludopatia pública passant-hi només la Bonoloto, les «quinielles» i etcètera, i no utilitzant aquesta xarxa..., que es va pagar amb diners públics, jo crec que d'una manera il·legal, perquè no han pagat mai als ajuntaments l'ocupació de sòl, vol i subsòl, i que es va fer en un moment, precisament, que la companyia era pública?

Aquí hauríem de parlar, com he dit abans, de la història d'un fracàs, d'uns incompliments continuats, científicament demostrables, del que ha set la història del cablejat d'aquest país. Primer, l'incompliment del Pla estratègic de la societat de la informació, que tots estàvem d'acord que era un pla excel·lent, un pla que presentava unes garanties de modernització i de no-fractura digital; que s'han anat incomplint precisament els seus punts més bàsics –jo diria que el més bàsic és aquest, eh?: el fet que no hi hagi una xarxa troncal de banda ampla que arribi arreu del territori; després, la creació de la Comissió per definir la qualitat del servei de telecomunicacions; l'habilitació de 500 espais públics d'accés a Internet els propers quatre anys, diem; 10 centres de teletreball l'any –des de l'any 99 només se n'han fet tres, tot i que n'hi han ara 13 en construcció; la xarxa pública troncal d'alta capacitat. I jo diria que les polítiques que vostès han fet en aquest terreny, que haurien de donar suport, ser capdavanters, i impulsar, recolzar, animar, la gent del territori preocupada per això, doncs, han fet exactament el contrari: s'han dedicat a privatitzar la xarxa de la Generalitat, amb Alpi i Tradia –que, per cert, m'agradaria saber com s'han invertit els diners d'aquesta venda que havien d'anar per a infraestructures; s'han dedicat a malbaratar, balfiar, el capital que suposava per a nosaltres el Centre de Telecomunicacions com a embrió d'un operador públic català, i, mentrestant, entre uns i els altres, també hem

malbaratat els esforços d'una institució de país que volia ser un aglutinador d'aquestes inquietuds arreu del territori, com era Localret, i que encara avui està sota els efectes, doncs, d'aquest malbaratament.

La nostra Moció, aquesta interpellació, tindrà tres punts molt bàsics, eh? Primer, l'indispensable: garantir que aquesta xarxa troncal de fibra òptica arribi a totes les capçaleres dels ajuntaments, perquè –li ho torno a dir– no ens podem resignar que aquest país estigui connectat amb una xarxa d'alta capacitat. Aquí ens estan venent una moto amb sistemes operatius alternatius que ni de bon tros arriben a la capacitat i a les possibilitats de futur que tindrà l'accés a Internet.

Després li demanarem, en aquesta Moció, que hi hagin operadors alternatius, perquè estem, realment, davant d'una situació de predomini de mercat. Aquí no hi ha un mercat lliure de telecomunicacions. I no em digui que en això hi ha d'intervenir la Conselleria d'Indústria, perquè aquesta és una conselleria que no existeix. Aquí, algú hi haurà de posar mà, eh?, a l'hora de tutelar i garantir que els consumidors tinguin la igualtat d'oportunitats i la garantia de serveis en igualtat de condicions a tot el territori. Aquí hi ha un predomini de l'operador principal, que, a més a més, vostès, en lloc d'actuar perquè hi hagi una lliure competència, no fan res més que quan treuen el concurs de la sanitat i l'ensenyament a sobre queda un moment oportú perquè hi hagués un altre operador i que, a més a més, sacsegés el país, vostès els tornen a adjudicar en règim de monopoli a aquest operador que té el predomini del mercat el concurs de la Generalitat. Per tant, no és que hi hagi una política pública d'afavorir, precisament, aquest lliure mercat, que és la necessitat del país, és que és el contrari. Vostès el que estan afavorint aquí és, precisament, el monopoli, el predomini de mercat i una submissió total dels interessos de la companyia.

I quan em parli de compartir-la, si us plau, no em parli de compartir-les amb l'Estat espanyol, amb Burkina Faso o amb Guinea Bissau. Si ens volem comparar, comparem-nos amb el que són les societats més avançades en la societat del coneixement. Aquí un 1% de teletreball, a Holanda un 13%, a Finlàndia un 17%, disset vegades superior, només el 2,1 dels usuaris estan connectats a xarxes d'alta capacitat, quan a Europa la mitjana és d'un 6%, i després les preguntes que hem de fer sobre això. Per què no es fa res per penalitzar mentrestant des dels àmbits polítics adequats per la demora del desplegament? Com és que mentre ha incomplert els compromisos del desplegament tant pel que fa als terminis d'arribada com a l'hora de donar serveis, a més, anuncia que no farà noves inversions perquè vol recuperar aquestes inversions? Per treure'n un profit econòmic. Vostè en una interpellació va dir: «Molt bé, si això es fa sobre criteris de rendibilitat econòmica, la societat del país, no ens preocupem, que nosaltres per a criteris de rendibilitat social ja ens n'encarregarem.» On és ara aquesta voluntat política de xarxear troncalment amb una xarxa d'alta capacitat el país, quan vostè ho va dir aquí en una interpellació? Quina és la política pel que fa al desplegament d'infraestructures de banda ampla i, en concret, de cable de fibra òptica? Per què no ens hem dedicat a construir una xarxa pública?

És cert, com diu Localret, que el xarxat de troncal del país amb xarxes de banda ampla tindria un cost només, i parlo només, de 1.000 milions d'euros, amb el que representaria de rendibilitat social això, i d'equilibri territorial? I no es fa res? Amb què s'han invertit aquests diners de la venda a Tradia i Alpi de la xarxa pública?

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Bé, em queden altres preguntes. Si de cas, al torn de rèplica, senyor conseller, ja les tornarem a fer.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vigo. Per al torn de resposta té la paraula l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Andreu Mas-Colell)

Jo ja no sé a quin..., senyor president, jo ja no sé a quin país som quan es parla de 1.000 milions d'euros com si fos «calderilla». Ara ja, més seriosament, l'objectiu, em sembla, del Govern de la Generalitat, i suposo que de tots, és aconseguir, en termes generals, una connectivitat exhaustiva del territori utilitzant totes les tecnologies possibles o les tecnologies de cada moment. Les tecnologies canvien, canvien molt. La fibra òptica està molt bé, és una gran tecnologia. És molt possible –molt possible– que sigui la tecnologia del futur. Però, senyor Vigo, no es capfiqui tant –no es capfiqui tant–, com si el món s'hagi acabat amb la fibra òptica. L'ADSL s'està utilitzant a tot el món –a tot el món: s'està utilitzant als Estats Units, s'està utilitzant a Finlàndia, s'està utilitzant a Alemanya, s'està utilitzant a tots aquests països que a vostè l'impressionen tant. Aquí és com si tinguéssim una mena d'escola creusista, una cosa rara d'Europa que hem agafat, i llavors, nosaltres només entenem això. L'ADSL està bé, és el que està bé i és raonable per a aquest moment. A casa meua em funciona. Jo crec que a casa seva també, perquè a casa seva, en sentit municipal –en sentit municipal– és el que feien servir. És el que s'està fent servir –repeteix– arreu.

On som en aquest objectiu? Després ja explicaré la història més concretament. On som en aquest objectiu? Bé, a hores d'ara, aproximadament, estem amb una cobertura, o bé per ADSL o bé per fibra òptica, però fonamentalment per ADSL, d'un 95% del territori, és a dir, dels habitants del municipis on s'arriba, i amb xDSL, una altra tecnologia una mica inferior a l'ADSL, fins al 98%. El 17 d'abril hi haurà una reunió de la comissió de seguiment del pacte telefònic a Localret i Generalitat per, efectivament, fer el seguiment de l'acompliment dels diferents acords, i no tancarem el llibre, no tancarem el tema, allí. La idea és que a partir del 17 d'abril refinarem i impulsarem, aprofundirem. Evidentment, el 98% no és el 100%, i també sabem que no és el mateix un municipi que els diferents nuclis de població en un municipi, i, per tant, s'haurà d'actuar amb tots aquests aspectes, i ens n'hauem d'ocupar amb intensitat, i l'objectiu –repeteix– és la connectivitat raonable a tot el territori amb les tecnologies raonables, que

per a aquest 2 o 3% poden molt bé ser ràdio o, molt probablement, el que s'està veient en aquests moments, molt probablement, satèl·lit bidireccional. També li esmentaré que entre el 2002 i el 2003 hauran d'estar coberts els acords sobre hospitals i sobre ensenyament, dels quals ja li donaré detalls més endavant i que són conseqüència dels concursos d'adjudicació d'aquestes xarxes.

Vostè ha qüestionat el resultat d'aquestes, i jo només li vull fer una pregunta, només li faig una pregunta: què m'estaria preguntant vostè avui si aquests concursos s'haguessin adjudicat no a qui hagués ofert les millors condicions? Em sembla que no m'estaria felicitant, eh? –em sembla que no m'estaria felicitant. M'estaria qüestionant què hi ha darrere d'aquesta adjudicació. Miri, és molt difícil no adjudicar a qui ofereix les millors condicions, és a dir, començar a pensar en les segones intencions, potser les terceres intencions, potser les quartes intencions, i així anar especulant. Escolti, quan es fa un concurs hi ha qui ofereix les millors condicions. És molt difícil no adjudicar-ho a qui ofereix les millors condicions.

Aquí hi ha un tema d'una certa tensió en un punt, diguem-ne, intel·lectual, i és que, de vegades, no es pot tenir tot, eh? No és pot, alhora, voler anar molt de pressa, voler connectar tot el territori, com connectar el màxim, com a requeriment absolutament indispensable, i alhora fomentar diversos operadors. Quan et poses entre l'espasa i la paret que cal connectar, a l'hora de la veritat resulta que hi ha un operador que pot connectar i altres que no poden connectar, i, per tant, així és com són les coses. Pensi que amb la compatibilitat d'aquestes tres coses, dels ritmes, de la possibilitat de tindre diversos operadors de mida similar i de la necessitat ràpida de connectar a tot arreu. Els dilemes que tenim, d'altra banda, no són dilemes específics nostres, no són dilemes nostres, són dilemes espanyols, són dilemes europeus.

Amb altres aspectes, què es fa per sobre de la xarxa i valorant on som en aquests moments, doncs bé, estem, segons les xifres de finals del 2001 al 27% de llars connectades a Internet. No és una xifra que ens satisfaci absolutament, Europa està a 37%, però el 2000 estàvem al 17%, és a dir, hem guanyat un 10% en un any. Segurament no guanyarem un 10% en un altre any, perquè el sistema s'està aproximant a la seva maduració, però no tinc cap mena de dubte que estem convergint i que estem convergint ràpidament amb les normes europees.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

On no estem endarrerits, respecte a algun país sí, però no amb les normes europees, és en les llars connectades amb banda ampla, que vol dir ADSL o cable. Utilitzant les darreres xifres que ens ha proporcionat Telefònica podem estimar que la proporció de llars connectades amb banda ampla és de l'ordre de 2,5%. És molta més la que té disponible banda ampla. Ara estic dient, doncs, dels que realment s'han subscrit, s'han subscrit a banda ampla i, per tant, paguen unes despeses. Aquesta xifra està, altra vegada, perfectament en línia amb l'experiència internacional. És a dir, jo crec que anem endavant, en alguns índexs estem a nivell europeu, en

alguns estem per sobre d'Alemanya, en general estem per sota dels països nòrdics, però si en comptes de mirar nivells mirem derivades, és a dir, mirem increments, ritmes de creixement, llavors em sembla que la convergència la tenim assegurada i a curt termini.

El president

Gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Senyor conseller, senyor president: «Què bonica és la natura i què immens qui l'ha creat.» Així comencen *Els pastorets*, de Ribes, intitulats també *L'estel de Natzaret o La redempció de l'esclau*. Però, és clar, en aquest tema ni la natura és tan bonica, ni qui l'ha creat és tan immens, més aviat jo diria que és de mata baixa, perquè, és clar, dir que el 95% dels habitants tenen connexió, accés, sense parlar de quina classe d'accés tenen, jo li he parlat d'alta capacitat, d'un 2,1%, parlar del concurs de Telefónica dient-nos que si ens haguéssim queixat, home, si la prioritat d'aquest concurs eren les condicions econòmiques no li diré que no, però és que per mi no són les prioritats, les condicions econòmiques; la prioritat hauria de ser el lliure mercat, la competència, l'afavoriment d'una xarxa pròpia, l'afavoriment d'un segon operador que garantís precisament aquell lliure mercat, i el que estem fent amb aquest concurs és precisament engreixar el que té la situació predominant de mercat i situació de monopoli. Per tant, no em digui el que li hauria dit, si hagués set un altre operador, jo l'hauria felicitat, li ho asseguro, perquè això hauria garantit la competència.

Home, que li proporcioni a vostè les xifres de connectivitat telefònica, per mi li asseguro que no és cap garantia, si no és a base d'una inspecció d'un organisme neutral em sembla que la mateixa companyia no és precisament la més indicada per donar aquestes xifres, hauria d'haver-hi una intervenció per part d'un organisme públic que garantís que aquestes xifres són reals. I després, home!, què s'està fent per desplegar la xarxa de banda ampla amb sistemes alternatius mentre no arriba aquest cablejat arreu del territori? Home!, estan fent a base d'iniciatives públiques dels ajuntaments, dels consells comarcals, quan vostès haurien de ser els impulsors precisament d'això, i és clar que estem assistint a altres sistemes operatius esperant que arribi aquest cablejat perquè, li torno a dir, no ens hem de resignar, no hi ha cap sistema a l'actualitat que es pugui comparar amb la fibra òptica, i l'ADSL li asseguro a vostè que com se sol dir no li arriba ni a la veta dels calçotets, perquè el sistema de l'ADSL és un sistema amb molta més capacitat i que no servirà per Internet de segona generació als usuaris, i si no estem ara començant amb aquestes polítiques de cablejar públicament el país amb alta capacitat, és una cosa que ho pagarem molt car, ho pagarem molt car en competitivitat, ho pagarem molt car en equilibri territorial, ho pagarem molt car en tots aquells elements que han d'afavorir una major distribució per tot el territori de totes les empreses i de les oportunitats.

Per tant, home!, no em digui que està fent el xarxejat amb banda ampla, perquè no és veritat, s'està fent amb criteris de rendibilitat econòmica, allà on és negoci es fa, allà on no és negoci no es fa, i vostè es va comprometre, precisament, a facilitar els llocs on no arribi aquesta connectivitat, facilitar que per inversió pública la Generalitat ho faria. Home, i em diu mil milions d'euros és..., home!, escolti, mil milions d'euros, 160.000 milions de pessetes, entre 100 i 160.000 milions de pessetes, que és la xifra que donava Localred, pel que representa per al país, pel que representa el xarxejat troncal en fibra òptica a tot el país! Escolti! Francament, a mi em sembla que no és una quantitat exagerada ni és una quantitat que no es pugui assumir. És més, és que crec que per la rendibilitat que té això, social i econòmica, i per al país mateix, perquè torno a dir és un tema de país, aquest, em sembla que és una quantitat absolutament assumible. Bàsicament perquè, és clar, n'hi ha que sí que entenem que estem davant d'una oportunitat a la història d'equilibri territorial, de tornar a donar competitivitat a les petites i mitjanes empreses, al comerç, a tots aquests petits pobles que representen aquest 5% del territori, però, és clar, si no ho fem així tindrem un país cada cop més desertitzat, macrocefàlic, amb tothom vivint a la costa, i amb desigualtat d'oportunitats. Una població envellida a l'interior i evidentment ens passarà el tramvia de la història per davant dels nassos i no l'haurem agafat.

I quant a l'última part de la meua Moció, el tercer punt, l'operador propi. Fixi's vostè el que ha fet Euskadi amb l'Euskatel, enguany tindrà beneficis, ara ha arrabassat un 33% de mercat de Telefónica, aquests sí que saben el que volen.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

M'apunto per a una altra ocasió el seu entusiasme per al lliure mercat i la competència, de totes maneres em pregunto si ho té clar això, perquè alhora que ens ha cantat les excel·lències del lliure mercat i la competència, ens ha fet els comentaris de: oh terrible!, aquestes decisions es dirigeixen simplement per fer negoci. Escolti, tingui-ho clar, això del lliure mercat i la competència va per al motiu de negoci, i no es cregui que si té dos o tres operadors el motiu negoci, el motiu negoci aconseguirà el que vostè vol, que és que una altra xarxa de fibra òptica arribi fins a tots els racons del territori, perquè no serà així. Això m'imagino que vostè ho intueix, perquè sembla disposat a gastar-se 166.000 milions de pessetes, xifra que jo tinc per considerable, per construir una segona xarxa de banda, una segona xarxa de fibra òptica. Perquè, permeti'm dir-li, aquesta companyia, que ara no esmentaré, ja en té una de fibra òptica. Jo no conec a cap lloc del món que es gastin aquestes quantitats de diners simplement per duplicar-la. Si vostè, ara estic parlant de..., si vostè vol fer alguna cosa a aquest respecte, llavors li recomano que treballi sobre el capítol de regulació i de regulació pública que

permeti l'accés en aquesta xarxa de fibra òptica, que ja existeix. Escolti, no cal gastar-se 166.000 milions per construir una segona xarxa de fibra òptica. Se'ns riuriem de tot el món! Hi ha altres maneres de fer-ho, si a vostè li sembla tan absolutament essencial.

Pel que fa a les xifres de Telefónica, potser haig de demanar excuses per haver trucat i demanat quin és el nombre total de subscriptors al servei ADSL, i ara vostè m'ha creat el dubte que a la millor m'han enganyat. Ja tornaré a assegurar-me'n, però en fi em penso que la xifra de subscriptors ADSL doncs no veig perquè m'han d'enganyar, però potser és que jo sóc excessivament ingenu. Vaig preguntar simplement això, el nombre total de subscriptors ADSL.

Si funciona o no funciona no ho sé, però en contextos urbans, no en contextos no urbans, però en contextos urbans, com vostè sap també, la meravellosa fibra òptica només funciona sense problemes si porta fibra exactament a cada casa i separada. Els problemes de congestió en fibra òptica, en contextos urbans, hi són i són seriosos.

Jo crec que també tan parlar del concurs també li haig de dir una mica les xifres rellevants, perquè aquest concurs s'ha fet, precisament, perquè hi havia una urgència a solucionar aquest tema. En fi, tots els hospitals, tots els instituts quedaran connectats amb Sanitat, són 223 punts que quedaran connectats, i permeti'm dir-li una cosa que el posarà molt content, per fibra òptica, imagini's!, no només amb banda ampla, per fibra òptica, aquests 223 punts, més 640 que vés per on només seran banda ampla, però que, en fi, jo els aprecio de totes maneres. A Ensenyament seran 2.179 punts per banda ampla.

Ja he mencionat abans el Pla..., la nostra pretensió és arribar a cobrir tot el territori i per això s'està fent en aquest moment un pla que va en aquesta direcció, explorant totes les tecnologies, i com vostè sap hi ha un pla pilot a la Terra Alta, al Solsonès i al Pallars per veure quines són les millors tecnologies per cobrir els punts que queden, diguem-ne, foscos, i m'atreveixo a pensar que el satèl·lit acabarà jugant un gran paper, però, dic això com a responsabilitat nostra.

Moltes gràcies, excusi el ...

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política en matèria d'aqüicultura (tram. 300-00898/06)

El vintè punt és la Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política en matèria d'aqüicultura. La presenta, en nom del Grup Popular, l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna, que té la paraula.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui el nostre Grup Parlamentari presenta una

interpel·lació al conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per parlar sobre l'aqüicultura al nostre litoral català, i ho fem amb el ple convenciment que estem tractant un tema d'actualitat i amb una incidència important en el futur, ja que estem parlant d'un sector productiu d'alimentació, amb un gran potencial de creixement a l'Estat espanyol i al nostre país, Catalunya.

La FAO preveu en la seua estratègia que l'aqüicultura és l'única possibilitat de mantenir la proporció del peix per al consum mundial, degut als condicionants que es donen en la pesca extractiva d'estancament en alguns casos i en uns altres de retrocés.

La mateixa FAO defineix l'aqüicultura com el cultiu d'organismes aquàtics, inclosos peixos, mol·luscs, crustacis i plantes aquàtiques, la qual cosa implica la intervenció de l'home en el procés de cria per augmentar la producció mitjançant superacions com la sembra, l'alimentació i la protecció dels depredadors.

Aquesta inquietud per a la producció de la pesca mitjançant l'aqüicultura va fer possible que el Govern central proposés a totes les comunitats autònomes durant la 43 Junta Nacional Assessora de Cultius Marítics, celebrada el 16 de febrer de 1997, la confecció d'un llibre blanc que va comptar amb una àmplia participació que va fer possible un document recollit en dos volums, amb una visió plural i completa de tots aquests aspectes.

Les conclusions dels treballs realitzats porten a considerar la necessitat de consolidar l'aqüicultura com una alternativa necessària per al consum del peix. Però per aquest motiu és necessari posar en marxa tots aquells aspectes que es facin possible, que facin possible una indústria competitiva de qualitat i ben estructurada, sense deixar al costat polítiques de sostenibilitat, zoon sanitàries i sanitàries o l'equilibri que ha de tenir amb el sector tradicional d'extracció del peix.

Quan parlem d'aqüicultura hem de tenir en compte les diferències de localització que hi ha, és a dir, tenim per una banda l'aqüicultura marina i per l'altra la continental. Ambdues tenen una vital importància a Catalunya, ja que compta amb un important litoral marítim que reuneix les condicions d'orografia i climatologia adequades, així com dels cursos fluvials, llacs o embassaments que propicien l'aqüicultura. Catalunya compta amb un gran nombre de piscifactories de truites, on es crien diverses classes com la truita irisada, així com d'altres que són autòctones. Totes aquestes piscifactories es dediquen a la comercialització del producte i algunes d'elles han contribuït i d'una manera especial a la repoblació dels nostres rius.

És per aquest motiu que des de l'Administració s'hauria d'insistir a potenciar aquelles espècies que són pròpies de les nostres aigües continentals. Hem de tenir en compte que el 1999 Catalunya ocupava el cinquè lloc per darrere de Galícia, Castella - Lleó, Castella - la Manxa i Navarra, amb 2.500 tones de producció de truites; és a dir, un 8,2% del total de la producció a tot l'Estat espanyol.

Cal destacar que la contribució de la Generalitat de Catalunya al desenvolupament del sector aquícola continental ha patit sempre de mancances en tots els àmbits,

tant en el financer –em refereixo, concretament, a les ajudes econòmiques–, com en l'àmbit administratiu, on ha quedat palesa una manca de coordinació, així com de la potenciació de la recerca i del desenvolupament.

Pel que fa referència a l'aqüicultura marina, a Catalunya es troba en una situació emergent, és el cas del cultiu del musclo que es produeix al delta de l'Ebre mitjançant *bateas* fixes, la poca profunditat de les aigües i la manca de mares fa possible aquesta modalitat de cultiu. La idoneïtat orogràfica i climatològica de les Terres de l'Ebre fan possible el cultiu d'altres espècies com pot ser l'ostra japonesa. Aquest tipus de mol·luscs creix molt ràpid, més ràpid que en uns altres llocs del Mediterrani, com és l'exemple de França, i provoca cicles més curts i, en conseqüència, un increment de la població d'aquest tipus de mol·luscs.

El futur d'aquest sector no es troba només a aconseguir, per part del productor, l'obtenció de la llavor, sinó que també és necessari incidir en la millora de la viabilitat larvària en fase inicial de creixement, així com en l'anàlisi de les dietes, el control de la contaminació marina i de paràsits, així com de les estratègies de comercialització.

L'orada és l'espècie que més incidència ha tingut en el nostre litoral; el seu cultiu en antigues salines i la proliferació en gàbies està tenint en l'actualitat la major viabilitat. Aquest sector ha estat experimentant un gran creixement en els darrers anys i les previsions indiquen que és mantindrà en un futur. Però aquest creixement pot veure's estancat o limitat si no reben ajudes econòmiques. A més d'aquestes ajudes es fa necessària, també, una adequada ordenació del sector. Un dels aspectes que més influeixen en el creixement de l'aqüicultura marina piscícola és la disminució de les captures, així com podria ser, també, el foment dels canvis d'hàbits alimentaris per tal de promocionar el consum dels productes d'aquest sector.

Una manera d'adonar-nos de la importància que té l'aqüicultura marina a Catalunya és analitzant les estadístiques, i, ací, nosaltres sí que volíem fer un incís perquè és una dada de molta importància: segons les dades facilitades pel Ministeri d'Agricultura, senyor conseller, de Pesca i Alimentació, de l'any 2000, Catalunya se situa en el segon lloc –en el segon lloc–, amb un total de producció de 5.385 tones, de les quals 1.391 tones fan referència exclusiva a peixos i 3.994 tones, a mol·luscs. Aquestes dades parlen per si mateixes, hem dit que en el tema del que és l'aqüicultura continental estàvem en el cinquè lloc i en la marítima estem en el segon lloc.

La nostra Comunitat Autònoma té un pes de producció molt important dins de l'Estat espanyol. El nostre Grup Parlamentari es congratula, senyor conseller, que el seu Departament tingui en compte aquest factor de producció. I ho dic perquè, entre els objectius fonamentals del Pla director de pesca que vostè ens va presentar, es parla de fomentar el desenvolupament de l'aqüicultura competitiva i sostenible, i de diferenciar, que és important, valorar i promoure la qualitat dels productes de la pesca i de l'aqüicultura; és a dir, l'equilibri entre lo que és la pesca tradicional, extractiva, i lo que és l'aqüicul-

tura amb una convivència, però també, realment, com una alternativa, l'aqüicultura.

Però, senyor conseller, hem d'estar preparats per aquest repte, i això els obliga, com a Govern, a planificar, a ordenar i a coordinar polítiques que possibiliten el desenvolupament d'aquesta activitat dins d'un paràmetre de competitivitat, de sostenibilitat amb el medi ambient, sense deixar de caure en buits propis de la manca de previsió.

És a dir, senyor conseller, que el seu Departament, que el Govern de la Generalitat de Catalunya, estigui alerta i tingui les previsions possibles que aquesta nova situació que es troba, que és la producció aquícola en el nostre litoral, es pugui fer d'una manera ordenada, es pugui fer d'una manera sostenible i es pugui fer, sobretot i molt especialment, guardant realment un equilibri amb lo que és la pesca tradicional.

I si li dic això, senyor conseller, és perquè no podríem crear un segon problema, damunt de tots els problemes complexos que té la pesca. Nosaltres no podem crear-ne un altre més, que és entre la pesca extractiva tradicional –que fa ressò d'història i de sentiment, per dir-ho d'alguna manera, al nostre país, a Catalunya– i lo que és aquesta nova modalitat que és l'aqüicultura.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. El senyor conseller d'Agricultura té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Josep Grau i Seris)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Luna, em correspon donar-li resposta en aquesta interpellació, presentada pel senyor Luna, des del Grup Popular, sobre els criteris de capteniment del Govern en el sector aquícola; un sector emergent en el conjunt del sector pesquer català i internacional.

Efectivament, l'aqüicultura és un sector que està experimentant un important creixement que es podria veure, a més a més, consolidat en els propers anys segons totes les previsions del mateix sector i del mateix Govern. El Govern és conscient d'aquesta potencialitat i per això donem ple recolzament per al desenvolupament d'aquest sector a Catalunya. Exemple d'aquesta voluntat és que el mateix programa IFOP, un instrument financer d'orientació pesquera, preveu una dotació econòmica de 19, en euros –més de tres mil dos-cents milions de pessetes–, adreçada al sector aquícola català.

Com saben, aquest programa IFOP va ser aprovat pel Govern de Catalunya en data 30 d'agost del 2000, i és un programa cofinançat entre la Unió Europea, el Govern central i el Govern català, i que contempla un conjunt d'inversió global pública, entre diners públics i diners privats, de més 228 euros –més de 38.000 milions de pessetes– per a tot el període 2000-2006.

Algunes dades que demostren la importància que té l'aqüicultura a Catalunya, i vostè hi feia referència ar-

ran d'una publicació del MAPA: l'aqüicultura catalana, en tot el seu conjunt, ocupa el segon lloc a nivell de producció dins de l'Estat espanyol, per darrere de Galícia, que té una llarga tradició. La producció piscícola catalana és la quarta, darrere d'Andalusia, Galícia i Múrcia, i la producció de molluscs catalana és la segona per darrera de Galícia. És a dir, en funció si és molluscs o és peix; si és peix és la quarta, darrere d'Andalusia..., per ordre, Andalusia, Galícia i Múrcia, i en molluscs és segona darrere de Galícia.

És important ressaltar que l'aqüicultura a Catalunya ha experimentat un gran creixement en un curt període de temps. Si mirem l'estadística veurem que, des de l'any 94, ha tingut un fort creixement. El valor de la producció, l'any 94, representava poc més de 4, en euros –poc més de set-cents milions de pessetes–, i avui puja prop de 13, en euros, que són, aproximadament, dos mil dos-cents, dos mil tres-cents milions de pessetes. És a dir, s'ha triplicat el valor en aquest darrers set anys i hem superat, ja, les 5.100 tones de producció, l'any passat.

Si mirem, a més a més, què és el que representa l'aqüicultura en el conjunt del sector pesquer català podem veure que de cada deu quilos de peix que es produeix a Catalunya, sigui extractiu sigui en producció aquícola, un quilo correspon ja a l'aqüicultura. Aquesta proporció, a més, es manté de forma molt similar pel que fa al seu valor de producció. L'aqüicultura representa, quasi –quasi–, el 10,8% de la venda total del sector pesquer a Catalunya, tant del extractiu com del productiu.

El gran actiu de l'aqüicultura podria ser –ho podria ser i les seves perspectives de futur ho semblen–, podria tenir un gran creixement. Les previsions dels analistes ens diuen que en pocs anys el valor de la producció podria arribar als 30, en euros, i més de cinc mil milions de pessetes, podríem doblar, els propers anys, la producció, sobretot gràcies a la producció de noves espècies de gran interès comercial com són el llenguado, el rom o el pop i algun altre. Per què? Perquè ens hem concentrat, bàsicament, en menys varietats.

Actualment la producció piscícola se centra, bàsicament, en l'orada i el llobarro. La producció de molluscs es fonamenta en el musclo, l'ostró i, en menor escala, la cloïssa. Tot i que inicialment la producció de molluscs tenia un pes específic molt important dins de l'aqüicultura hi ha hagut un canvi de tendència: la producció piscícola ha experimentat un major creixement i sembla indicar que aquesta evolució podria consolidar-se en el futur.

Nosaltres considerem que aquesta és una evolució lligada a la mateixa demanda del consumidor i que és molt positiu que l'aqüicultura catalana s'hi pugui adaptar, ja que la producció piscícola és molt més avançada, sobretot tecnològicament i des d'un punt de vista de seguretat alimentària.

La producció catalana procedeix d'un total de vint-i-quatre instal·lacions dedicades al cultiu de peix, piscifactories, i set polígons dedicats al cultiu del molluscs, situat principalment, aquests últims, a les comarques de l'Ebre, al Baix Ebre i al Montsià; tot i que n'hi ha de repartides per tot el litoral català, la idoneïtat del Del-

ta per al desenvolupament de l'aqüicultura, en aquest sentit, constitueix un factor..., és un important actiu per aquestes comarques.

Els reptes de futur d'aquest conjunt d'empreses són prioritzar la qualitat del producte, els aspectes mediambientals, la promoció de producció de noves espècies i la modernització, al màxim, d'aquestes instal·lacions que ofereixen totes les mesures de seguretat necessàries en la seva producció, perquè el producte final compleixi totes les garanties sanitàries i de seguretat alimentària de cara al consumidor.

El Pla director de pesca, que vostè, senyor Luna, hi ha fet referència, per al període 2000-2006, que varem presentar en aquest Parlament –crec que era el novembre de l'any 2000–, ja conté, precisament, quins són els eixos fonamentals en els quals s'ha d'orientar la política del Govern en aquest sentit i amb el sector.

Primer: racionalitzar els costos de producció, els processos de comercialització. És a dir, el previsible creixement del sector –el que ha tingut durant aquests últims anys i el previsible creixement del sector en el futur– comporta la necessitat d'articular mecanismes que garanteixin la seva futura viabilitat econòmica, o sigui, no créixer per créixer, sinó créixer articuladament. Per tant, no és convenient que cada empresa actuï individualment, com ha passat massa sovint fins aquest moment. I per això, des del meu Departament hem promogut la creació d'una única organització de productors aquícoles a Catalunya.

Considerem imprescindible l'establiment d'aquests mecanismes de vertebració del sector, ja que, des d'ara, a fi d'evitar haver de fer-ho després a corre-cuita i perdent competitivitat, com ha passat, també, en d'altres sectors productius, l'organització de productors, a més, els permet acollir-se, també, a les ajudes previstes en el programa IFOP, i ha estat una iniciativa pionera a la Mediterrània; però, jo diria, copiant, fins i tot, el que ha fet Galícia, que és la primera en tot el litoral espanyol que ha organitzat els seus productors; i, per tant, la nostra és la primera de la Mediterrània, la segona en el conjunt de l'Estat espanyol.

Segon, la introducció de nous tipus de produccions. L'aqüicultura mediterrània s'ha desenvolupat, concretament, en la cria i l'engreix de l'orada i el llobarro, la qual cosa genera un excés d'oferta d'aquests peixos, accentuada per la producció estrangera –i després m'hi referiré també– amb les següents conseqüències comercials negatives. I per això estem impulsant l'entrada en el mercat, l'adaptació, de noves espècies de gran interès comercial procedents de l'aqüicultura com pot ser el llenguado, com pot ser el rom, com pot ser el pop, el mero i el déntol.

Tercer, reforç de les actuacions de recerca del Centre d'Aqüicultura de Catalunya. Aquest Centre està fent una gran aportació a la modernització, a la competitivitat i al desenvolupament sostenible de l'aqüicultura a través de les seves activitats ordinàries, que consisteixen, bàsicament, en: primer, impulsar la investigació i la innovació tecnològica, enfocant les seves actuacions a les necessitats del sector; segon, transferir tecnologia

i avenços al sector. Una de les principals actuacions que desenvolupa aquest Centre estan adreçades a l'estudi, com deia abans, de cultius experimentals, principalment, en el cultiu de peix més que en el cultiu de marisc, que inclou tots els aspectes de reproducció d'espècies, de peixos d'interès en aquicultura: l'orada, com deia abans; el llenguado, que ja hi ha proves molt avançades amb el llenguado i, a més a més, amb resultats molt positius, i aquest any ja es començarà, segurament, a fer unes primeres proves amb producció ja intensiva; el déntol, també l'anguila –també l'anguila. Aquesta cria larvària, preengreix i engreix per tal d'obtenir tècniques transferibles en el sector, pot ser molt positiva, no només per a nosaltres, sinó, fins i tot, per a tota la Mediterrània, ja que en el Centre estem fent uns estudis molt avançats.

Quart –i faig referència..., fa referència a algunes de les seves inquietuds–, definir un mapa de zones aptes per als cultius marins, atenent criteris científics i analítics, més enllà dels criteris emocionals que tothom pugui tenir si li causa un impacte visual o no una planta o una altra, o si poden estar..., creuen..., es pot creure sense criteris científics que pot obstaculitzar la reserva dels recursos marins, una planta o una altra. Per tant, atenent criteris científics i analítics, entenem aquest mapa com un element d'ajut als productors, sense que substitueixi la possibilitat de tramitació individualitzada de cada expedient de sol·licitud que, en el seu cas, es vulgui presentar. Per això, ja s'ha elaborat una primera proposta que ha estat lliurada als ajuntaments de tot el litoral català i a tot el sector pesquer perquè hi facin les seves primeres aportacions, ja, i alegacions, i ja s'ha lliurat a tots els ajuntaments de tot el litoral català, i també a tot el sector pesquer, a totes les confraries i a les federacions, un primer document en el qual parla d'on podrien ser els possibles assentaments de les noves plantes de producció. I, per tant, aquesta configuració d'aquest mapa permetria agilitzar totes les possibles noves iniciatives, tenint en compte sempre –repeteix–, des d'un punt de vista de criteris científics i analítics, els aspectes mediambientals i els aspectes de preservació dels recursos marins actuals.

Cinquè: controlar la competència deslleial. En aquests moments hi ha un greu problema comercial en el si de la Unió Europea, un problema comercial que el tenim cada dia també a casa nostra, especialment amb l'orada i el llobarro, de cultiu, no d'extracció precisament, no sols a Catalunya, sinó a Catalunya, a França, a Itàlia i en diversos països europeus.

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Molt bé, moltes gràcies, senyor president. En tot cas, a la segona intervenció li acabaré d'explicar aquells aspectes que a vostè el preocupen.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor conseller. S'ha deixat el seu instrument d'escriptura. Suposo que el president, me descomptarà aquest temps.

El president

No. (*Rialles.*)

El Sr. Luna i Vivas

Bé, en primer lloc, senyor conseller, dir-li que hem coincidit en dates, encara que vostè diu que amb la qüestió de l'aquicultura continental som la quarta. Possiblement vostè té les dades de l'any 2000, però jo tinc les dades de 1999, i som la cinquena. Felicito que hàgim pujat en aquest sentit, però vull dir que amb la resta estem completament d'acord.

Reprendré la meua intervenció, i ho faré més en el sentit d'interpel·lació que de rèplica pròpiament al que vostè ha dit. Li comentava, senyor conseller, que el Govern de la Generalitat i, en el seu cas, el responsable d'aquesta matèria, que és el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que vostè dirigeix, no ha de caure en buits per manca de previsió, i, en aquest sentit, podríem parlar de diversos temes que tenen una incidència directa amb l'aquicultura, com pot ser el marc administratiu, financer, estat a la política d'ajudes, estat a la política sociosanitària i sanitària, estat de la planificació hidrològica, estat de l'educació i formació professional –per cert, que ja li anticipem que farem una interpel·lació en aquest tema també de la formació professional i de l'educació, sobretot el que fa referència a l'Escola d'Estudis Marítims, que està a Sant Carles de la Ràpita, per a l'especialització en aquests alternatives d'aquicultura– i d'uns altres temes que tenen a veure amb això.

Parlar de tot plegat seria pràcticament impossible. Per això em centraré en el que és la planificació del litoral català, perquè així estarem donant resposta al tema més urgent i important en aquests moments.

La Constitució espanyola, en els seus articles 148.1.11 i 149.1.19 diu que és competència de l'Estat el referent a la pesca marítima, sense perjudici de les competències que en l'ordenació del sector s'atribueixen a les comunitats autònomes, quedant reservades a aquestes últimes les competències en tot el referent a la pesca en aigües interiors, el marisc i l'aquicultura.

D'aquest text es desprèn que és competència de la Generalitat de Catalunya l'ordenament d'aquest sector, i és molt urgent que la Generalitat de Catalunya elabori aquest mapa d'ubicacions i instal·lacions de què vostè estava parlant, senyor conseller.

I dic que és urgent perquè existeixen informacions sobre la ubicació d'altres espècies, a part de les que vostè ha mencionat, com pot ser la tonyina vermella, que volem creure des del nostre Grup que, després d'una saturació d'aquesta producció a la Comunitat autònoma de Múrcia, està previst que s'installi a Catalunya. I dic que volem creure que hi ha una saturació o sobre-explotació per no pensar en una mala experiència d'aquesta espècie de peix, que pot ser depredadora i

foragitar un altres tipus de pesca que vénen sent explotats amb l'extracció o l'activitat tradicional. Tampoc podem oblidar els tipus de corrents marítics que poden arrossegar a la costa la brutícia que produeixen aquestos peixos.

De la mateixa manera que a nivell de l'Estat el Consell de Ministres va crear l'Observatori Nacional d'Aqüicultura amb l'objectiu de desenvolupar un sistema operatiu per a la potenciació de les activitats científiques i tecnològiques i empresarials del sector a Espanya, creiem que a Catalunya s'hauria de potenciar el Centre de Referència i de Desenvolupament en Aqüicultura de Catalunya com un organisme d'investigació en aquest sector.

L'aqüicultura, senyor conseller, és un repte de futur que hem d'aprofitar, però hem de fer-ho pensant en dos conceptes que són bàsics, dos: la competitivitat de l'activitat en si i la sostenibilitat mediambiental.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president, senyors consellers.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, bé, jo quan he acabat la meva primera intervenció estava comentant-li el tema de la competència deslleial, és a dir, que és un altre dels aspectes que en aquest moment tenim sobre la taula i que hi ha hagut una sèrie de reunions amb productors i amb administracions tan franceses com italianes, perquè hi ha una forta competència grega en aquest moment, una competència, creiem, deslleial, almenys el sector creu deslleial, i el sector creu que té fundades sospites que a través d'aquest país està entrant a la Unió Europea peix produït a les plantes d'aqüicultura de Turquia, i que, a més a més, estant entrant a baixos preus, és a dir, per sota de preus de cost, i, fins i tot, es presentarà els propers dies una denúncia en el si de la Unió Europea en aquest sentit, una denúncia a la Comissió en aquest sentit.

Hi ha un altre aspecte que volia comentar-li, també, i és que nosaltres hem cregut convenient, igual que en altres sectors, més enllà d'organitzar-los en una única entitat productiva, que calia organitzar-los també en taules sectorials, igual com estan els diferents sectors productius agraris. I dic el sector de la pesca en el seu conjunt, i per això durant el 2000 hem creat tres taules sectorials: una taula sectorial de pesca, una taula de comercialització i una taula d'aqüicultura. Per què? Perquè l'aqüicultura entenem que té una importància cabdal en aquest moment en el conjunt del sector extractiu i productiu, i, per tant, hem creat també aquesta taula.

I vostè es referia a tot el tema d'investigació, a tot el tema del Centre, de l'Escola. Bé, nosaltres el que hem fet és: tenim un centre de referència i desenvolupament aquícola, en el qual participen la Universitat Autònoma de Barcelona, la Universitat de Barcelona, la Politèni-

ca de Catalunya, l'Institut de Ciències del Mar i el Centre Aquícola de Catalunya, precisament per veure com podem estar al davant, diguem, d'aquesta possibilitat de creixement, tenint en compte els paràmetres a què vostè mateix feia referència, i, entre altres coses, fent ús de les competències que té el Govern de Catalunya en matèria també de pesca i d'ordenació del sector pesquer.

El que passa és que tenim alguns buits, i algun d'aquests buits ens ve donat pel mateix llibre verd sobre la pesca que ha fet la Unió Europea, en el qual —és un totxo voluminós— hi ha una sola plana dedicada a la Mediterrània. I aquí hi ha unes converses encetades, i una pila de reunions, i unes comissions encetades, amb les diferents comunitats autònomes del litoral mediterrani i el Govern central per veure com podem, més enllà de les competències que puguem tenir cada un, ordenar, en el si de la Unió Europea, tot el sector pesquer i extractiu de tota la ribera mediterrània europea. Per què? Home, perquè el problema que tenim en aquest moment amb Grècia, amb aquesta sospita que té el sector que li ve el peix de Turquia, home, ens desbarata bastant totes les planificacions que puguem tenir de present i de futur. Per tant, jo crec que aquí també jugarà un paper important per veure com podem resoldre el tema aquest.

Vostè fa referència a la possibilitat que des de Múrcia es traslladi a Catalunya alguna planta, concretament ha parlat de la tonyina. Miri, no és així exactament. Per la informació que té el Departament, el que hi ha és: es concentren entre l'Ametlla i Sant Carles les úniques sis barques importants de pesca de la tonyina de tot el litoral mediterrani, cinc a l'Ametlla i sis a Sant Carles, que, a més a més, s'estan renovant en aquest moment d'acord amb el programa IFOP de Pesca —ja hi ha tres barques renovades i tres més que es renovaran durant aquestos propers dos anys, amb l'ajut del programa IFOP. I aquesta gent, en aquest moment, tenen un problema greu de comercialització, i el que plantegen a través de l'Associació, perquè també s'han organitzat en una associació que agrupa les sis barques, el que plantegen és dir: «Escoltin, nosaltres quan arribem a port i descarreguem estem a la mercè del comprador, del que ens vulgui pagar aquell dia. Si venim amb la barca carregada, té un preu, i si venim amb la barca quasi buida, té un altre preu.» Què plantegen? Ens plantegen purament i simplement fer una gàbia, planta, entorn de l'Ametlla, temporal —o sigui, només té una utilitat sis mesos l'any, perquè, per sort, la tonyina té quota, té «cupó», i no poden pescar més d'un nombre concret de tones l'any, i, a més a més, en uns mesos concrets l'any—, per tant, aquesta gàbia tindria un ús temporal, i el que s'ha de fer, simplement, si és que s'ha de fer, és fer-ho tal com Déu mana, és a dir, complint tots els paràmetres mediambientals i tots els paràmetres de preservació mediambientals a què feia referència vostè, però nosaltres hi afegim els de preservació dels recursos marins. Però això representaria per al municipi una inversió importantíssima, perquè s'ha de fer una planta de manipulació i per a expedició després en els mercats internacionals. Això representaria, concretament per al municipi afectat, una pila de llocs de treball. Per tant...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

...no és una planta de..., acabo, senyor president..., no és una planta de cria de tonyina, sinó simplement de regulació temporal, de 15, 20, 25, dies del mercat entre la pesca i la venda.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa a l'obra pública (tram. 302-00206/06)

Passem ara al vint-i-unè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa a l'obra pública. La presenta el Grup Popular, i té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. En el passat Ple vàrem substantiar la interpellació pel que feia a l'obra pública des d'un marcat caràcter econòmic, i és per això que en la Moció que presentem avui, de quatre punts, també hi ha aquest marcat caràcter econòmic pel que fa a la inversió a l'obra pública. Aquests quatre punts, que desglossaré i desgranaré i m'hi posicionaré en la defensa en nom del Grup Parlamentari Popular, diuen el següent:

En primer lloc, el que creiem que és, des del nostre Grup –i esperem que així tingui el suport de la cambra, del Parlament de Catalunya–, l'esforç inversor des de l'any 1996 ençà per part del Govern de l'Estat pel que fa referència a l'obra pública. També relacionat en aquest punt, manifestar el suport d'aquest Parlament, de la cambra catalana, al que és el Pla d'infraestructures de l'Estat 2000-2007, i a la vegada, per què no dir-ho?, també lamentar el que ha estat una manca d'inversió abans del període 1996, i concretament en el període post-olímpic, el període 1993-1996, llavors governada Espanya pel Partit Socialista Obrer Espanyol.

El segon punt de la Moció parla d'incrementar la participació de la iniciativa privada en el que és el finançament d'infraestructures. Aquest és un aspecte que recordàvem nosaltres en la interpellació al conseller Homs, el conseller d'Economia i Finances, que havíem desenvolupat i que havíem comentat en alguna altra interpellació, en alguna altra moció amb anterioritat, i concretament en la passada legislatura. Creiem que hi ha aspectes importants, que s'ha avançat en aquests aspectes, i prova del que estic dient és el que són inversions extrapressupostàries finançades pel Pla d'infraestructures, en aquest cas del Govern de la Generalitat de Catalunya amb participació de la iniciativa privada.

El tercer punt de la Moció parla de garantir les quantitats d'inversió fixades en el capítol 6 d'inversió real de la Generalitat de Catalunya, no solament per a l'exercici 2002, sinó també per a exercicis futurs. Voldria recordar la xifra del que ha succeït en els cinc últims anys: 65.000 milions de pessetes menys del que s'havia pressupostat en el capítol 6, capítol d'inversions reals, per part del Govern de la Generalitat, i que any rere any es veu que cap any avança el que estava inicialment fixat en les quantitats d'aquest capítol 6 dels pressupostos, del qual s'ha de garantir el que són aquestes quantitats fixades en el pressupost, no solament per a l'exercici del 2002, sinó també per a exercicis futurs.

El quart punt de la nostra Moció parla d'un aspecte, també, que creiem important: no solament és l'Administració de l'Estat i l'Administració de la Generalitat, com s'ha dit en més d'una ocasió, qui executa l'obra pública a Catalunya; el món local –ajuntaments, consells comarcals– ha fet i fa un esforç molt important en el que és el conjunt d'infraestructures i el conjunt de l'obra pública a Catalunya. Però, evidentment, moltes d'aquestes actuacions, la major part d'aquestes actuacions, principalment del món local, són actuacions que tenen dotacions pressupostàries que incrementen les possibilitats que es facin aquestes inversions, aquesta obra pública, per part d'administracions i, concretament, per part del Govern de la Generalitat.

Hi ha diferents plans; podríem parlar dels plans d'equipaments esportius, etcètera. Però sens dubte hi ha un pla que és el pla estrella i que és un pla quadriennal, que és el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, és a dir, el PUOSC. I, aquest any 2003, nosaltres el que proposem en aquest quart punt és que s'incrementi amb un mínim de 12 milions d'euros el PUOSC, el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, és a dir, la quantitat de 2.000 milions de pessetes, traduït en pessetes, 12 milions d'euros, per tal de poder fer front a tots aquells aspectes que sens dubte els ajuntaments presenten any rere any en el que és forma d'al·legacions i també el que és el finançament d'aquest conjunt d'obres, com deia, cofinançades entre l'Administració local i, també, la Generalitat de Catalunya.

Esperem que aquest conjunt de propostes tinguin el suport de la cambra i puguem donar un nou impuls, amb aquestes propostes, pel que fa al capteniment de l'obra pública a Catalunya i al finançament d'aquesta obra.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Han presentat esmenes tres grups parlamentaris. El primer, per defensar les seves, és el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i té la paraula l'il·lustre diputat senyor Manel Nadal.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Socialista ha presentat una esmena que modifica substancialment el contingut del punt 1, perquè el que vol el Grup Socialista és que el que votem s'ajusti a la realitat, i no a la ciència-ficció del diputat del Partit Popular.

Jo puc reconèixer que l'any 2001 i l'any 2002 el Partit Popular ha fet un esforç inversor a Catalunya –2001 i 2002. Aquesta és la realitat. Però no des de l'any 1996 –no des de l'any 1996. Ni tampoc puc dir, ni puc afirmar, ni puc votar que el Pla d'infraestructures del Ministeri de Foment sigui suficient per a Catalunya. I em baso en dades no pròpies, sinó en documents contundents.

Senyor Rafael Romero, de la Cambra de Contractistes d'Obra Pública, dictamen del Banco Bilbao Vizcaya, conclusions: «En el període 1996-2000, les inversions públiques en infraestructures a Catalunya han suposat un 2,1% del seu PIB, mentre que en el conjunt d'Espanya aquesta ràtio ha estat del 3,1% del PIB. Aquest punt de diferència equival a 951.000 milions de pessetes per al conjunt del període. S'ha invertit, al conjunt d'Espanya, 951.000 milions de pessetes més que a Catalunya, en funció del PIB.» Senyor Rafael Romero, Banc Bilbao Biscaia, no Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Per tant, no és cert que del 96 al 2000 s'hagi produït aquest esforç inversor del Partit Popular; puc reconèixer que el 2001 i el 2002 hi ha un important esforç.

Però el que diu la nostra esmena també és un text extret d'un document de la Generalitat de Catalunya: el Fòrum de Finançament i Gestió de les Infraestructures, un estudi elaborat pels senyors Àlvar Garola i Pere Lleonart. I què diu aquest estudi? Diu que en aquests moments la dotació de capital de les infraestructures catalanes és el 13% respecte al conjunt de l'Estat; és a dir, que si donem un valor a les carreteres, a les autopistes, als ports, el capital que tenim a Catalunya és el 13%, i que d'aquí a set anys, després del Pla d'inversió del Partit Popular, passarem al 12%. Per què? Perquè sí que és cert que hi ha un esforç inversor a Catalunya, però alhora s'inverteix molt més al conjunt d'Espanya, i, per tant, resulta que després de set anys, en comptes d'incrementar les infraestructures a Catalunya, tindrem menys infraestructures, relativament, que a la resta d'Espanya. I això és una realitat. Agafin vostès els números; vostès saben que el Pla d'infraestructures és de l'ordre de 15 bilions de pessetes, 1,5 bilions a Catalunya, això és el 14,5%; però a Espanya s'inverteix més de mitjana que a Catalunya.

Per tant, nosaltres no podem votar una moció que diu que hi ha hagut un esforç inversor des de l'any 96, quan no és veritat –ho diu el Banc Bilbao Biscaia, ho diu el senyor Rafael Romero– i quan el Pla d'infraestructures no és aquesta panacea que necessita Catalunya, sinó que ha continuat suposant una discriminació de la resta de l'Estat, que se'n beneficia més que el conjunt de Catalunya, d'aquest Pla d'infraestructures.

Nosaltres votarem favorablement el punt quart, que fa referència a l'increment de la dotació del Pla d'obres i serveis. Ens sembla bé que s'incrementi la dotació del Pla d'obres i serveis.

I voldríem votar el punt tercer, però no l'entendem. És a dir, el punt tercer ens agradaria votar-lo, voldríem que hi hagués un compromís de la inversió de la Generalitat aquí a Catalunya, però, és clar, dir que es garanteixi que el que diu el capítol 6 s'executi... Home, si aquí

votem uns pressupostos i el capítol 6 diu que hi haurà no sé quants mils de milions de pessetes d'inversió, es suposa que el Govern de la Generalitat té el compromís d'executar aquests pressupostos. Potser podríem dir que s'executi el pressupost i el llistat annex a les inversions, que és allà on es detallen les inversions que es volen fer, que llavors és el que no es compleix. O segurament també..., i en aquest cas podríem donar la raó al senyor Fabregat, que és que el Govern de la Generalitat pressuposta uns diners i no els gasta tots, sinó que una part van a romanents i llavors no sabem què passa. Però, el text exacte del que se'n proposa a votació, no el podem compartir; si hi hagués una modificació tècnica, potser el podríem votar.

Per tant, el Grup Socialista no pot votar el punt primer i el segon, i hi votarem en contra, perquè no és real que hi hagi hagut aquest increment d'inversió des de l'any 96 –només del 2001 i el 2002, sí. I votarem a favor que hi hagi un increment de la dotació del Pla d'obres i serveis.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Sí, gràcies, senyor president. Per dir que, evidentment, no podem votar tampoc el primer i el segon punts, i per això hem fet les esmenes corresponents, que van en sentit contrari del que proposa el senyor Fabregat en la seva Moció. I suposo que no acceptarà les nostres esmenes, com ens podem imaginar, perquè, evidentment, diuen exactament el revés del que diu la seva proposta, però també amb algunes matisacions, diguem-ne, que enriqueixen el debat, per dir-ho d'alguna manera, no?

Evidentment, no podem compartir aquest esforç inversor... També haig de dir que els tres primers punts ens semblen innecessaris en la Moció i que amb el quart punt estariem satisfets, perquè em sembla que sí que té una concreció que sí que veuríem positiva. Pel que fa al primer punt, evidentment que l'esforç inversor de l'Estat..., no compartim la valoració que en fa, ni el suport al Pla d'infraestructures 2000-2007, perquè creiem que, evidentment, són instruments insuficients. Pel que fa a la inversió, crec que amb les esmenes que hem presentat ja es posen en evidència tots els déficits i tota la política inversora de l'Estat tots aquests anys, no només per part del Govern del Partit Popular, sinó per part també dels governs del PSOE; aquests déficits d'inversió a Catalunya són crònics. I també, evidentment, un pla d'infraestructures que tampoc podem compartir, no només per insuficient, sinó per la concepció radial que té de les infraestructures a nivell de l'Estat.

Evidentment, tampoc podem compartir el segon punt, que crec que va en la direcció de fomentar el que seria la política de peatges.

I tampoc entenem el que diu el tercer punt, perquè creiem que és evident que el que s'aprova en una llei s'ha de complir. No sé si tindran potser problemes, com a

grup parlamentari que dona suport als pressupostos i al Govern de la Generalitat, pel que fa a la política pressupostària, no sé si tindran algun problema a l'hora del compliment dels seus compromisos amb el Govern de la Generalitat, però trobem totalment absurd de la manera que han plantejat el tercer punt.

Evidentment, compartim el quart punt, que és el d'increment per al Pla d'obres i serveis, perquè creiem que..., tots voldríem que fos major la política d'aportació de la Generalitat cap als ajuntaments, i que no només es concretés en un augment del Pla d'obres i serveis, sinó en altres instruments, amb un canvi de la filosofia de suport als ajuntaments, però creiem que és important que hi hagi aquest augment de 12 milions d'euros, i, per tant, en aquest punt, hi votarem favorablement.

Les esmenes, com he dit abans, anaven bàsicament centrades en el primer punt i a la supressió, evidentment, del segon, en el qual manifestem que la inversió ha estat i continua sent totalment insuficient per part de l'Estat, per dos motius: per les necessitats econòmiques del país, i també pel pes poblacional de Catalunya; que aquesta manca d'inversió ha estat tant en governs del PSOE com en governs del Partit Popular, aquesta discriminació de la inversió cap a Catalunya, i en un subapartat c constatem una mica quins han estat els nivells d'inversió aquests últims anys. En el període 82-96, la inversió de l'Estat ha representat el 8,9 del total estatal, i en el període 97-2000 sí que hi ha hagut un cert augment, fins al 12,6%, però que està lluny, evidentment, del que considerem que seria el que correspondria a Catalunya, tant per la població com per l'aportació al PIB estatal.

Aquestes són les nostres esmenes, que suposo que no acceptarà el proponent de la Moció, perquè, evidentment, van en el sentit contrari...

Tot i així, evidentment, sobre el quart punt..., que creiem que és important i que esperaríem que el senyor Fabregat no acceptés l'esmena de Convergència, perquè creiem que és important que hi hagi aquesta, encara que modesta, però important quantitat que pugui millorar les aportacions del Pla d'obres als ajuntaments de Catalunya.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció que presenta el Grup Parlamentari Popular, com s'ha dit, té quatre punts: per una banda, demana que es reconegui l'esforç inversor de l'Estat a Catalunya des de l'any 96; alhora, lamenta la manca d'inversions en el període 93-96 per part de l'Administració de l'Estat a Catalunya; insta el Consell Executiu a incrementar la participació de la iniciativa privada en el finançament d'infraestructures i a garantir les quantitats d'inversió en els pressupostos, i finalment, insta el Consell Executiu a incrementar el Pla únic d'obres i

serveis a Catalunya amb un mínim de 12 milions d'euros l'any 2003.

Nosaltres hem presentat esmenes en el punt 1 i el punt quart. En el punt 1, en el sentit de no tant parlar de reconèixer l'esforç d'inversió, que és una qüestió més subjectiva, sinó, des d'un punt de vista més objectiu, constatar l'increment d'inversió; és una realitat objectiva, constatable, amb dades objectives, i, per tant, parlem de constatar l'increment d'inversió. No parlem, per tant, de reconèixer esforç, perquè també entenem que l'esforç hauria de ser superior, i les dades en aquest sentit, des d'un punt de vista objectiu, també ens avalen.

Només cal dir que la inversió *per capita*, en el període 1982-2002, a nivell de Catalunya, és de dos mil euros per persona, i a nivell de tot l'Estat, de tres mil; per tant, continuarem estant per sota. També s'ha de dir que hi ha hagut un increment –com reconeixem i, per tant, constatem– important des de l'any 96 fins al 2002 i que, per tant, aquest dèficit d'inversió *per capita* realment s'ha produït, bàsicament, en el període de Govern entre l'any 82 i 96, i per això també estem d'acord, en aquest sentit, amb la Moció del Partit Popular quan lamenta la manca d'inversions, tot i que nosaltres no ho circumscriuim al període 93-96, sinó que hem de parlar de tot aquest període anterior al 96, per tant, des del 82, que és quan realment hi ha aquesta manca d'inversions importants, amb unes dades molt clares, que amb quadres com aquest (*l'orador mostra un gràfic*), no sé si el veuran, però de forma molt gràfica es veu la línia ascendent amb els anys, sobretot els últims anys –tot i que no és suficient–, d'aquest increment d'inversió.

Troblem a faltar en l'esmena que presenta el Grup Socialista, precisament, cap referència a aquest lamentar la manca d'inversions en aquest període, tot i que, certament, com ja he dit, nosaltres també compremem que s'ha d'incrementar, i en aquest sentit la nostra esmena, també explícitament, el que diu és que s'insta el Govern de la Generalitat a continuar defensant l'increment d'inversions a Catalunya per part de l'Estat, per compensar aquest dèficit acumulat durant aquests anys anteriors i, al mateix temps, per donar resposta a les necessitats de futur de Catalunya d'ara endavant.

Als apartats 2 i 3 no presentem esmenes. A l'apartat quart teníem una esmena que, dit d'una altra manera, venia a dir el mateix que presenta el text original de la Moció. Per arribar a facilitar l'acord, possiblement, entre tots els grups, estem disposats a retirar la nostra esmena en el punt quart i, per tant, a votar favorablement el text original, en què parla de l'increment de 12 milions d'euros en l'exercici 2003, tot i que entenem que des d'un punt de vista tècnic no és la millor manera de dir-ho, tenint en compte que el Pla únic d'obres i serveis té caràcter plurianual –quatre anys–, té unes inversions amb caràcter finalista, i potser aquesta manera genèrica, com es parla a la Moció, no és la millor manera de dir-ho. Tot i així, com que entenem que l'esperit és el mateix, estem d'acord a votar-ho a favor.

Per tant, en resum, si s'accepta la nostra esmena al punt 1, la votarem a favor; respecte al punt 2 i al 3, també hi estem d'acord, i el punt 4, retirant la nostra esmena, també el votarem favorablement.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. El senyor Joan Boada, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds...

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, breument –perquè ja s'han dit moltes coses sobre aquest tema–, anunciar que nosaltres votarem només favorablement el punt 4, si és que queda tal qual i no s'accepta l'esmena de Convergència i Unió, cosa que..., llavors no podríem votar-lo, perquè seria exactament el que està passant, i l'estem criticant, i no hi estem d'acord. I no podem votar a favor dels tres primers punts.

Ens sembla, el primer punt, senyor Fabregat, una proposta molt maniquea, no?: uns són els bons i els altres són els dolents; i em sembla que no és ben bé tot així. El que sí que és veritat i es constata és el constant i insuficient, per part dels diferents governs centrals..., de diners, d'inversions aquí a Catalunya. Això és la constatació. Llavors, si poséssim això, doncs, estaria molt més..., i ens podríem posar d'acord, però no pas: «Quan hem governat nosaltres, PP, sí que hi hem invertit, i quan governaven els socialistes era una misèria», no? Ni una cosa ni l'altra. El que sí que és cert és que no hi ha hagut la suficient inversió, ni abans ni ara, excepte aquest repunt que sí que hi ha hagut últimament, però molt d'ell degut a una infraestructura com és, exclusivament, l'AVE.

El segon punt: incrementar la iniciativa privada..., de quina manera, senyor Fabregat?, i en quines condicions? Si ha de ser tot el sistema alemany, serà complicat; si ha de ser com la línia 9, que fins i tot hem de fer una llei especial perquè la puguem licitar amb més facilitat, doncs, tampoc hi estariem d'acord. Llavors, com que vostè no explicita massa bé què vol dir això de la participació de la iniciativa privada, i venint d'una força dretana, doncs, també ens preocupa molt més, i llavors, per cobrir-nos –per cobrir-nos–, val més que no hi votem favorablement. (*Remor de veus.*)

I amb relació al tercer punt...

El president

Sí, esperi's un segon, senyor diputat. (*Pausa.*) Senyores i senyors diputats, els prego silenci. (*Pausa.*) És una petició que voldria veure complaguda, si us plau. (*Pausa.*) Senyors diputats, els prego silenci. Esperí's un segon... Pot continuar.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. I, amb relació al punt 3, ja ho ha dit el senyor Nadal: no l'entendem en absolut tal com ha estat transcrit. O sí: senzillament vol dir que s'ha de portar a terme una cosa que ja està votada; per cert, pressupostos que només han votat vostès, Convergència i Unió i el Partit Popular. Si ja no se'n fien dels seus socis de Convergència i Unió, estem arreglats, no? Sen-

zillament, que es compleixi el capítol 6 dels pressupostos per a l'exercici 2002..., home, faltaria més, que no s'hagués d'aplicar.

Deia el senyor Nadal..., no sé si volia dir l'annex aquell d'inversions o aquell annex de sistema alemany. Aquell és extrapressupostari, no està dintre els pressupostos. Suposo que tampoc deuen voler dir alguna cosa que no existeix.

En definitiva, nosaltres no donarem suport a aquests tres primers punts. Sí al quart punt, si queda tal com està plantejat, que creiem que està molt ben plantejat i que hi donaríem suport.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Senyor Fabregat, per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president; de l'escó estant. En primer lloc, agrair en nom del Grup Popular les diferents intervencions i, sobretot, agrair en nom del Grup Popular el reconeixement que tots els grups han fet d'un esforç inversor del Govern de l'Estat, sobretot els últims anys, amb referència als anys anteriors. D'alguna manera, tots ho han dit; el senyor Nadal també ho deia, no? I a la vegada el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya fins i tot ho fica a la seva esmena; és a dir, del període 97-2000, aquell que el senyor Nadal deia que no, doncs, es veu que hi ha quatre punts de diferencial amb el que es plantejava en anys anteriors.

Però bé, dit això, nosaltres no acceptarem les esmenes plantejades pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, perquè, utilitzant les paraules del senyor Nadal, no s'ajusta a la realitat el que diuen vostès en aquesta esmena.

No acceptarem tampoc el que planteja el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que, com bé deia el senyor Jaume Oliveras, va en sentit totalment contrari del que planteja el Grup Parlamentari Popular.

Sí que acceptarem l'esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la primera de les esmenes –donat que la segona d'aquestes esmenes ha estat retirada, cosa que agraïm–, sobretot perquè al que fa referència és a constatar l'increment d'aquesta inversió per part de l'Estat i, a la vegada, també dóna suport al Pla d'infraestructures de l'Estat espanyol.

Jo entenc que vostès, els tres grups de l'esquerra, no entenguin potser el tercer punt d'aquesta Moció, i no l'entenen, en definitiva, perquè tampoc potser no entenen ni el suport ni els pressupostos de la Generalitat de Catalunya, però els que tenim la responsabilitat o almenys hem assumit la responsabilitat de ser peça clau també a Catalunya i de garantir la governabilitat el que volem, a la vegada, és que es garanteixin els pressupostos que vostès no són capaços ni de tirar endavant ni de poder fer.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per tant, queda el... (*Remor de veus.*) Senyor diputat, queda el text amb l'esmena número 1 de Convergència i Unió incorporada. Prego que em diguin si hi han votacions separades. (*El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.*) Senyor Nadal...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, senyor president. Votació separada dels punts 1 i 2, agrupats, si no hi inconvenient per part d'altres grups, i 3 i 4 per separat.

El president

Molt bé.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

1, 2 podrien anar junts; 3 separat, i 4 separat. (*El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.*)

El president

Senyor Boada...

El Sr. Boada i Masoliver

Senyor president. Per nosaltres, seria 1, 2, 3, separat el quart.

Gràcies.

El president

D'acord, gràcies. Molt bé.

Per tant, sotmetem a votació primer, i d'una manera conjunta, els punts números 1 i 2.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 67 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

A continuació, el punt número 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 67 vots a favor, 5 en contra i 60 abstencions.

I, per últim, el punt número 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

———— **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els mitjans de comunicació públics** (tram. 302-00207/06)

El vint-i-dosè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació sobre els mitjans de comunicació públics. El presenta l'illustre diputat senyor Joan Ferran, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que té la paraula. (*Pausa.*) Senyor Ferran, obri's pas per entremig dels obstacles. (*Pausa.*

Remor de veus.) Esperí's un segon... Prego a les senyores i els senyors diputats... Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció que presentem avui neix, com vostès saben molt bé, d'una interpellació al conseller Artur Mas al voltant del que va ser la polèmica generada pel nomenament del senyor Joan Oliver, interpellació en què recordàvem al conseller que s'havia iniciat la ruptura d'aquell consens que es va crear a inicis de legislatura en el debat de l'audiovisual. Recordàvem en aquella interpellació tres factors, fonamentalment: que s'havia obstruït una nova llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que era insuficient el contracte programa i que les reformes que s'havien anunciat profundament per part del senyor Miquel Puig estaven sent aturades per forces estranyes vinculades al Departament de Presidència.

Hauran de reconèixer, senyores i senyors diputats, que les vèiem venir. Si vostès repassen la Moció, que està escrita fa vint-i-un dies, dèiem coses que aquests dies s'han fet presents i s'han fet evidents. Demanem en la nostra Moció..., demanàvem en la nostra Moció ja fa vint-i-un dies que el Parlament de Catalunya lamentés el trencament del consens polític al voltant del model i de la gestió de la ràdio i televisió públiques catalanes. I demanàvem també, i dèiem llavors, i repetim ara que el Parlament de Catalunya havia de reiterar la seva voluntat d'avançar cap a un servei públic de ràdio i televisió plural, democràtic i professional.

Aspectes, aquests dos que vam plantejar en el seu dia, que han adquirit una actualitat aquests darrers dies al voltant de la crisi generada per la marxa, per la dimissió forçada, com en vulguin vostès dir, del senyor Puig. Rellevant perquè en parlen tots els mitjans de comunicació, rellevant perquè uns mitjans públics, que costen els diners que costen als ciutadans i que tenen una funció pública, han agafat aquests dies una importància extraordinària, i aquest Parlament se n'ha fet ressò.

Jo voldria fer-los, senyores i senyors diputats, observar que nosaltres hem plantejat el tema del trencament del consens i el tema de la necessitat d'una ràdio i televisió públiques plurals, i vostès ens han acusat sempre que estàvem obsessionats, que era, precisament, una dèria de l'oposició. I això no és així, senyores i senyors diputats. Són molts sectors professionals, són molts sectors del món de la universitat, de la gent que estudia els mitjans de comunicació, de la gent implicada en la comunicació, que estan preocupats per la deriva cap a on van els mitjans de ràdio i televisió públics d'aquest país.

«Per una televisió pública, plural i no partidista», document presentat pel comitè d'empresa de Ràdio i Televisió de Catalunya, signat per cinc forces sindicals; ni per una, ni per dos, ni per tres: per cinc forces sindicals. «RIP al consens», «Vicenç Villatoro, nou director general de la Corpo, RIP al consens, al marge del nom proposat pel Govern». I finalment: «Adéu consens, hola Vicenç». Senyores i senyors diputats, sembla ser

que són molts sectors, no sols des del món de la política, sinó també des del món professional i des del món acadèmic, que en aquests moments ens estan plantejant que alguna cosa no va bé als mitjans de ràdio i televisió públics, que alguna cosa s'està fent malament, que s'ha trencat el consens i que aquest consens havia estat aconseguit com un dels primers esdeveniments d'aquesta legislatura. Nosaltres creiem que reflectim la preocupació d'aquests sectors, reflectim la preocupació dels ciutadans de Catalunya i reflectim la preocupació dels membres d'aquesta cambra.

És per aquesta raó que volem anunciar-los avui, solemnement, que el nostre Grup, junt amb Iniciativa per Catalunya, presentarà avui mateix en aquest Parlament una proposició de llei de reforma de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió en la qual plantejarem, de forma clara i concisa, que el conseller delegat –d'altra manera dit director general de la Corporació– serà elegit pel Parlament de Catalunya; que el Consell d'Administració serà triat almenys per la proposta de quatre grups parlamentaris, i que intentarem, amb aquesta llei, avançar i tirar endavant el discurs que es va fer, tirar endavant aquell consens inicial que es va fer a inicis de legislatura. Solemnement els anuncio que el nostre Grup i el Grup d'Iniciativa per Catalunya presentaran avui aquesta Proposició de llei al lloc on procedeixi d'aquest Parlament, al Registre d'aquest Parlament.

I dir-los, per acabar, senyores i senyors diputats, dues coses. Fer-li evident al senyor Villatoro –que el tenim aquí..., potser és una de les últimes gestions que podrà fer com a diputat, o votacions que podrà fer com a diputat– que avui té l'oportunitat de definir-se per primera vegada respecte a la ràdio i la televisió públiques, cap a on poden anar. Presentem una moció que detalla fil per randa cap on han d'anar els mitjans de comunicació, què han de ser una ràdio i televisió consensuades i una ràdio i televisió públiques on la pluralitat i la independència i la professionalitat primin, i on es tregui d'ella qualsevol intent d'utilització partidista. Avui, senyor Villatoro, vostè tindrà ocasió ara, d'aquí a uns instants, de votar d'una manera o d'altra, i pot ser la primera vegada que vostè hagi de definir-se d'una forma clara.

I segona, dir-li una altra consideració, senyor Villatoro. I explicar-li...

El president

Vagi acabant, senyor diputat.

El Sr. Ferran i Serafini

Acabo... Em permet la consideració, senyor president? Acabo immediatament.

Miri, nosaltres hem criticat la seva designació no com a persona, sinó com a persona que pertany a un grup polític, persona que forma part d'una obediència partidista a l'hora de votar aquí. Li volia fer un símil futbolístic. Permeti'm, per exemple: vostè s'imagina una final com la que estem ara en el terreny de la política, important, una final entre el Barça i el Real Madrid, en què l'àrbitre peta i al senyor Fernando Hierro o al senyor Sergi Barjuan els posessin d'àrbitre, vostè creu

que l'altre equip, l'entrenador, l'afició ho acceptarien? Doncs no, senyor Villatoro, doncs no. Vostè forma part d'un equip, triï l'equip que li doni la gana, però vostè no està bé que una persona que és partidista jugui d'àrbitre en aquesta gran final. Hi ha sis milions de catalans i han hagut d'anar a triar entre cinquanta-quatre diputats, lamentable, senyor Villatoro, cregui'm.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. (*Forta remor de veus.*) Han presentat..., han presentat esmenes el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, i per defensar-la té la paraula la Il·lustre diputada, la senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies senyor president. Senyores diputades, senyors diputats. Ahir mateix, en aquesta cambra, en el transcurs d'una interpel·lació que tenia com a objecte el mateix tema que ara estem tractant, ja fèiem la valoració de com tots els esdeveniments que han tingut lloc en els darrers mesos han constituït indicadors molt clars de la vulneració unilateral que s'ha produït de respecte als acords que va haver-hi com a resultat del debat parlamentari de l'any 99. I valoràvem com a greu aquesta vulneració dels acords.

Això que ja ho podem dir just en el moment en què es va produir la dimissió del senyor Miquel Puig, ho podem repetir ara, a partir de com en el nomenament del nou director s'han infringit de nou, a partir del procediment, tots els criteris que es van definir en aquell debat. Criteris que, per altra banda, insistim una vegada més, perquè ens sembla importantíssim, van ser fruit d'un consens molt important, difícil d'aconseguir, que havia de encaminar-se a una modificació de l'estat de les coses en els mitjans de comunicació públics.

És en aquest sentit que analitzant la Moció presentada pel Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi i compartint els propòsits inicials i el tipus de plantejament que hi havia, ens semblava que en aquests moments era una moció que calia reformular per actualitzar-la amb la situació actual. Perquè, i és en aquest sentit que nosaltres hem presentat una esmena única, una esmena que substituiria tot el text de la Moció. Per què? Perquè justament –i aquí ja hi ha el primer punt– nosaltres entenem que tots els esdeveniments que hi ha hagut no són d'una naturalesa de suficient magnitud perquè no n'hi hagi prou només a lamentar, sinó que constitueixen motius suficients com per reprovar el govern, justament per la vulneració dels acords d'aquell debat; tant pel que fa als motius que han conduït a la dimissió del director general, basats en ingerències i pressions constants en el funcionament de la Corporació, com en el procediment per nomenar nou director general i en l'adscripció partidista de la persona nomenada.

En un altre punt, el que demanem és que es recomposi el consens aconseguit en el debat sobre els audiovisuals el desembre del 99, i que, per tant, s'assumeixi per aquell qui ho ha trencat, que és el Grup de Convergència i Unió, els compromisos expressats en les resolucions aprovades. I voldria subratllar que un d'aquells

compromisos que no s'ha tirat endavant és, justament, la modificació de la llei de la Corporació Catalana de Ràdio Televisió, que ha quedat lamentablement encallada per la incapacitat del govern d'assumir justament que la modificació vagi en el sentit de garantir la independència, el pluralisme, la professionalitat dels mitjans de comunicació públics. I per això, anuncio també, com ho ha fet abans el senyor Joan Ferran, que presentarem en registre una proposició de llei conjunta relativa als mitjans audiovisuals públics, que va ser redactada quan estàvem fent els treballs de la ponència, que va ser presentada com un text a revisar per part de la ponència, i que per tant, en aquest moments, nosaltres entenem que hem de tornar a reprendre el debat. I per tant, presentem aquell text, que era un esborrany en aquell moment, com una proposta de llei que, per tant, presentem en el registre perquè sigui considerada.

Un tercer punt de l'esmena és que reiterem els criteris que es van definir en el debat parlamentari, tot dient per tant, el director general de la Corporació i els directors de les empreses filials han d'aplicar aquests criteris en la seva gestió, perquè es deuen a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i no al Govern.

Els dos últims punts fan referència al Consell d'Administració, en el que ha sigut la seva actuació recent amb relació al nomenament del nou director. Per una banda, valorant positivament la seva decisió unànime d'expressar el seu malestar, la seva incomoditat –es diu, diuen ells– amb relació al procediment de nomenament de nou director general; i per altra banda, encoratjant en aquest Consell d'Administració que continuï treballant en la línia del que ha fet en els darrers dos anys, buscant el consens per tirar endavant el que és tot un procés de canvi en el funcionament de la Corporació Catalana de Ràdio Televisió.

I per tant, nosaltres entenem que aquesta actitud que ha mantingut el Consell d'Administració i que s'ha expressat de forma clara, també, en l'últim nomenament, és un valor que cal mantenir i potenciar, i per tant demanem que s'encoratgi.

Res més, ja he acabat, senyor president.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè. L'Il·lustre diputat senyor Josep Bargañó, en nom d'Esquerra Republicana i per posicionar-se.

El Sr. Bargañó Valls

Gràcies senyor president. Avui reproduïm aquí, d'una manera o altra, el debat que es va produir en el Consell d'Administració dimarts passat. Les posicions són, per tant, les mateixes, perquè les condicions no han variat. Nosaltres ja ho hem anat dient els darrers dies. Esquerra Republicana considera que no s'ha buscat el consens a l'hora de nomenar el director general, no s'ha buscat el consens en el si del Consell d'Administració, s'ha comunicat i s'ha comunicat amb premses. Esquerra Republicana considera que tampoc s'ha buscat el consens amb els grups parlamentaris; no era una obligació, és cert, l'obligació era en el Consell d'Administració,

era, segurament, no una obligació, però sí un camí recomanable. I Esquerra Republicana considera que el que ha succeït en el darrer temps a la Corporació hi ha hagut ingerències del Departament de Presidència de la Generalitat. Això, ho hem dit, i hem dit que rebutgem el procediment. Hem dit que seríem bel·ligerants amb el procediment.

En conseqüència, aquesta Moció que se'ns presenta –i ara parlaré en base a l'esmena d'Iniciativa per Catalunya, perquè serà la que finalment es posarà a votació i per tant, és millor pronunciar-se sobre el que es votarà que altra cosa–, en aquest sentit coincidim amb el text pel que fa al rebuig al procediment, al rebuig a les ingerències, coincidim en el text pel que fa a la voluntat de recuperar el consens polític i professional sobre els audiovisuals i coincidim també en el suport de les decisions del Consell d'Administració.

Hi ha un subpunt en el qual no coincidim, que també ho hem anat dient aquests dies, i, en conseqüència, en aquest subpunt en el qual no coincidim no votarem a favor. Nosaltres, primer, creiem que el fet de pertànyer a un partit polític no inhabilita per tenir un càrrec públic, no inhabilita. Segon, creiem que el senyor Miquel Puig, quan va ser nomenat director general de la Corporació, a través del consens, era un alt càrrec del Govern, un molt alt càrrec del Govern. Era comissionat, que en l'estructura del Govern ve després del conseller, pot assistir a reunions de Govern. Un alt càrrec del Govern, un alt càrrec del Govern que, a més a més, havia tingut tota una trajectòria interna del govern promoguda per la seva capacitat i també per la seva adscripció de carnet. Per tant, creiem que el fet partidista, que en el cas de Miquel Puig no va ser motiu de rebuig, no ho pot ser en el cas del senyor Villatoro. Creiem que no ho pot ser. Per què? Perquè, si volen que els parli amb sinceritat, si Esquerra Republicana té alguna cosa a dir en el proper govern de la Generalitat, no els pot assegurar ara que, a través del consens necessari, no acabi havent un director general que tingui un carnet d'un partit o altre. El que és important és si el director general és un bon professional o no és un bon professional, se li pot confiar la gestió o no se li pot confiar la gestió. Per tant, nosaltres demanem, en el primer punt, votació separada, si els grups proposants de la Moció i de l'esmena ho accepten, de l'última frase de la coordinació –i em perdonin el defecte filològic–, allí on diu: «i en l'adscripció partidista de la persona nomenada». El nostre Grup, en aquesta frase de: «i en l'adscripció partidista de la persona nomenada» s'abstindrà i no votarà a favor. És també, d'una manera o altra, el que el conseller proposat pel nostre Grup del Consell d'Administració va fer en al votació de dimarts.

I senyor Ferran, total cordialitat, amb absoluta cordialitat –i no faci cara–, jo no sóc dels que dic que quan dic: «amb cordialitat», foto canya. Intento ser poc hipòcrita, no és un partit de futbol, no és una final a dos; o és un triangular o és una *final four*, no se n'oblidin.

Moltes gràcies. (*Remor de veus.*)

El president

A vostè senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula l'Il·lustre diputat senyor Ricard Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies senyor president, senyories. Estem analitzant aquí el nomenament del nou director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. En aquest tema el nostre Grup parlamentari ha volgut que prevalgués el concepte, el sentit de la proporcionalitat. Què vol dir, això? Que estàvem en presència d'una situació crítica, d'una situació complicada, d'un desgavell, utilitzo les meves paraules, les mateixes que he fet servir tantes i tantes vegades al si de la Comissió de control. I en conseqüència, nosaltres varem exigir al Govern que procedís d'immediat a la resolució de la crisi. I el Govern –que és qui té el privilegi i la càrrega de nomenar el màxim responsable de la Corporació– ho ha fet. Naturalment, ho ha fet des de la perspectiva de la seva opinió expressada a través dels òrgans corresponents. I nosaltres no hem volgut entorpir aquesta solució, aquest inici de solució al front de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Si aquí del que s'hauria tractat és de fer una nova llei, nosaltres ja ho varem dir en el seu moment i ho repetim ara, i ho direm quan toqui: introduïrem els mecanismes que vinguin a perfeccionar el procediment de nomenament de director general.

Però els que són s'han emprat correctament, i la recerca del consens no és la recerca de la unanimitat, són dos conceptes diferents, no antitètics, però sí diferents. Per tant, el consens s'ha cercat i a mi em sorprèn que vostès –parlo naturalment dels grups que donen suport a aquesta Moció–, entenguin com a consens només un fet conjuntural, que és el del nomenament del màxim responsable. El consens, entenem nosaltres, s'ha de produir a tot el llarg del mandat. I en aquest mateix sentit jo em pregunto i els pregunto: és que n'hi havia de consens al final de la gestió del senyor Miquel Puig al davant de la Corporació? Perquè jo crec que no n'hi havia, de consens. Si més no, nosaltres creiem que no n'hi havia. I aquesta és la raó per la qual varem parlar de desgavell i per la qual fins i tot varem insinuar la conveniència que el senyor Miquel Puig procedís a un canvi significatiu en la cúpula de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Diu el senyor Ferran, l'hem criticat com a persona que pertany a un grup polític. Escolti'm, vostès quin sentit tenen del consens? Potser un sentit de consanguinitat? Perquè en els òrgans de comunicació que vostès controlen, senyor Ferran –i vull recórrer només a l'empirisme–, els càrrecs equivalents han estat nomenats o per aquesta raó, o probablement per la perllongació que fan de la fidelitat demostrada en l'ocupació de llocs de responsabilitat, per exemple, als ajuntaments. I no em referiré a cap en concret, vostès ja saben del que parlo.

Mirin, senyores i senyors diputats, aquesta no és una moció constructiva, no ho és. És una moció de desgast, és una moció de reprovació. I aquest no és el moment de reprovar el Govern en el seu conjunt pel seu tarannà o per la seva actitud. En aquests moments, sobretot, el que vostès estan fent és embolicant amb una reprovació més genèrica la conculcació de la idoneïtat d'una persona, que nosaltres entenem que resulta tributària, si més no, d'un vot de confiança.

Aquesta és la raó per la qual el Grup Parlamentari Popular votarà en contra de la Moció presentada.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat... *(Veus de fons.)* Senyor Lladó, té la paraula.

El Sr. Lladó i Isábal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Ferran, vostè no canvia de xip i cada mes ens ve, pràcticament, amb la mateixa cançó o a la Comissió o ara aquí a l'hemicicle. Passi el que passi vostè sempre ens fa el mateix discurs, i prova d'això és que aquesta Moció porta data del 13 de març.

Suposo que té clar, amb totes les intervencions que hi ha hagut –que ho té clar, vostè, ja–, què vol dir la paraula «consens», i que almenys des d'ahir ja no ho confon amb la paraula «unanimitat». Perquè, avui per avui, la unanimitat no és possible, entre altres motius, perquè vostès han de criticar tot allò que fa o decideix el Govern. *(Remor de veus.)*

Vostè, a vegades, quan parla de consens sembla que només parli d'incloure alguns grups de l'oposició en aquest consens, tot deixant al marge el Govern, i això pot comprendre que no pot ser. El Govern ha buscat l'equilibri entre el consens i el temps, i és evident que vostès no hi volen participar en aquest consens. A vostès, els hauria agradat que l'interinitat s'hagués eternitzat, i l'estabilitat de la Corporació no s'ho podia permetre –no s'ho pot permetre. I el Govern des del primer moment va ser molt clar, i ha seguit fil per randa un procés que els ha deixat, senyor Ferran, en orsai, els ha deixat... *(remor de veus)*, sí, sí..., en símlis futbolístics, en fora de joc, perquè, senyor Ferran, no té arguments per desacreditar el nom del nou director general. Vostè, sempre que surt en aquesta tribuna, fins a l'última aparició que va fer, sortia amb retalls de premsa, faci un exercici avui una mica més ampli. Miri, *La Vanguardia*: «Villatoro tiene, avalado por su larga trayectoria profesional, rigor, conocimiento de un medio de comunicación público e independencia en algo tan importante como son los programas informativos.» *Avui*: «Amb el nomenament de Villatoro tothom hi guanya. Té una trajectòria professional que ningú no qüestiona.» *El Periódico* –*El Periódico*–: «La seva trajectòria com a periodista, molt més prolixa i debatuda que la de polític, el fa creditor d'un vot de confiança per portar les regnes de la Corporació.» Suposo que tenen respecte als mitjans de comunicació. *(Remor de veus.)*

Estem convençuts, des del nostre Grup Parlamentari, que l'arribada del senyor Villatoro continuarà garantint la pluralitat de la Corporació. *(Remor de veus.)* Ahir, quan algú va voler posar com a exemple Barcelona Televisió, la veritat és que em va deixar personalment una mica sorprès, perquè, tot parlant de pluralitat, el CAC –que suposo que a vostè, senyor Ferran, li mereix crèdit– va fer l'any passat un estudi tot analitzant la proporció de temps dels informatius a l'entorn dels congressos dels partits polítics. El resultat d'aquests

estudis? Miri, molt fàcilment –i això ho diu el CAC–: a TV3, la quota de pantalla en els informatius, de Convergència, un 26,5%; del Partit Socialista, un 23,1%; d'Unió Democràtica, un 10,8%; d'Esquerra Republicana –això ho diu el CAC–, un 12,5%; del Partit Popular, un 13,6%; d'Iniciativa per Catalunya, un 11,1%. Televisió Espanyola a Catalunya: Convergència, un 31,4; Partit Socialista, un 29,7; Unió Democràtica, un 12,7; Esquerra Republicana, un 11,5; Partit Popular, un 5,8, i Iniciativa un 8,9. (*Remor de veus.*) Barcelona Televisió –que vostès ens el van posar com exemple–: Convergència, un 4,6; Partit Socialista, un 56,4 (*remor de veus*); Unió Democràtica, un 7,2; Esquerra Republicana, un 4,6; el Partit Popular, un 4,1; Iniciativa per Catalunya, un 19% (*Remor de veus*). Aquest, aquest..., aquest és el pluralisme que vostès reclamen? Aquest és el seu model? I no parlem de models anteriors com el del senyor Calviño que algú podria quedar vermell.

En definitiva, senyors i senyores diputats, senyor Ferran, haurien d'estar orgullosos de TV3 i de Catalunya Ràdio. Miri què diu el diari d'avui mateix, el d'avui: «TV3 ha estat la cadena més vista a Catalunya el març per setè mes consecutiu, amb tres dècimes de diferència sobre la Primera, segons les dades d'audiència fetes públiques per les diferents cadenes de televisió a partir de la xifra de Sofres AM.» I això tenint present, que ja ho sap vostè, que els partits de futbol, el Barça - Liverpool, el Barça - Galatasaray, van ser transmesos per la 1, de Televisió Espanyola.

Per tant, vostès n'haurien d'estar orgullosos, de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i algun dia segurament rectificaran algunes de les afirmacions que vostès fan, i aquestes dades no els haurien de saber greu, amb tota sinceritat.

Acabo, senyor president, tot anunciant que no votarem aquesta Moció i menys quan en aquesta Moció s'accepta una esmena que pràcticament és la substitució de la seva Moció –miri si estava desfasada–, que només busca una confrontació quan nosaltres creiem que allò que cal és mirar endavant, posar fil a l'agulla en aquesta nova etapa que ara s'enceta, i que serà molt il·lusionant per a tot el país.

En nom del nostre Grup Parlamentari sí que volem felicitar molt cordialment el nostre company, en Vicenç Villatoro.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per posicionar-se sobre l'esmena, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president... (*Remor de veus.*) Gràcies, senyor president. Per posicionar-me favorablement a l'esmena que ha presentat Iniciativa per Catalunya, no sense fer una rectificació a una expressió que he fet en la meua anterior intervenció quan he anunciat la pre-

sentació de la Proposició de llei respecte a la Corporació, que he dit que el conseller delegat seria nomenat pel Parlament i volia dir «pel Consell d'Administració».

Dit això, vull fer dues reflexions. En l'esmena que ens presenta Iniciativa hi ha una reprovació del Govern per la vulneració dels acords del debat d'audiovisual de principis de desembre del 99, i un instar el Govern per recompondre el consens aconseguit aleshores. I em sembla que és bo que es faci aquesta esmena en aquest sentit, perquè sembla que, avui i aquí, hi han dues formes d'entendre el consens: vam entendre el consens d'una manera, el desembre del 99, i avui se'ns explica un altre tipus de consens que és el *trágala* que imposa el senyor Artur Mas a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. (*Remor de veus.*)

Segon aspecte, senyor president. Reitera, el tercer punt de l'esmena, que els mitjans de comunicació públics han d'organitzar-se a partir de criteris d'independència, de professionalitat i de viabilitat econòmica. I nosaltres estem d'acord amb això, però, contestant una miqueta, també, l'intervinent anterior (*remor de veus*), si va tan bé TV3, per què han cessat el senyor Puig? (*Remor de veus.*) O és que aquests índex d'audiència són fruit de la gestió del senyor Villatoro, que encara no hi ha entrat, i el senyor Puig no hi té res a veure? (*Remor de veus.*)

El quart punt és un punt molt interessant, senyor president: valora positivament la decisió unànime del Consell d'Administració, expressada públicament, de comunicar al Govern la seva incomoditat per les ingerències del Govern, i és tot el Consell d'Administració el que diu això. Això és consens també? Això és diàleg? Quan tot el Consell d'Administració està incòmode? Facin-s'ho mirar, senyores i senyors diputats de la majoria!

I el cinquè punt encoratja el Consell d'Administració a prosseguir en la recerca del consens. Si l'encoratja a prosseguir en la recerca del consens és perquè el consens l'han trencat, i tots sabem on s'ha trencat.

I, senyor Villatoro, vostè té ocasió, avui, de votar per primera vegada allò que li dicti la consciència.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Senyor Bargalló, tinc present aquell incís, que vostè ha demanat, de votació separada. (*Veus de fons.*) No, és a dir, a veure, s'ha acceptat tota l'esmena alternativa d'Iniciativa per Catalunya Verds i jo segregaré l'aparat que vostè ha dit, eh? Em sembla que ha anat així. (*Veus de fons.*)

Posem, per tant, ara, a votació, tot el text que és l'esmena alternativa d'Iniciativa per Catalunya Verds, excepte el punt primer l'última frase que diu: «i amb l'adscripció partidista de la persona nomenada.»

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 65 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

A continuació, sotmetem a votació la frase abans indicada: «i amb l'adscripció partidista de la persona nomenada.»

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 53 vots a favor, 65 en contra i 13 abstencions.

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i es reprèn a dos quarts de cinc i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i per la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap i els consellers de Sanitat i Seguretat Social i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre relacions exteriors i projecció internacional (tram. 302-00208/06)

El punt 23 és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre relacions exteriors i projecció internacional. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Vallès.

El Sr. Vallès i Casadevall

Gràcies, senyor president. Aquesta Moció pot ser considerada intempestiva, diguem, i no solament per l'hora en què s'ha de debatre, sinó també perquè es refereix, en principi, a fets –la cimera europea– que van tenir lloc fa dues setmanes.

Però em sembla que en aquest cas el retard habitual del ritme parlamentari no priva –no priva– aquesta Moció de la seva actualitat. I fins i tot es podria dir que al contrari, no?, es podria dir que, amb els dies, el debat ha guanyat en importància, i basten indicadors com els articles que apareixien els darrers dies en dos diaris, *Avui* i *La Vanguardia*, no precisament coincidents en orientació política; articles i polèmiques que han versat sobre la cimera i les activitats que l'han acompanyat.

Per què? Perquè el debat sobre Europa és un debat obert i és un debat d'interès més general del que sovint volem reconèixer. No és un debat només sobre institucions i normes legals –que efectivament ho és–; és també un debat sobre les polítiques que aquestes institucions i aquestes normes poden produir. I d'aquí l'oportunitat de la interpellació que va presentar el president del nostre Grup en un moment en què hi havia massa silenci sobre la qüestió. I també em sembla que ara és oportuna, la consideració d'aquesta Moció.

S'ha pogut dir –i crec que amb raó– que el resultat probablement més positiu de la cimera no han estat els

acords del Consell, diguem molt modestos, tot i el triomfalisme obligat d'algun dels seus protagonistes; el resultat més positiu no han estat els acords, ha estat l'activació de la mobilització ciutadana en forma de debats públics, presència en els mitjans i, finalment, i no per ordre d'importància, les massives manifestacions ciutadanes tan desqualificades d'entrada per responsables polítics a Catalunya i fora de Catalunya.

La cimera ha permès expressar novament les inquietuds i les aspiracions de molts ciutadans i ciutadanes de Catalunya, d'Espanya i d'Europa, en el camp social, en el camp econòmic i en el camp polític; ciutadans i ciutadanes que no solament rebutgen l'arrogància del dogmatisme neoliberal que comença a batre's en retirada, sinó que avancen propostes per a renovar aquestes relacions socials, polítiques i econòmiques. Són inquietuds de joves i no tan joves ben preparats abocats a un futur professional precari; són inquietuds de dones i homes que voldrien poder compaginar vida familiar i activitat professional; són inquietuds de treballadors autònoms que en la pràctica es troben tant o més dependents que els treballadors assalariats; són inquietuds dels jubilats i dels prejubilats que veuen com se'ls allarga l'expectativa de vida i paral·lelament veuen com se'ls escurcen els recursos per a viure-la amb dignitat; són les inquietuds dels immigrants que alhora se senten requerits i reclamats i al mateix temps marginats i menystinguts; són inquietuds a què no està responant el model socioeconòmic que alguns voldrien imposar oblidant el pacte social que va fer possible a Europa, que ha fet possible a Europa, compaginar un benestar relativament repartit i una democràcia relativament convincent.

Sense negar la necessitat de retocar i de perfeccionar aquest pacte, és molta la gent que segueix creient en l'eficàcia d'aquest acord; acord que és eficaç a les nostres societats, a les nostres societats europees, i que també és recomanable per a ser exportat a altres societats on la importació d'esquemes neoliberals dona els resultats que comprovem cada dia, per exemple, a alguns països d'Amèrica Llatina.

És per això que la Moció que presentem en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi conté una afirmació rotunda a favor del model social que combina solidaritat, creixement i sostenibilitat, i per això mateix insistim en les polítiques que han de sustentar aquest model: polítiques familiars, mediambientals, educatives, etcètera.

La Moció afirma també que la Unió Europea ha de potenciar el debat democràtic per tal de poder definir estructures de govern i estructures polítiques que facilitin, no solament la seva consolidació, sinó també la seva legitimació i acceptació davant la ciutadania. I la Moció recorda que la participació ciutadana ha estat i ha de ser un factor de progrés en la construcció de les institucions i en la definició de les polítiques de la Unió Europea.

Puc dir que, l'actualitat de la Moció, també la reflecteixen les esmenes que he rebut de la resta de grups parlamentaris i que vull agrair en aquesta primera intervenció, tant si concorden com si no concorden amb el

text o l'esperit de la Moció. I estic a l'espera de les seves observacions per examinar si podem arribar a acords sobre els diferents punts.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Han presentat esmenes diversos grups parlamentaris. Per defensar la primera..., el primer bloc, té la paraula, en nom d'Esquerra Republicana, un cop hagi acabat de parlamentar... –no, no...–, l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Converses d'última hora, i creuades, per mocions similars.

Amb relació a la Moció defensada pel diputat Vallès, la nostra postura és favorable, en principi, a la majoria de punts, pel fet que nosaltres en aquests moments, després d'aquesta, veurem una moció similar relacionada amb l'Europa social, i, per tant, no podem estar..., hem d'estar d'acord, no pot ser d'altra manera, amb aquesta Moció.

Malgrat això, nosaltres hem fet unes esmenes, un parell d'esmenes, amb dos sentits. Una, que és l'esmena en la qual aprofitem la Moció..., sobre l'avaluació de la necessitat d'avançar cap a l'Europa social, on es valora els esdeveniments ocorreguts a Barcelona la setmana de la cimera; esdeveniments que entenem que, tant per la part, doncs, institucional, com, sobretot, per la part cívica, doncs, s'han de valorar positivament les manifestacions pacífiques a favor que és possible una altra Europa que tingui més present la presència dels pobles i de la justícia social; entenem que era un bon moment, en aquesta Moció posterior, doncs, per col·locar-hi aquesta avaluació. En el mateix sentit valoràvem també l'actitud de..., l'excessiva intervenció de la força policial, i, en tot cas, també rebutjàvem els brots de violència que puguin haver expressat una minoria de manifestants.

Aquest seria un primer bloc de l'esmena, que sembla..., suposo que ja..., no sé si ho ha dit abans, perquè estàvem aquí actuant en paral·lel, però en tot cas ja ho dirà al moment de la seva expressió..., de l'assumpció o no de les esmenes: hi ha una transacció que en principi nosaltres no veuríem malament que s'incorporés a la Moció.

I pel que fa a la següent esmena, és clar, nosaltres ens trobem aquí amb un punt que, de fet, fa referència a la presència catalana a Europa i que té a veure, en bona part, amb una moció debatuda fa quinze dies on, per raons de forma, vam rebre el vot negatiu del Partit dels Socialistes a institucionalitzar la presència catalana a Europa. A nosaltres se'ns fa difícil, avui, doncs, votar a favor d'una cosa si no s'hi incorpora la nostra esmena, que hem rescusat d'aquella Moció, reincorporant-la en aquesta.

Per tant, la nostra proposta és que en l'apartat que parla d'Europa s'afegeixi la necessitat que el Govern de la Generalitat, d'acord amb l'article 56 *bis* del Reglament

del Senat, es convoqui la Comissió General de les Comunitats Autònomes, en presència dels representants del Govern de l'Estat a la Comissió Mixta de la Unió Europea, per tal de debatre precisament quins són els criteris que han de tenir aquests representants en aquesta convenció. És un dret legal que tenim i que creiem que era un bon moment per aprovar-lo en aquest Parlament.

Al mateix temps entenem que és bo, transparència. I la transparència política obliga que aquest Parlament, s'estigui d'acord o no amb la resolució que es va prendre al seu moment, informi –informi– les autoritats europees que aquest Parlament es va pronunciar en dues ocasions –o tres, segons com es miri– a favor de la no-renúncia al dret d'autodeterminació.

Per tant, nosaltres creiem que aquestes dues esmenes són clau per saber –si són acceptades o no– la nostra actitud, el nostre capteniment amb relació si més no a aquest punt de la proposta socialista.

Per la resta, repeteixo, estem parlant de temes de democràcia i de justícia social molt similars als que tindrem ocasió de debatre d'aquí a un moment, quan s'acabi la defensa d'aquesta Moció, i en principi el nostre vot, si hi ha transaccions, doncs, seria favorable a la resta de la Moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, realment la cimera europea de Barcelona va anar bastant bé –jo crec que va anar molt bé–, i el Parlament Europeu així ho ha reconegut.

Nosaltres, amb una voluntat de corregir els trets després..., perquè, és clar, és simplement un problema de lectura de la Moció presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi; han em presentat, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, una moció que parteix d'un supòsit, malauradament, i es nota en la redacció de la Moció, que parteix del supòsit que la cimera de Barcelona hauria anat malament.

En primer lloc es nota si un llegeix simplement el punt primer, en el qual es diu: «...manifesta el seu suport a l'agenda política de la cimera extraordinària de la Unió Europea celebrada a Barcelona. Aquesta agenda ha d'aprofundir...» Ho diu. Escolti, ja va aprofundir –no cal fer-ho, no cal fer-ho– l'agenda; el que ara s'ha d'aprofundir, si de cas, són els acords, que és un altre problema. O, en el punt 9 –que jo crec que és una mica més important, veritat–, dona per fet que hi haurà un problema que la cimera no anirà gens bé i que les lliures expressions dels ciutadans en les manifestacions aniran molt malament. I per això suposo que el punt 9 diu que «a partir d'ara s'ha d'establir una gran col·laboració entre totes les institucions». Afortunadament es va establir i afortunadament així s'ha reconegut.

Però, és clar, aquesta filosofia a pesar de tot, nosaltres hem intentat esmenar una mica la Moció; un mica que vol gairebé del tot, que vol dir gairebé del tot. Perquè, evidentment, no té sentit –com deia–, en el punt primer, doncs, home, dir que «s'ha d'aprofundir en l'agenda»; el que té sentit, si de cas, és parlar que s'ha d'aprofundir, treballar, conjuntament, tots, en els continguts.

El que no té..., comença a tenir més sentit..., com no vulgui ser aprofitar la cimera de Barcelona per fer altres filosofies, parlar, un tercer, de si s'ha fet bé o no s'ha fet bé, els processos de liberalització. Miri, escolti'm, i com ho deia precisament el senyor Maragall, amb una visió molt clara, un cop a la vida, no?, diu: «Al Consell de Barcelona es tractarà de forçar països com França a abandonar el monopoli públic.» Ja ho tenia clar. Vull dir, els processos de liberalització s'han fet bastant bé, s'ha intentat avançar bastant; són precisament països com França –ho deia el senyor Maragall, un cop que tenia visió– els que posarien obstacles a la cimera de Barcelona. Com no té sentit barrejar dintre d'aquest tema les universitats o no té sentit barrejar dintre d'aquest tema el Pla hidrològic nacional... Com? (*Veus de fons.*)

Escolti'm, amb tots els respectes, no té sentit; evidentment, siment que tots els ciutadans tenen dret –i ho reconeix la Constitució– a expressar les seves opinions, a manifestar-se lliurement. Però, home!, parlar que en les cimeres europees hi ha d'haver una major participació ciutadana en els debats... Qui són aquells senyors que estan allà asseguts? Són els únics representants democràticament escollits de tots els ciutadans. Perquè, és clar, si continuem demanant massa aquesta participació ciutadana en els debats, bé, doncs, també ens haurem de plantejar algun dia què hi fem nosaltres, aquí; ens ho haurem de plantejar algun dia. Una altra cosa és que potser ens hem de plantejar que nosaltres dialoguem més amb els ciutadans, que és un altre problema –que és un altre problema.

Llavors, a mi em sap greu perquè hem fet, d'una moció que podia ser..., com va fer el Parlament Europeu –per cert–, com nosaltres hem presentat una esmena en aquesta línia –per cert– de dir: «Escolti'm, ens felicitem de l'èxit i continuem avançant», en comptes de fer això, hem muntat aquí una espècie de compendi de greuges i d'exaltacions a unes participacions, que trobo molt bé, però que els que són democràticament escollits eren els caps d'estat i del govern que estaven a la cimera. Els que representen realment amb una elecció clara i democràtica els ciutadans són els parlamentaris d'aquest Parlament i d'altres parlaments.

Hem fet una moció que, continuo dient, partia del principi que això seria un fracàs. Nosaltres –ho sento perquè aquest cop se m'acaba el temps, cosa que no és habitual en mi–, nosaltres li podem votar, si vostè accepta la nostra esmena, el punt número 2. Li podem votar, si vostè accepta la nostra esmena, el punt número 5. Li podem votar, si vostè manté el text de la Moció, el punt número 10. I de les transaccionals que ofereix, doncs –per anar ràpid–, li podríem votar el primer tros de la transaccional número 8 fins a on diu: «I amb la capacitat d'adaptar les institucions europees a l'ampliació.» La resta, perquè barregem una cosa amb l'altra

i perquè parteix de la Moció del principi, d'un fracàs, quan ha sigut una realitat d'un èxit, no la podem votar a favor.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Vendrell, varem interpretar la cimera de diferent manera, evidentment. Està clar que vostè continua amb la seva acció de propaganda, únicament i exclusivament del que va representar, sense aprofundir en el que havia de representar i el valor que tenia fer una cimera d'aquest tipus, una cimera de primavera al nostre país, i a Catalunya, pel fet d'apropar-se cada vegada més als ciutadans, a aquesta Europa que volem cada vegada més forta.

I, vostè ha reproduït, fil per randa, el mateix que diuen el senyor Aznar, que va dir, doncs, el dia 20 de març –no diré el que va dir al final, eh?–, el 20 de març quan parlava: «Una democràcia es dilucida a les urnes, i tan respectables són els centenars de milers de ciutadans que han sortit al carrer de Barcelona com els milions de ciutadans europeus representats legítimament al Consell Europeu», o la mateixa Loyola de Palacios, que diu: «La legitimitat democràtica és als parlaments, i les manifestacions no poden substituir la democràcia, el que sí que poden fer és enfortir-la.» I això és el que va fer precisament la manifestació a Barcelona: enfortir la democràcia, enfortir aquest concepte d'Unió Europea que tenim aquí la gent de Catalunya, i aquest és un element importantíssim.

Des del nostre punt de vista, i d'aquí venien les esmenes que hem fet a la Moció del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, creiem que la cimera no ha aconseguit el que nosaltres creiem que havia d'aconseguir; ha fet avenços, però no els que veritablement s'havien d'aconseguir, molt modestos, fins i tot el mateix senyor Gasòliba, de Convergència i Unió, deia que eren insuficients en el Parlament europeu. A veure si pensaran el mateix els altres diputats, doncs, d'aquí, d'aquest Parlament.

I estava bé perquè es deia, es va discutir al Parlament europeu el dia 20 de març. Un diari belga titulava la cimera de Barcelona com –em va semblar bé el títol– «una pàl·lida cimera i una brillant manifestació». Bé, això també és democràcia. També és democràcia no haver aconseguit, doncs, el que s'havia d'aconseguir en aquella cimera, i també va ser democràcia la gran manifestació que es va fer. Perquè reivindicar no només era una simple manifestació, sinó que era una reivindicació d'una Europa social, d'una Europa forta. I aquells ciutadans que ens varem manifestar aquell dia exigíem a les institucions, a la Unió Europea, solucions molt més progressistes, obertes i solidàries als problemes, que també són els problemes dels ciutadans, de cada un

de nosaltres d'aquí, a Catalunya, que també ens han de donar solucions a alguns d'ells, doncs, des de la Unió Europea. I, aquest és l'element important que nosaltres, doncs, volíem expressar en aquest primer punt d'aquesta primera esmena, que feiem a la Moció del Grup Socialista.

Creiem que una cosa sí que va aconseguir aquesta cimera: parar els moviments, parar, frenar les propostes ultraliberalitzadores d'alguns països, concretament, d'Espanya a través del senyor Aznar, concretament d'Itàlia a través del senyor Berlusconi, o d'Anglaterra a través del senyor Blair. Això sí que s'ha aconseguit. No s'ha aconseguit allò que volien ells i s'ha pogut frenar. Evidentment, tampoc s'ha avançat en la manera que nosaltres volíem, allò que es va posar allà a les bases a Lisboa i va continuar a Estocolm, a Göteborg o Laeken. Però des del punt de vista dels temes de l'ocupació, els temes de la política social i del desenvolupament sostenible, això ha estat del tot insuficient, el que s'ha aconseguit a Barcelona, però sí que ha set un element a tenir en compte.

L'altra esmena feia referència al punt número 8, en què es parlava de la Convenció Europea. Per nosaltres aquest és un element importantíssim, la Convenció Europea, per discutir com hauria de ser, quins haurien de ser els elements més importants d'aquesta futura i anhelada constitució europea. El que nosaltres introduïm aquí és que el procés que s'està seguint aquí, a Catalunya, en un mandat parlamentari, no és el que veritablement voldríem. Avui mateix s'ha parlat sovint de consens quan estàvem parlant del nomenament del director de la Corporació. El consens també l'haurien d'aconseguir en aquesta Convenció.

El Parlament de Catalunya va donar un mandat: que fos una convenció ciutadana, una convenció de tots. I «tots» vol dir no només uns quants, «tots» no vol dir únicament i exclusivament que provinguin, doncs, d'una organització concreta, sigui el patronat o sigui el que sigui; ha de ser una intervenció de tots els ciutadans, una necessitat de consens, una participació dels grups parlamentaris en el nucli de direcció, doncs, d'aquesta convenció per portar una veu, una veu plural, però una veu a Europa del que pensem nosaltres i com ha de ser la constitució europea des de Catalunya. I aquest és un element que no es pot oblidar. I seria un fracàs important, doncs, que des del Govern de la Generalitat no s'entengués això, no s'entendria veritablement el que volen els ciutadans i no s'entendria veritablement la idea d'Europa i de la constitució europea.

I, per últim, l'última esmena feia referència també a valorar l'avenç –petit avenç, des del nostre punt de vista– del compromís de dedicar un 0,33% del producte interior brut als països de la Unió a l'horitzó del 2006. És un petit avenç, no ho valorem positivament. L'objectiu és el 0,7, a aquestes altures ja hauríem de superar aquest 0,7 i anar a parlar de xifres molt més importants del deute que tenim als països empobrits. I aquest és un element important, per això nosaltres no diem que això sigui un element positiu, és un pas endavant. L'element positiu hauria de ser poder arribar a aquest 1% o a aquest 0,7, aquest 1%, si és possible...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Boada i Masoliver

Acabo immediatament. I no aquest miserable 0,24% que destina el Govern espanyol, malgrat, llavors, que apunti que ha fet grans avenços.

En definitiva, ens sembla que és una bona moció aquesta, a més a més, si s'accepten tant les propostes que s'han fet des d'Esquerra Republicana com també des d'Iniciativa per Catalunya Verds. Em sembla que ho podran millorar encara més i que tindrem una visió des d'aquí, el Parlament de Catalunya, un posicionament que hem de tenir –que hem de tenir–, del que ha significat també la cimera de Barcelona.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Bé, en aquesta ocasió, sortim a debatre el contingut d'una moció que, francament, és molt extensa i, a més a més, és molt diversa, toca molts aspectes. Vostès aquí ens han sorprès per la seva habilitat –que, d'altra banda, tampoc no havíem dubtat mai que la tinguessin, no?– de presentar una interpellació en el seu moment amb un títol molt concret, que després, quan se substancia la interpellació en aquells moments, per part del senyor Maragall, doncs, aborda la temàtica que en aquell moment conjunturalment, doncs, més pugui convenir i, posteriorment, quan es transforma en una moció és una moció de deu punts en la qual aquí, pràcticament, ho toquem tot, queden poques coses per tocar. I per tant es fa difícil realment, si és això el que es vol, d'arribar a trobar un consens que permeti que la cambra es pronunciï de manera, doncs, majoritària sobre aquestes qüestions.

Malgrat tot, i com que avui quasi quasi podríem dir que és el dia del consens, perquè la paraula aquesta ha sortit moltes vegades aquí, nosaltres intentarem també al màxim aquest consens, tot i que ja li avanço que, com ha quedat clar aquest matí, hi han diferents concepcions també del consens, però sobretot –sobretot– el que sí que li puc dir és que consens el que no pot voler dir de cap manera, mai, és afirmar coses en què un no creu; això evidentment no pot ser mai consens.

Per tant, nosaltres hem presentat tota una sèrie d'esmenes als seus punts, que passo a comentar ràpidament. I també, òbviament, la posició nostra final en la votació també dependrà d'aquelles esmenes que vostè decideixi incorporar a la resta, de grups de la cambra, que han presentat.

Per exemple, en el punt primer, nosaltres estaríem disposats a votar-lo tal com l'han presentat, perquè el que fem és donar suport a l'agenda política de la cimera i, per tant, el que fem és reconèixer tots plegats que la

cimera ha estat una cimera molt correcta, en la qual s'ha avançat. No podem dir mai que s'hagi avançat el 100% del que voldríem, perquè òbviament la Unió Europea que tenim és una Europa plural, diversa, en la qual hi ha diferents punts de vista i, com és lògic, el resultat de la cimera no pot ser altra cosa que la síntesi de diferents opinions, de diferents punts de vista i, per tant, des d'aquesta òptica, la valorem positivament.

També en el cas del punt 2 podríem votar favorablement en el sentit d'impulsar o afavorir aquest compromís dels governs per tal que es porti a terme l'aplicació de les polítiques per aconseguir els objectius que s'han esmentat en aquesta cimera. Cap inconvenient, al contrari.

I de la mateixa manera, també, li avanço que en relació amb el darrer punt, el que fa referència a l'acord de la cimera en relació amb l'aportació, la dedicació dels països de la Unió a l'ajut al desenvolupament, doncs, també, com no podria ser de cap altra manera, nosaltres hi donarem suport.

Ara bé, en la resta de punts ja li avanço, concretament, que en el punt número 3, on vostè ens parla dels sectors energètics, nosaltres entenem que en termes generals s'estan donant passos correctes perquè el mercat elèctric sigui un mercat competitiu i amb una qualitat del servei que es correspongui al nivell de desenvolupament del nostre país. I, en aquest sentit, em remeto o els remeto a vostès a les propostes de millora dels mercats que es recullen en el Pla d'energia a Catalunya en l'horitzó de l'any 2010.

En el cas, concretament, del punt número 4, vostès entendran que ens manifestem en contra –i, per tant, que hi votem en contra– per la senzilla raó que vostès fan referència al finançament de les universitats, del sistema universitari, i aquí vostè sap perfectament que el model de finançament està aprovat pel Govern, que el model de finançament està presentat al Consell Interuniversitari amb un ampli consens i que, a més a més, està presentat també en aquest Parlament de Catalunya en la seva Comissió de Política Cultural fa ben pocs dies, no fa ni un mes. I, per tant, com es pot deduir nosaltres no podem aprovar o recolzar aquest punt.

Deixi'm dir també que nosaltres no podem votar a favor del punt número 7 –exacte, del punt número 7... Perdó, no podem votar a favor el punt número 7, vostè m'ha comunicat abans –per això tenia aquí una petita disfunció– que l'havia subsumit juntament amb el punt número 9 com a conseqüència d'esmenes de la resta de grups, per tant, no m'hi posiciono, però, en canvi, sí que li avanço que amb aquesta transacció que vostè ha fet amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds nosaltres no podem estar-hi d'acord.

Però, en canvi, sí que voldria deixar constància que, en relació concretament amb el punt número 8, en què vostès demanen concretament que es revisi el mecanisme pel qual la convenció catalana que ha de treballar, que ha de fer els treballs per aportar l'opinió de Catalunya a la Convenció Europea amb relació al futur de la Unió Europea, nosaltres no hi votarem a favor per una qüestió molt clara: aquest Parlament de Catalunya, en el seu debat de política general, el darrer més d'oc-

tubre, es va pronunciar instant el Govern que constituís aquesta convenció catalana.

El president

Senyor diputat, haurà d'anar de pressa.

El Sr. Millo i Rocher

Acabo, si m'ho permet, en trenta segons, senyor president.

El president

Gràcies.

El Sr. Millo i Rocher

Aquesta és una convenció catalana, a la qual nosaltres donem molta importància. Volem que Europa conegui concretament quina és l'especificitat de Catalunya, perquè creiem que hem de tenir veu pròpia. I a més a més, el procediment és impecable, en el sentit que, un cop aprovada la resolució en el Parlament, el Govern per decret encarrega aquesta convenció al Patronat Català Pro Europa i aquest, amb un criteri de participació molt ampli, de totes les entitats i la societat catalana, convoca aquesta convenció. L'únic que cal desitjar és que la participació es produeixi per part de tothom i que entre tots fem possible que penetri, que cali en tota la societat catalana, precisament, aquest esperit de participació en l'aportació de criteris al futur de la Unió Europea.

I, només una qüestió. No sé si vostè acceptarà o no...

El president

Senyor diputat, és que s'ha passat bastant, del temps.

El Sr. Millo i Rocher

Bé, només era per fer referència a una esmena de l'altre grup, si m'ho permet, quinze segons, president...

El president

No. Deixi-ho, si us plau.

El Sr. Millo i Rocher

En tot cas, m'esperaré a conèixer si vostè accepta o no l'esmena d'Esquerra Republicana per pronunciar-me al respecte d'aquest darrer punt.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, per la seva comprensió. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Vallès i Casadevall

Sense entrar en argumentacions, perquè el meu torn és estrictament per comunicar quines són les esmenes que acceptem i quines són les que no acceptem, puc comunicar a la Mesa que transaccionem amb Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya un nou redactat dels punts 1, 8 i 9, que traslladarem a la Mesa. Pel que fa al

punt 8 de l'esmena d'Esquerra Republicana, acceptem el segon paràgraf, però no el primer.

El president

Esperi's un segon. El punt 8 és referent a l'esmena número 4, i accepten el paràgraf segon, el b, eh?

El Sr. Vallès i Casadevall

b, exacte, sí.

El president

Perfecte, d'acord.

El Sr. Vallès i Casadevall

Amb Iniciativa per Catalunya Verds transaccionem el redactat dels punts 6 i 10.

El president

Un segon. El 6 i 10 amb Iniciativa. Molt bé, pot continuar.

El Sr. Vallès i Casadevall

Amb Convergència i Unió i el Partit Popular, transaccionem correccions al redactat del punt cinquè...

El president

El punt cinquè, amb Convergència i Unió i el PP, d'acord.

El Sr. Vallès i Casadevall

... i amb el Partit Popular, transaccionem correccions també en el punt segon.

El president

En el punt segon, d'acord.

El Sr. Vallès i Casadevall

Les altres esmenes, no les acceptem. Només un comentari a alguns dels arguments que s'han donat aquí, per manifestar la sorpresa que..., fos sorprenent que en aquesta Moció es parlés de política universitària, política mediambiental i política energètica. Són polítiques que queden condicionades per intervenció, en una forma o altra, dels organismes de la Unió Europea, i des d'aquesta perspectiva, no es poden considerar excrucians, sinó que formen part de la política europea que desitjaríem veure aprovada en les seves institucions.

Si la Moció compta amb suport, pensem que una part important de la ciutadania de Catalunya considerarà que aquest Parlament es troba més a prop de les seves inquietuds de construir l'Europa que destija.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Li demano les transaccionals, si us plau. Prego que si no té..., que les signin abans de passar a la Mesa.

(*El Sr. Vendrell i Bayona demana per parlar*).

Sí, senyor diputat.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies senyor president. Per a un aclariment al ponent del Partit Socialistes - Ciutadans pel Canvi. No ens ha quedat clar si s'accepta definitivament o no la nostra esmena primera, que era l'esmena que pretenia reconèixer i donar la volta a la moció de crítica que vostès han presentat, i convertir-la en una moció d'aprovació, d'acceptació de l'èxit que havia estat la cimera de Barcelona.

No ens ha quedat clar, si accepta aquesta esmena o no l'accepta.

El president

Senyor diputat?

El Sr. Vallès i Casadevall

M'ha semblat que declarava que aquelles esmenes de què no feia esment eren esmenes que no acceptàvem.

El president

Molt bé, però, en canvi, del PP li ha acceptat, del punt número 2, les esmenes que..., precisament l'esmena número 2 del PP, no és així?

El Sr. Vallès i Casadevall

L'esmena al punt número 2.

El president

L'esmena al punt número 2, que és l'esmena número 2 del PP, eh?, aquesta sí. Un segon, si us plau, per aclarir-m'hi, un segon.

I, del punt número 5, vostè ha admès les esmenes que hi fan referència de Convergència i Unió i del PP, que, per aclarir-ho, em pot dir el número de cada una d'aquestes esmenes?

El Sr. Vallès i Casadevall

Li ho puc aclarir: no li ho puc aclarir perquè no tinc aquí el document.

El president

Molt bé. A veure, doncs, li ho diré jo mateix si li sembla. Coincideix amb la numeració del Grup Popular, amb el punt número 5 i l'esmena número 5; per tant, aquesta estaria admesa. I per part de Convergència i Unió –espero's un segon, si us plau–, per part de Convergència i Unió, el punt número 5 és l'esmena número 2, eh? D'acord.

Senyor Vendrell...

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Amb la voluntat de col·laborar a millorar aquest caos que hem organitzat entre tots...

El president

Per a mi no és un caos...

El Sr. Vendrell i Bayona

No, ja ho veurà, ja ho veurà... Donat que no s'accepta l'esmena número 1 del Grup Popular, que, per nosaltres, és l'esmena cabdal i important en aquesta Moció, que és –com he dit abans– girar-la i passar de ser una moció crítica a una moció de reconeixement, retirem totes les nostres esmenes i notifiquem que votarem que no.

(Forta remor de veus.)

El president

Queden retirades les seves esmenes, i es manté viva la número 2 de Convergència i Unió que fa referència al punt número 5, perquè aquesta sí que és compartida entre Convergència i Unió i el Partit Popular.

Sí, i ara vindrà el capítol de votacions separades.

Però pregaria, abans de votar, que em donin el text de les transaccionals, a no ser que no sapiguéssim exactament què és el que votem. *(Remor de veus.)*

Si els sembla, per donar agilitat –senyor portaveu del Grup Socialista–, si li sembla, per donar agilitat, me les passen i ja les signaran amb posterioritat, si tots els grups parlamentaris estan d'acord amb les esmenes transaccionals que ens presenten. *(Veus de fons.)*

Doncs, les llegirem –sí, sí, sens dubte. *(Pausa.)* Sí, porti'm, si us plau, les esmenes.

Moltes gràcies. Llegirem ara l'esmena..., el punt número 5 de Convergència i Unió. Llegirem el text transaccional.

No han fet cap transacció, vostès?

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

Sí, senyor president. Vejam si podem clarificar una mica aquesta situació.

El president

Ho intentarem. Vostè se centrarà en l'esmena de Convergència i unió.

El Sr. Millo i Rocher

Exactament. Nosaltres no tenim cap text transaccional, l'únic que hem fet és presentar tot un seguit d'esmenes, aleshores, algunes han estat acceptades i altres no, i, en tot cas, en funció d'això, nosaltres demanaríem una votació separada dels punts...

El president

Perdó, encara no hem arribat a les votacions separades. *(Remor de veus.)* Estem precisant...

El Sr. Millo i Rocher

En qualsevol..., és per clarificar el sentit d'aquesta votació. És a dir, hi ha unes transaccions del Partit Soci-

alista amb altres grups de la cambra, que no és Convergència i Unió, sobre les quals transaccions, en una d'elles, nosaltres estaríem disposats a votar un primer paràgraf, que és concretament el punt número 8. I, quant a transaccions, no hi res més.

Després hi ha esmenes presentades pel nostre Grup Parlamentari, concretament una al punt 5, que el Grup Socialista ha dit que acceptava i, per tant, nosaltres demanarem votació separada d'aquest punt per poder-lo votar, juntament amb el 2 i amb el 10. *(Persisteix la remor de veus.)*

El president

Voldria avançar als senyors diputats que farem votació separada article per article, i, així, cada Grup es podrà posicionar en el seu article.

Senyor Vallès, em demana la paraula?

(Remor de fons.)

El Sr. Vallès i Casadevall

Senyor president, en nom de l'agilitat parlamentària, renuncio a la possibilitat de fer ús de la paraula per rectificar algunes de les afirmacions que s'han fet abans.

El president

Moltes gràcies. *(El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.)*

Senyor Boada... *(Remor de veus.)* Té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Ara, l'última proposta, ha dit que votaríem article per article de la Moció transaccionada, seria?

El president

Per clarificar... Si em permeten, el mètode que els suggereixo per sortir d'aquest *impasse*, que és fruit d'una negociació sobre la marxa, és agafar article per article, i, aleshores, clarificar en aquell article què és el que es vota, del text més les transaccions o les esmenes que s'accepten, i en aquest sentit demano al senyor Vallès que anem precisant a cada article quin és el text que es vota. Li sembla bé?

Passem, per tant, primer a clarificar el punt número 1 de la Moció. El text que es proposa a votació per part del propietari.

Si és el mateix del text, no cal. Doncs, passi'm el text que sotmet a votació. *(Forta remor de veus.)*

Prego –de debò, senyors diputats–, per tirar endavant aquest tema, que és bastant complicat, els prego, per favor, que ens facilitin la feina, perquè no és fàcil, això, com poden veure.

Prego a la secretària primera que faci lectura del punt número 1 de la Moció.

La secretària primera

«El Parlament de Catalunya constata que la celebració de la cimera extraordinària del Consell Europeu a Barcelona i els debats ciutadans i les manifestacions populars que l'han acompanyada, han expressat la necessitat i la utilitat d'afavorir una major participació ciutadana en el desenvolupament institucional de la Unió Europea i de les seves polítiques.

»El Parlament manifesta la seva satisfacció per la presència massiva de ciutadans de Catalunya en les diverses manifestacions celebrades a Barcelona entre els dies 10 i 16 de març, a favor d'una Unió Europea que garanteixi la solidaritat entre els seus ciutadans i el respecte a la identitat dels pobles que la integren. Aquesta participació ha de propiciar la construcció d'un model social europeu que faci compatibles els objectius d'assolir una major competitivitat de l'economia, una major cohesió social, i la sostenibilitat del creixement, evitant la deriva cap a posicions neoliberals extremes. Des d'aquesta perspectiva, el Parlament de Catalunya lamenta que els acords del Consell no hagin aprofundit suficientment en els acords presos a les cimeres de Lisboa, Gotteborg i Laeken.»

El president

Vist el text, passarem ara a votar aquest punt al qual hem donat lectura.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 62 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Prego al secretari segon que llegeixi el punt número 2.

El secretari segon

«En aquest sentit, el Parlament de Catalunya impulsarà un major compromís dels governs català i espanyol en l'aplicació de polítiques per aconseguir, en els seus respectius marcs competencials, els objectius de competitivitat econòmica, cohesió social i sostenibilitat del creixement.»

El president

Aquest és el punt que ara sotmetem a votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 119 vots a favor, dotze en contra i cap abstenció.

A continuació –senyor diputat, senyor vallès–, el punt tres i el punt 4 queden tal com estava en la Moció original en el text, i els podem votar conjuntament.

Comença la votació dels punts tres i quatre.

Aquests punts han estat rebutjats per 63 tres vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Prego al secretari tercer que llegeixi el punt número cinquè.

El secretari tercer

Punt cinquè: «L'increment de la taxa d'activitat i d'ocupació femenina, congruent amb els objectius assenya-

lats per la Unió Europea, ha anat acompanyat amb un descens preocupant de la nostra taxa de natalitat i amb una reducció per la base de la nostra piràmide demogràfica. En aquest sentit, el Parlament de Catalunya insta el Govern a impulsar més intensament les polítiques de suport a la família, i en especial a la infància i la vellesa, i en els serveis d'atenció domiciliària, i alhora l'insta a revisar-les amb profunditat, d'acord amb els acords presos per la cambra i des del màxim consens possible.»

El president

Moltes gràcies.

Posem a votació el punt cinquè.

Comença la votació.

El punt cinquè ha estat aprovat per 119 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Prego al secretari quart que llegeixi el punt setè.

El secretari quart

Sisè.

El president

Perdó, sisè. Sí senyor.

El secretari quart

«El compromís europeu per la sostenibilitat i per una nova cultura de l'aigua és contrari als grans transvasaments i es tradueix en la impossibilitat d'obtenir fons europeus per a aquesta finalitat, tal com ha recordat el Parlament Europeu el 28 de febrer passat. És per això que el Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a promoure la revisió radical del Pla hidrològic nacional, per evitar el transvasament de l'Ebre que s'hi preveu.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari.

Passem ara a votar el punt sisè.

Comença la votació.

El punt sisè ha estat rebutjat per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

El punt setè és el mateix text de la Moció. (*Veus de fons.*) Està suprimit, molt bé. Està suprimit el punt setè.

I passem al punt vuitè, que és la transaccional entre el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Iniciativa per Catalunya Verds i Esquerra Republicana de Catalunya. El punt vuitè *b* és l'assumpció de l'esmena que vostès han presentat... Me'n demanen lectura? (*Remor de veus.*) No en demanen lectura. (*El Sr. Huguet i Biosca demana per parlar.*) Sí, senyor Huguet?

El Sr. Huguet i Biosca

En tot cas, la transacció només és entre Partit Socialista i Iniciativa, en aquest cas...

El president

Molt bé.

El Sr. Huguet i Biosca

Per tant, el punt *b* que figura al final...

El president

No, no...

El Sr. Huguet i Biosca

...jo crec que ha de saltar. És el que proposa...

El president

No, a veure...

El Sr. Huguet i Biosca

Clar, nosaltres no..., com que...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Huguet i Biosca

Perdoni, senyor president... Com que això ha anat sobre la marxa, i sobre la marxa ja li ha indicat el diputat Vallès que nosaltres no entràvem en la transacció...

El president

Senyor diputat, vostè, com a esmenant de la Moció, en té la propietat fins abans de votar-la. Si vostè diu que la retira, no li permet al senyor diputat de poder-la integrar.

El Sr. Huguet i Biosca

Doncs, la retirem –la retirem.

El president

La retirem. Molt bé.

Per tant, ara el punt vuitè no té el punt *b*, i és el vuitè i el punt *a*, que és la transacció entre Iniciativa per Catalunya Verds i el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. (*El Sr. Millo i Rocher demana per parlar.*) Sí, senyor Millo?

El Sr. Millo i Rocher

Senyor president, només per demanar la votació separada del primer paràgraf, és a dir, l'enunciat del punt, separat del punt *a*.

El president

Doncs, començarem per l'encapçalament del punt número 8.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 108 vots a favor, 12 en contra i 11 abstencions.

A continuació, sotmetem a votació el punt *a*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 52 vots a favor, 68 en contra i 11 abstencions.

A continuació, el punt número 9 em ve marcat per una transaccional entre el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Iniciativa per Catalunya Verds, Esquerra Republicana i Convergència..., no Convergència i Unió. (*Veus de «No!»*) D'acord. Per tant, marquem el punt número 9 tal com em ve transaccionat pels tres grups, d'Iniciativa per Catalunya, Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Esquerra Republicana, d'acord? (*Pausa.*)

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

I, a continuació, el punt número 10, i últim, que, si no me'n demanen lectura, el passàrem a votació. (*Pausa.*) Molt bé, doncs, el podem... (*Veus de fons.*) Sí, hi ha una transaccional, i el podem passar directament a votació.

Comença la votació.

El punt número 10 ha estat aprovat per 119 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política social en el marc europeu (tram. 302-00209/06)

El vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política social en el marc europeu. La presenta l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

(*Pausa. El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El vicepresident primer

Si us plau, es prega silenci per començar la intervenció d'aquesta Moció.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president...

El vicepresident primer

Té la paraula, senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Perdó... Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció subsegüent a la interpellació sobre política social europea, en el marc europeu, presentada per Esquerra Republicana, fa referència a tres blocs: un bloc, que és manifestar quins criteris, des d'aquest Parlament, es creu que ha de tenir la construcció europea en base a una sensibilitat social; un segon bloc, que marca algunes prioritats a Catalunya per desplegar aquesta política social a Catalunya, i un tercer bloc, que

indica algunes línies de canvi o de millora o de reforma pel que fa als fons europeus quan arriben a Catalunya, tenint en compte que els fons europeus són l'instrument principal pressupostari en mans, precisament, de la Unió Europea, i que són aquells que han de facilitar el desplegament de les polítiques socials de les quals es parla i es parlava a la interpellació.

Pel que fa al primer bloc, la proposta d'Esquerra Republicana, de fet, assumeix en el nucli dur aquelles propostes avançades que ha fet la Unió Europea i que han sigut reflectides també en el Fòrum Social de Barcelona. Són propostes lògiques i òbvies, però que crec que aquest Parlament és bo que es pronunciï sobre elles, perquè han de marcar també l'acció de govern en el que comporti desplegar polítiques europees.

Per un cantó, la Moció parla que els objectius prioritaris han de ser la cohesió social, la igualtat d'oportunitats, la plena ocupació i la lluita contra l'exclusió, i que el model social que s'implanti a Europa es basi en els drets fonamentals de les persones i en la cultura de la pau i la solidaritat, així com en el reconeixement de la diversitat social, lingüística i cultural dels pobles que formen part de la Unió Europea –això seria un primer punt. En un altre punt es parla que a Europa el model europeu hauria de garantir, en la línia dels països més avançats, la prestació dels serveis públics d'interès general, especialment en els camps de la sanitat, l'ensenyament, la protecció social, i també en les polítiques de suport a les famílies –això seria un element important de les polítiques europees. Un altre apartat reclama reforçar un procés d'harmonització social i laboral amb la resta de països de la Unió Europea. Un penúltim apartat, que afronta l'eliminació de la violència estructural que pateixen les dones, tant en l'esfera pública com privada, i la precarietat laboral. I finalment, una aposta clara per la lliure competència, la real competència en el camp dels serveis energètics, en el camp de les empreses abans monopòliques, que faciliti l'accés al mercat en igualtat de condicions als sectors regulats pel sector públic, per evitar situacions de monopoli.

Aquest seria el primer bloc, que després tindrem ocasió de comentar en el moment de l'acceptació de les esmenes. Entenc que serà aprovat per àmplia unanimitat, amb diverses esmenes que s'han presentat a aquesta Moció.

HI ha un segon bloc, que nosaltres enteníem que era el que, de fet, obligava més la Generalitat. Aquí em temo que no podrem ser tan positius en el resultat de l'aportació de les esmenes, però nosaltres volem remarcar en aquest bloc que la Generalitat hauria de tenir una estratègia pròpia a l'hora de fer presents les propostes catalanes de la Convenció europea, i aquesta estratègia passa per utilitzar instruments ja existents, com els Quatre Motors d'Europa, en aquests moments al congelador –per tant, reactivar-los–, i també el contacte, en la mateixa línia que ha emprès, de relacions internacionals, el president d'aquest Parlament, doncs, accentuar i prioritzar el contacte amb territoris que tenen capacitat legislativa, els que tenen més capacitat legislativa. No hem posat els noms en la..., jo he posat els noms aquí; segurament a través de l'esmena es matisarà això, però, en definitiva, estem parlant de Baviera, estem parlant

de Flandes, estem parlant d'Escòcia, estem parlant dels territoris més avançats d'Itàlia.

I finalment, l'últim... –també, en això parla del tema de la formació professional i ocupacional, que són responsabilitats de la Generalitat i que caldria desplegar per ser coherents amb la política social europea. I l'últim bloc és el que fa referència als fons europeus. Aquí bàsicament es demana que la Generalitat estudii, posi al dia l'estudi sobre la balança fiscal, que també sortia deficitària amb relació a Catalunya o Europa, que la compari amb regions similars europees. Si ho comparem amb Baden-Württemberg, ho comparem amb Llombaria, també sortim perdent amb relació a les balances fiscals, i ja no parlem de països independents com Dinamarca, Finlàndia o Suècia, que, malgrat tenir un PIB *per capita* molt més elevat que Catalunya, tenen superàvit amb relació a Europa, cosa insòlita. Per tant, demanem que això es posi al dia; que permeti tenir una anàlisi de com està el tema; que permeti també, aquest estudi, veure quin impacte tindrà la liquidació dels fons europeus de cara al 2006, eh?, i preveure, doncs, la desaparició d'aquests fons, com pot impactar negativament Catalunya, i, així mateix, demanem en aquesta Moció informar per escrit dels resultats dels treballs de les conferències sectorials que hi hagi, amb la participació de les comunitats autònomes, sobre afers comunitaris europeus.

Aquesta era la síntesi de la Moció subsegüent a aquesta interpellació sobre l'Europa social, que, com he dit, té aquests tres blocs: un, de manifestar quin model d'Europa volem; dos, quines responsabilitats té la Generalitat; tres, veure quina repercussió tenen els fons europeus sobre Catalunya, en el marc d'aquesta política social.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Huguet. Han presentat esmenes tots els grups parlamentaris. Per ordre del seu registre, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Casajuana.

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la Moció sobre política social en el marc europeu que avui substanciem és una bona ocasió per refermar la posició del Parlament de Catalunya sobre la vigència del model social europeu. Les discussions de la cimera de Barcelona mostren l'existència de dues grans opcions en el procés de construcció europea: una, encapçalada per Lionel Jospin i Gerhard Schröder, que pretén preservar el model social europeu en el marc de la globalització, i l'altra, encapçalada per José María Aznar i Silvio Berlusconi, insensible a les demandes socials i sols atenta a les exigències d'una mundialització neoliberal sense remei.

Les manifestacions organitzades amb motiu de la cimera de Barcelona, per part tant de la Confederació Europea de Sindicats com pels moviments per una altra globalització, mostren fins a quin punt l'orientació que prenen la construcció europea i la configuració d'un

nou ordre mundial preocupen els nostres conciutadans. Europa, o té un caràcter de comunitat en què es comparteixen les oportunitats i els fruits del desenvolupament econòmic, o es quedarà en un simple hipermercat, molt lluny de la Unió Europea somniada pels pares fundadors de l'ideal europeïsta ara fa cinquanta anys, amb posterioritat a la darrera guerra civil europea, que això va ser la Segona Guerra Mundial.

Per això hem presentat una esmena d'addició que vol reblar el clau del text de la Moció, destacant la prioritat de les polítiques actives que afavoreixen la plena ocupació, objectiu central ja de la cimera europea de Lisboa, del 2000, per donar prioritat també a la igualtat d'oportunitats de treball entre homes i dones, facilitant la seva entrada i permanència en el mercat laboral i, en coherència, proposar noves mesures encaminades a conciliar la vida familiar amb la vida laboral.

Nosaltres, socialistes, centrem aquesta conciliació a assolir un major compromís en les polítiques de suport a la infància i a la vellesa i en els serveis d'atenció domiciliària. Cal afavorir la coresponsabilització dels pares des de la primera infància en la vida familiar, afavorir l'increment de la natalitat i facilitar la formació de noves famílies. Això haurà de permetre superar el sarcasme que un govern autoqualificat de defensor de la família ens hagi portat, aquí a Catalunya, després de vint-i-dos anys de govern conservador..., que no ha estat capaç d'estrancar aquesta davallada de la natalitat degut al fet que ha estat mancat de mesures com les que nosaltres propugnem en l'esmena.

Respecte a les esmenes dels altres grups parlamentaris, estem disposats a acceptar, i ens consta la predisposició del senyor Huguet, d'Esquerra Republicana de Catalunya –repeteix–, a acceptar les incorporacions i transaccions que mantinguin els trets essencials del model social europeu, i no acceptaríem, en canvi, les que suposessin una deriva neoliberal, com les que presenta el Grup Parlamentari del PP.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Casajuana. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores... Això està carbas-sa, ja. Anem malament, eh?, senyor president. (*Veus de fons.*) És que està carbassa, ja!

El vicepresident primer

Sí, el temps passa volant, senyor Vendrell. (*Rialles.*) Perdó. Té la paraula, senyor Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, entre que el temps passa volant i que segons el senyor Casajuana el PP presenta esmenes de neoliberalisme, quan totes les que ha presentat són de supressió, ho te-

nim clar. Diu: «Europa és el projecte que ens interessa als catalans i al qual hem d'obrir-nos i participar-hi activament, amb realisme, mitjançant les vies naturals i sense falses receptes i objectius. Hem de contribuir a un projecte d'Europa en el qual s'assumeixi una major integració per a jugar un paper més important en el món, impulsant els principis de tolerància, pluralitat i responsabilitat, d'una Europa democràtica, de progrés i solidària, apostant per la pau, la llibertat, la cultura i la innovació continuada. Una Europa capaç de crear ocupació i benestar social i que afavoreixi les polítiques orientades a la igualtat d'oportunitats, a millorar la qualitat de la nostra vida i a garantir un model de creixement sostenible i respectuós amb el medi ambient. Aquesta és, sens dubte, la millor manera d'impulsar mesures que afavoreixin els sectors més desprotegits de la nostra societat. Hem de treballar per una Europa de progrés econòmic que culmini la tercera fase de la unió monetària i econòmica amb estabilitat i trobi en l'euro el seu punt de partida per a una millor cohesió i convergència real de les economies nacionals, i que es tradueixi en millores de nivell de vida dels ciutadans, etcètera.» Aquest tros, que jo no crec que sigui neoliberal, és de la ponència del congrés del PP de Catalunya, l'any 2000, i he preferit llegir-lo d'aquí, perquè també és el tros exacte del patriotisme constitucional, però per no ferir preferia molt més llegir la ponència del congrés del PP de Catalunya.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, no estem parlant de neoliberalisme, estem parlant d'una Europa de progrés. I en aquest sentit –i en aquest sentit–, en el primer punt de la Moció que presenta Esquerra Republicana nosaltres hi podem donar plenament suport, perquè, al final, estem dient exactament el mateix. Només hi ha un tema, senyor Huguet, per no fer, diguem, el sidral que hem organitzat abans, no?, que sí que li demanarem un petit fragment de votació separada, quan vostè parla d'una Europa que adopti un model social basat en els drets fonamentals de les persones i els pobles. Els pobles no tenen drets fonamentals, els tenen les persones. Per tant, per no entrar en la discussió, ho deixem en «drets fonamentals», i després que cada u que voti el que vulgui.

Al segon i al tercer punt hi votarem en contra, si més no per coherència, és a dir, per coherència amb la Moció anterior. En la Moció anterior hem dit que no volíem confondre la cimera europea i l'èxit de la cimera europea amb una espècie de catàleg de totes les reivindicacions del món mundial. Aquí una mica, sense exagerar tant, la veritat, però una mica, passa el mateix, i crec que de tant en tant és bo, no massa estona però de tant en tant, és bo mantenir la coherència, i només per aquest motiu, i, per tant, tampoc vull entrar més a fons en el tema, només per aquest motiu –si hi entréssim a fons n'hi haurien d'altres, però no val la pena–, només per aquest motiu nosaltres hi votarem en contra.

Aquest cop he estat breu. Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta Moció, que, com diria el senyor Millo, és extensa i diversa, que no és cap demèrit, al contrari, és important, té una sèrie de plantejaments sobre Europa que nosaltres, Iniciativa per Catalunya Verds, compartim. Hem plantejat, no obstant, sis esmenes, que podríem dir esmenes de col·laboració, de les quals solament n'argumentaré tres, perquè les altres són tan sintètiques que són suficientment clares per elles mateixes.

A l'Europa que nosaltres volem i que el senyor Huguet deia que havia d'apostar pel dret al treball —«al» treball—, ens hem permès posar abans que aposti pel dret «del» treball. En això no hi vegin vostès una picardia de paraules, sinó un fort contingut, que sabem des que vam ser aprenents de gent tan important com els mestres Umberto Romagnoli, que va ser president del tribunal constitucional italià, Gino Giugni, que va ser ministre, i que un fort corrent de iuslaboralistes espanyols, entre ells el gran Rodríguez Piñero, i després ja més compatriotes nostres, Falguera i Bailos, ens ensenyaven la necessitat del dret *del* treball. Què vol dir això? La necessitat d'un fort iuslaborisme europeu, la necessitat d'un fort contingut de drets, precisament ara que hi ha un intent important de supressió, perquè és obvi que la supressió té una forta càrrega, diríem, neoliberal, i no vull polemitzar amb ningú, sinó, simplement, això és el contingut, una part del contingut, del neoliberalisme.

Ens hem permès també, en l'esmena número 3 nostra, de proposar l'eliminació on deia «harmonització social i laboral *mínima* amb la resta de països». «Mínima»? Què vol dir «mínima»? Així? Així? Quant és això? L'ideal era deixar una «harmonització social amb la resta dels països», perquè hi han d'altres camins per a l'harmonització social: una Europa d'harmonització a diverses velocitats, una de més gran, una de més petita, que, al final, acabessin en una confluència.

I l'última, que seria la «instauració d'un salari mínim interprofessional garantit europeu», que ens sembla que és molt precisa, més entenedora i, sobretot, sintàcticament més acurada que la que es proposava el redactor, molt justa, molt interessant i molt homologable, aquesta, però que per un problema, diríem, de pedagogia, ens semblava més oportuna.

En definitiva, si em demanen vostès quina és la més emblemàtica o la més important, o la que hi tinc més «carinyo», diria que aquesta que parla d'apostar a Europa pel dret «del» treball. Per què? Perquè sabem que des de fa temps, per una sèrie de raons, també per la innovació tecnològica, també perquè la negociació col·lectiva està en un estat, diríem, d'indefinió per moltes raons que no és ara al cas, el dret del treball està un xic en el congelador. Aquesta és una expressió que sabem des que el mestre Umberto Romagnoli la va dir. Clar, una persona tan jove com un servidor, doncs, poden dir: «No, no, això és una exageració.» En canvi, Romagnoli, que té noranta anys, amb la seva relativitat de visió i amb la seva edat tan senecta, doncs, pot permetre aquestes qüestions.

En definitiva, que jo crec que seria un plantejament important apostar fortament pel dret *del* treball perquè

no corren bons aires, tampoc, amb relació al dret del treball.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió té la paraula l'il·lustre diputat senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, en aquesta ocasió jo crec que estem debatent una moció important, perquè té relació amb el dret al treball de totes les persones i amb allò que és tan important, que és la política social de la Unió Europea.

En la interpellació que es va presentar en el seu moment el conseller d'Economia i Finances ho va dir ben clarament: la Unió Europea té entre els seus objectius cabdals, precisament, aconseguir un creixement econòmic compatible amb una forta cohesió social i, evidentment, mantenint com a objectiu darrer la plena ocupació. Va desenvolupar en la seva intervenció quins són els eixos de la Unió Europea en aquesta matèria, i, per tant, no m'hi estendré. Però, en qualsevol cas, crec que, efectivament, és un encert que el Parlament de Catalunya es pronunciï amb relació a aquesta matèria, i ho faci, també, amb el màxim consens possible. Jo crec que hi ha possibilitats per trobar molts punts d'acord en aquesta Moció en els termes que està plantejada, i, en aquest sentit, penso que ens podem, finalment, tots congratular d'aquest resultat, no?

Amb relació, concretament, al primer punt, nosaltres hem presentat algunes esmenes. La primera únicament per situar millor el context del primer punt, perquè l'enunciat de la Moció d'Esquerra Republicana parla en genèric de la voluntat de construir una Europa, i després desenvolupa tota una sèrie d'aspectes que, de fet, tenen una relació directa exclusivament amb el que és el marc social, no d'Europa amb caràcter general, perquè si haguéssim de parlar de l'Europa que volem construir amb caràcter general, hauríem de parlar de moltíssimes altres coses que aquí no hi són, i no hi són no perquè vostè se les hagi descuidat, sinó perquè ens concentrem només en l'àmbit social de la Unió Europea que construïm. Per tant, amb aquest grau de coincidència alt, únicament, doncs, aquesta esmena a l'anunciat inicial per tal d'expressar el suport a reforçar la política social europea per tal que esdevingui un instrument que permeti contribuir a reforçar una Europa que, en la seva dimensió social, desenvolupi tots aquests altres aspectes que estan, al nostre entendre, doncs, molt ben redactats o exposats en aquesta Moció. Per tant, únicament aquesta esmena, i també una esmena concreta amb relació a la instauració d'un salari mínim homologable, i també, quant a les concentracions empresarials, que al nostre entendre haurien de ser desestimades aquelles que ho són amb caràcter excessiu, no amb caràcter genèric.

Amb relació al punt número 2 de la Moció, també tot el nostre acord amb el fet que aquests punts aprovats prèviament, si vostè accepta les esmenes que nosaltres hem presentat, doncs, siguin traslladats i siguin posats

en coneixement de la resta de governs de la Unió Europea i de la resta d'institucions d'Europa. Únicament, sí que en aquest segon punt vull explicitar que, a través de l'esmena presentada per nosaltres en el punt *b*, en el qual demanàvem que se segueixi treballant en aquesta tasca de donar a conèixer la nostra posició, poguéssim aprovar, amb el suport de tota la cambra, la transacció presentada en el sentit de seguir treballant per tal que les propostes de Catalunya de cara a la Convenció Europea arribin a les institucions europees impulsant, els propers mesos, trobades amb els governs regionals de més capacitat legislativa.

En el punt *c* d'aquest segon punt demanàvem també l'acceptació d'aquesta esmena de modificació presentada pel nostre Grup Parlamentari en el sentit de continuar avançant amb transparència en una gestió eficaç dels fons socials europeus destinats a la formació ocupacional.

I, per acabar, anunciar també, espero que sigui confirmat per part del ponent d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'acord en la transacció relativa al punt número 3, en el sentit de continuar treballant per garantir la incorporació, la utilització dels programes europeus en el desenvolupament a Catalunya i d'encarregar aquest estudi per tal de projectar i avaluar els fons europeus a Catalunya fins a l'any 2006 i l'impacte que pot representar la incorporació dels nous estats que s'adhereixin a la Unió Europea. També voldríem incorporar en aquesta transacció l'acceptació de la nostra esmena al darrer punt, a la darrera lletra d'aquest punt 3, en el sentit d'informar periòdicament dels treballs de les conferències sectorials per a la participació de les comunitats autònomes en els afers comunitaris europeus. Si això fos d'aquesta manera, entenc que podríem votar, amb un ampli consens i d'una manera majoritària, aquesta Moció presentada per Esquerra Republicana, en l'àmbit de l'Europa social per la qual tots treballem.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyor Huguet, per posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per posicionar-me en relació amb les esmenes presentades per tots els grups de la cambra.

Primer. De fet, el diputat Francesc Vendrell ja ha dit que votaria en contra del punt 2 i 3. Parlem de l'1; i a l'1 li accepto l'esmena, per facilitar la votació i no arribar al caos, diguem-ne, habitual. Tot i que nosaltres creiem, juntament amb el diputat López Bulla, que ha fet una esmena a aquest punt, que seria bo avançar cap a un salari mínim amb relació als preus de consum, no evidentment en nombres absoluts, però, en fi, com que igualment ho perdriem, diguem que som pràctics, ho traiem per expurgar una mica la votació. Per tant, acceptem l'esmena del Partit Popular a la lletra *c*, del punt 1.

Les altres, evidentment, no les acceptem, perquè són dels punts 2 i 3.

Amb relació a Iniciativa per Catalunya, acceptem les esmenes 1, 2, 3 i 6; i la 4 no, perquè decau amb l'acceptació de l'esmena del Partit Popular, i la 5 tampoc, perquè hi ha una transacció amb Convergència que seria incompatible. Per tant, repeteixo: esmenes 1, 2, 3 i 6 acceptades, tot i que vostès tenen ja un paper –em sembla– amb la suma de tot plegat.

Amb relació a Convergència i Unió, ens felicitem de la voluntat de transacció amb relació al primer bloc, que de fet confirma que el Parlament de Catalunya es posiciona clarament a favor d'una Europa social. Per tant, això és positiu: que avui es manifesti el Parlament en aquesta línia. Lamentar que en el punt 2, aquí, nosaltres mantindrem els punts tal com estan, tot i que acceptàriem, per part de Convergència i Unió, les esmenes que hi fan referència, al punt, que són les esmenes 4 i 5, que fan referència al punt 2. Les altres també ja són acceptades: la 1, 2 i 3 de Convergència, acceptades; la 4 i la 5, també. Però lamentar que en els punts de l'apartat 2, que fan referència a les seves responsabilitats, que són «desplegar la formació ocupacional» i «desplegar una llei de formació professional a Catalunya» proposin unes esmenes francament, doncs, devaluades, que jo no puc acceptar, i, per tant, posarem a votació tal com està en la nostra moció.

I finalment, pel que fa al punt 3, hi ha una transacció pactada i lliurada a la Presidència de la cambra, en la qual, doncs, es reclama un estudi actualitzat de les balances fiscals de Catalunya amb la Unió Europea i sobre l'impacte que tindrà de cara al 2006 l'eliminació o disminució dels fons europeus, l'impacte que tindrà a Catalunya. Així també es demana una informació periòdica de la política pressupostària europea amb l'impacte a Catalunya. Aquesta transacció també està lliurada i, en principi, doncs, seria votada positivament.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Huguet i Biosca

I també, perdona, accepto l'esmena número 1, esmena 1 del Grup Socialista.

El president

Molt bé.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Només una qüestió, senyor diputat. Del punt número 2.*b* tinc una transacció de Convergència i Unió amb vostè, eh?

El Sr. Huguet i Biosca

Sí.

El president

Aquesta, també, d'acord. Ara, si hi ha votacions separades, és quan prego que es facin... (*El Sr. López Bulla demana per parlar.*) Senyor diputat...

El Sr. López Bulla

Gràcies. És que no sé si estava distret o no ha quedat clar, però un servidor voldria saber què passa amb l'esmena de Convergència i Unió, la 2.c, senyor Huguet, que diu: «Continuar avançant amb transparència, amb una gestió eficaç i...», tal, tal, tal. (*Veus de fons.*) Com?

El president

No està acceptada aquesta.

El Sr. López Bulla

D'acord, gràcies. Perdó.

El president

Molt bé. (*Veus de fons.*) Hi ha la petició d'una votació separada en el punt 1.a, per part del Grup Popular, que és de l'incís «de les persones i els pobles». Aquesta la manté però la votarem separada, eh?

Per tant, sotmetem a votació tot el text de la Moció, incorporant-hi l'esmena número 1 socialista; la número 1 del Grup Popular; la número 1, 2 i 3 i 6 del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds; la 1, la 2, la 3, la 4 i la 5 de Convergència i Unió, i les dues transaccionals sustentades sobre la 6 i la 9. (*Veus de fons.*) Demana...? Sí, votació separada, senyor Millo?

El Sr. Millo i Rocher

President, per demanar votació separada, també, del punt 2, lletres c i d.

El president

Molt bé, gràcies. C i d conjuntament? (*Veus de fons.*) Molt bé. (*El Sr. Vendrell i Bayona demana per parlar.*) Senyor Vendrell...

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Pel nostre costat, a part del que vostè ja ha anunciat, votació separada del punt 1, i el 2 i 3. Per nosaltres, poden anar com vulguin.

El president

Perdó, si ho he entès bé, el punt 1 separat. (*Veus de fons.*) Molt bé, perfecte.

Comencem, doncs, la votació.

Primer, pel punt 1 de la Moció.

Comença la votació. Tret l'incís aquell, eh?

Ha estat aprovat per unanimitat.

Ara votem l'incís «de les persones i els pobles», que està en el punt 1.a.

Comença la votació.

Aquest incís ha estat aprovat per 119 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

A continuació, del punt número 2 els apartats a i b.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 119 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

A continuació, del punt 2 els apartats c i d.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

I a continuació el punt número 3, amb les transaccionals, lògicament.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 119 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la implantació de l'energia eòlica (tram. 302-00210/06)

El vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la implantació de l'energia eòlica. L'exposa, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Xavier Vendrell. (*Remor de veus.*) Prego silenci, si us plau. (*Pausa.*) Té la paraula, senyor Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Per l'hora que és, intueixo que el que més agrairan els membres d'aquesta cambra és que l'exposició d'aquesta Proposició es faci amb la màxima celeritat possible, i així serà, però no per això voldria que es deixés de donar transcendència a un fet que per nosaltres és molt important. Creiem que allò que aprovarem tot seguit –almenys així ho pensem per l'acord a què hem arribat després de les negociacions i les discussions amb els diferents grups parlamentaris–, creiem que és important en els seus tres aspectes, en els tres punts que aprovarem.

En primer lloc, l'aprovació del Pla territorial sectorial d'implantació d'energia eòlica, com bé saben els diputats que porten aquest tema, efectivament, fa quinze dies es va aprovar en Comissió el mapa eòlic, però, perquè el Decret eòlic tiri endavant, d'acord amb allò que ens explicava el conseller en la interpellació prèvia a aquesta moció subsegüent, calia que s'aprovés via Pla territorial sectorial d'implantació i, per tant, així ho establím en aquest primer punt per a la seva aprovació.

Per nosaltres, però, encara és més important... –tot i que aquest, doncs, d'alguna manera, consolida allò a què es va comprometre el conseller en aquella interpellació–, en el segon punt creiem que aprovem una cosa encara més important si, efectivament, es desenvolupa tal com s'estableix en aquest segon punt. Per tant, entenem que el compliment és realitzar les gestions necessàries perquè FECSA-Endesa prioritzi la connexió de fons d'energia renovable per davant de les altres.

Per tant, haurem complert, haurà complert el Govern quan, efectivament, FECSA-Endesa..., quan es presenti un projecte d'energia renovable, es connecti abans que un projecte d'un altre tipus, presentat al mateix temps. Aquesta serà la prova del nou, aquesta serà la prova que farà realitat el compliment d'aquesta moció. I això, si es produeix així, serem honestos i felicitarem el Govern. Perquè dèiem en la interpellació que «tenim els nostres dubtes que aquesta empresa no tingui, fins i tot, més poder que el mateix Govern». Per tant, si s'aconsegueix això, serà un pas important, molt important, perquè, a la pràctica, qui està actuant d'aturador dels projectes d'energies renovables és justament aquesta empresa –i vostès ho saben–, i per tant, hauríem fet un pas endavant molt important.

I un tercer aspecte: ens ha costat posar-nos d'acord en el redactat exacte, en el text exacte, però, finalment, a partir de les esmenes de Convergència i Unió, del Partit Popular i d'Iniciativa, hem acordat una transaccional, que lliuro a la Mesa, que recull l'essencial, l'esperit d'aquest tercer punt, que és el fet que es prioritzi i no s'aturi ni un segon la implantació de l'energia eòlica en aquells llocs, en aquelles zones compatibles.

Això que aprovem avui, junt amb aquest Pla sectorial que esperem que s'aprovi, efectivament, tal com indica la Moció, abans de dos mesos, faria, completaria aquell impuls que cal, sempre i quan aquell Pla –i això ho discutirem quan el Govern posi damunt la taula aquest Pla sectorial–, si aquest Pla sectorial té en compte la protecció, d'acord amb el que diu el primer punt, pel que fa al respecte als espais naturals.

Esperant que el Govern sigui sensible i, per tant, doncs, puguem, també, aprovar conjuntament, compartir aquest Pla sectorial, dèiem, juntament amb això que avui aprovarem, aconseguiríem, doncs, donar un impuls decisiu i deixar de ser en poc temps a la cua en la implantació eòlica dins l'Estat espanyol.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Intervinc de l'escó estant, perquè, com ha dit el senyor Vendrell, fa quinze dies vam tenir ocasió de parlar d'aquest mateix tema a la Comissió de Política Territorial, i aprofito per fer una petita correcció al que ha dit el senyor Vendrell, que ha dit que fa quinze dies es va aprovar el mapa eòlic. Volia dir que fa quinze dies es va aprovar que d'aquí a dos mesos s'haurà de presentar el mapa eòlic.

Jo havia presentat, havíem presentat una esmena de supressió d'aquest primer punt, perquè també demana que en dos mesos es presenti una cosa. Després ho hem estat valorant i, realment, és lleugerament..., és diferent presentar el mapa eòlic que presentar aquest Pla sectorial d'implantació de l'energia eòlica que planteja Esquerra Republicana.

Per tant, retirem la nostra esmena, i donarem suport als altres tres aspectes, als altres tres punts d'aquesta Moció, en el benentès que són tres elements importants. Un, que es reguli d'una vegada per totes la implantació de l'energia eòlica, que ja fa gairebé..., que varem demanar al Govern que tornés a elaborar un mapa eòlic i encara és hora que l'estiguem esperant, que el tinguem a les nostres mans, que és el primer punt.

El segon punt. Tota la problemàtica relacionada amb FECSA, una greu problemàtica, perquè prou enrenous, prou entrebancs que hi poden haver a l'hora de produir energies renovables, que només falta, doncs, que hi hagi un monopoli com aquest que obstaculitzi el seu desenvolupament.

I el darrer punt. Nosaltres creiem que és important que es puguin desenvolupar projectes d'energia eòlica. Entenem que la transacció a què hem arribat és millor que el text que es presentava des d'un principi, perquè el que és important és que no es tirin endavant ara, excessivament, projectes, si no tenim el Pla aprovat. Perquè el fet que ara, en aquests moments, sigui una zona compatible no vol dir que acabem donant-hi el vistiplau, que sigui zona compatible.

Per tant, ens semblen bé les tres propostes tal com es posen a votació, i el nostre vot serà favorable.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. L'il·lustre diputat senyor Josep Rull, per Convergència i Unió.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és important la votació que drem a terme avui, perquè amb aquesta votació, conjuntament amb la que vam propiciar en la Comissió de Política Territorial fa un parell de dimecres, tornem a encarrilar la línia del consens en un tema estratègic, en un tema de país, en un tema clau per a Catalunya, que és el de les energies renovables i, evidentment, el de l'energia eòlica.

Entro directament en matèria, senyor Vendrell, amb relació a la seva proposició no de llei. Ja li avanço que evidentment nosaltres votarem a favor de tots els punts. Del primer punt, per dues raons. Primer, perquè hi ha un compromís del conseller de Medi Ambient, un compromís plantejat en la substanciació de la seva interpellació, un compromís que d'una manera indirecta va quedar ratificat en la Comissió de Política Territorial d'aprovar, en el termini de dos mesos, doncs, el Mapa eòlic i el Pla territorial sectorial –el Mapa eòlic seria el contingut i el Pla territorial seria el continent, seria la forma en la qual s'ha de dur a terme tota aquesta iniciativa; un continent que tindrà dues potes: tindrà, per una banda, el Mapa en si i, per altra banda, tindrà la part articulada en la qual s'explicarà quin serà el procés per dur a terme la implantació de parcs eòlics.

En qualsevol cas el que hem de ser capaços és de fer viable l'energia eòlica al nostre país i compatibilitzar-ho amb la preservació del medi ambient. Aquesta sempre ha estat la voluntat del Govern, però en qualsevol cas, a través d'un seguit de vicissituds parlamentàries,

ara som on som: d'aquí a dos mesos tindrem un mapa, tindrem un pla territorial sectorial, que estem convençuts que gaudirà del consens polític i social suficient.

Amb relació al segon punt, a nosaltres ens agradaria posar sobre la taula, explicitar que el Departament d'indústria i energia ja desenvolupa un conjunt d'actuacions per fer aquesta coordinació entre la generació d'energia a través d'energies renovables i les empreses d'energia. En l'àmbit de l'energia solar fotovoltaica, vostè, senyor Vendrell, coneix perfectament que ja hi ha un decret el qual desenvolupa i simplifica el procediment administratiu de connexió de les instal·lacions. Aquest mateix mecanisme, el podríem traslladar, evidentment, en l'àmbit de l'energia eòlica. Val a dir que el Departament, el Departament d'Indústria, ja està enllestit el treball amb les empreses elèctriques –per una banda, FECSA i, per altra, Red Eléctrica de España, societat anònima– per definir les potències admissibles per a la xarxa elèctrica en cadascuna de les àrees en què hi ha possibilitat d'implantació de parcs eòlics.

I amb relació al tercer punt, que és on hem obtingut aquesta transacció i on nosaltres hi havíem presentat una esmena, era més rellevant del que sembla, tal i com ho plantejava vostè originàriament i el sentit de la nostra esmena. Aquí s'hi dirimien dues opcions, dues opcions diferents. Per una banda, una opció més intervencionista en la qual el Govern hauria de determinar els emplaçaments concrets idonis –el pas del vent, que fos suficient; les possibilitats tècniques d'evacuació de l'electricitat, o baix impacte ambiental i social– i promoure –per exemple, per concurs– la implantació de projectes en aquests emplaçaments, on situar aquests emplaçaments concrets.

Aquesta és una opció, que és la que s'insinuava en el seu text original. I l'altra seria més tendint a un model de lliure mercat, en el qual són els promotors els que detecten les zones on les condicions eòliques i tècniques són les idònies, i és l'Administració qui al final del procediment administratiu dictamina si el lloc és ambientalment i socialment acceptable o no.

A través de la transacció a què hem arribat, doncs, fem un plantejament intermedi. Com? Posant, jugant amb una peça que quedarà incorporada en el decret, que és la comissió d'assessorament de l'estratègia d'implantació de l'energia eòlica. Què diu? Diu: home!, tal com ho hem plantejat, fent aquests tres colors del mapa –la zona incompatible, la zona on es requerirà la declaració d'impacte ambiental i la zona perfectament compatible–, doncs, que sigui aquesta comissió la que digui..., la que estableixi els criteris de prioritització. Perquè, de fet, establint aquestes tres zones, ja l'Administració, el Govern de Catalunya, indirectament ja està demanant, ja està dient: «A les zones que siguin perfectament compatibles no perdem massa temps, anem directament per feina.»; i poder-ho fer de tal manera, doncs, que no quedi col·lapsat el sistema, que no quedi col·lapsat des d'un punt de vista de prioritització i des d'un punt de vista de gestió de l'efecte acumulatiu.

En qualsevol cas, ha quedat molt clara la seva idea, que és: en els llocs on ens posem d'acord, en els llocs que siguin compatibles, no hi perdem massa temps, anem

directe que l'energia eòlica es pugui implantar en el nostre país...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rull i Andreu

...i, des d'aquesta perspectiva –i acabo, senyor president–, doncs, que Catalunya, evidentment, estigui al lloc que li correspon en aquesta matèria –torno a repetir– que és clau per al nostre país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Luna, en nom del Grup Parlamentari Popular.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. De l'escó estant, penso és que..., reiterar una altra vegada el debat que hem tingut sobre el tema de l'energia eòlica. I nosaltres el que sí que felicitem és que hàgim arribat a acord tots els grups parlamentaris amb el que és el tercer punt d'aquesta esmena, no? I aquesta transaccional que recull les inquietuds, i també s'hi veuen reflectides, realment, les esmenes nostres, doncs, farà que aquesta proposició..., que aquesta Moció pugui tirar endavant.

Per tant, nosaltres votarem favorablement al primer i segon punts, com era evident i ja ho teníem, i al tercer, dintre de la transacció.

Moltíssimes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. (*Veus de fons.*) Ai, és veritat; me'l deixava, a vostè. Té la paraula, senyor Sabaté.

El Sr. Sabaté i Ibarz

Sí, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, l'enfocament erroni del Govern sobre el foment i desplegament de les energies renovables, i més concretament de l'energia eòlica, continua, encara avui, generant polèmica i confusió sobre el procediment i també, com ja s'ha dit, un considerable retard de la seua implantació.

Lo contingut d'aquesta Moció és un tema recurrent i reiterat. De fet, lo nostre Grup Parlamentari, tant en plenari com en comissió, ha deixat ben clar el seu posicionament en el sentit de requerir una nova redacció del mapa d'implantació respectuosa amb els espais d'interès natural i d'interès històric i cultural; un pla de foment de les energies renovables per assolir els objectius europeus de la mateixa manera que el Govern de l'Estat el va aprovar el 1999, i també el nostre posicionament concret sobre l'impuls de mesures per a facilitar la connexió de les centrals de generació així com unes adequades línies d'evacuació de la producció.

(Remor de veus.)

Bé, doncs, tot i el retard, el Govern tal com va manifestar aquí...

El president

Esperi's..., esperi's un segon, senyor diputat. (Pausa.) Pot continuar.

El Sr. Sabaté i Ibarz

Deia, senyor president, senyores diputades i senyors diputats, que, tot i el retard reconegut en aquesta sala, el Govern pensa complementar el Mapa a través d'un pla territorial sectorial, i també es crearà una comissió d'assessorament de l'estratègia d'implantació de l'energia èolica.

Bé, doncs, tot i el retard, ens sembla adient que es fixi un termini –tal com diu la Moció– de dos mesos per comptar amb aquest pla territorial sectorial. I, de totes maneres, el nostre Grup Parlamentari vol manifestar que aquest termini no resulti ser un nou retard en la correcta planificació, que les zones compatibles puguin ser prioritzades i que s'enduguin les necessàries converses amb FECSA-Endesa perquè se facilitin les connexions de la mateixa manera que a d'altres comunitats autònomes s'ha establert una mesa de concertació amb les empreses elèctriques, i que inexplicablement aquí, a Catalunya, aquesta mesa de concertació no s'ha impulsat.

Per totes aquestes raons, el nostre Grup Parlamentari votarà favorablement a aquesta Moció i a la part transaccionada pels grups esmenants.

El president

Moltes gràcies. No cal posicionar-se sobre les esmenes, probablement, senyor Vendrell? (Pausa.) Molt bé.

Per tant, el text que votarem és el text de la Moció, els punts 1 i 2, i el text transaccional del punt número 3. D'acord? (Pausa.)

Comença la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció sanitària especialitzada (tram. 302-00211/06)

El vint-i-sisè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació sobre l'atenció sanitària especialitzada. La presenta el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds i té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

(Pausa.)

Pot començar, senyora diputada.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la interpellació tenia com a temàtica específica el procés de concentració dels laboratoris de l'Institut Català de la Salut. I, al parer del nostre Grup, aquest procés de concentració s'estava fent sense que en tinguéssim una informació en el Parlament, tenint en compte que, al nostre entendre, tots els canvis que s'estaven produint eren canvis que tenien una incidència en el sistema sanitari, que s'estaven modificant alguns elements bàsics en la relació especialment entre els laboratoris de l'Institut Català de la Salut i l'atenció primària, que era al que en principi van néixer vinculats, aquests que s'està ara en procés de concentració.

És per aquesta raó que nosaltres vam presentar la interpellació, per la preocupació que tenia el nostre Grup de cara a conèixer a partir de quins criteris, i quins avantatges o inconvenients podia tenir aquest procés de concentració, i quines conseqüències tindria per al sistema sanitari, per als professionals que hi estan treballant. I, per tant, nosaltres hem presentat tota una sèrie de propostes orientades en aquest sentit.

Vull dir que el primer punt de la Moció té a veure, justament, amb la sensació que vam tenir a l'hora de tractar aquest tema, que hi havia una qüestió rellevant que s'estava portant a terme sense que s'haguera informat al Parlament. I és per això que incloïem un punt amb què assenyalàvem que qualsevol reforma rellevant que afecti el sistema de salut de Catalunya sigui presentat al Parlament. Vull dir, ara, que aquesta punt el retirem; el retirem perquè la resta de la Moció, com assenyalare ara mateix, ha estat transaccionada a partir d'esmenes presentades amb Convergència i Unió i el Partit Popular, i en aquest sentit..., tot insistint en el contingut d'aquest punt, que considerem necessari, justament, que es pugui debatre políticament aquells aspectes que per la seva importància i rellevància puguin representar un canvi en el propi model de sistema sanitari, o en part d'ell..., que s'havia partit en la reforma sanitària, en aquest Parlament. Per tant, anuncio que retirem el primer punt.

El segon punt té a veure amb la necessitat de donar a conèixer al Parlament tot el que és el projecte global i també específic, pel cas que fa referència a la situació de Barcelona, de tot el projecte d'integració i fusió dels laboratoris. En aquest sentit, pensem que caldria presentar un informe donant compte de tot el que són els aspectes tècnics, econòmics, i efectes sobre les plantilles afectades respecte a la integració dels laboratoris.

També presentàvem un altre punt en què enteníem que calia garantir que els laboratoris públics han d'estar dotats «amb la millor tecnologia i dotació professional» –diem– «evitant contractar laboratoris privats», no perquè... I aquí reconec que hi ha una redacció que pot conduir a confusió respecte al que volíem dir; és a dir, nosaltres el que volíem dir exactament no és que no es pugui contractar res a laboratoris privats, però sí, en canvi, que tota la prioritat es faci en els laboratoris públics. I això crec que ho hem resolt amb la transaccional que hem fet.

Finalment, hi ha dues propostes més: una, relacionada amb el problema que presenta que hi hagi dos tipus de règims laborals en uns mateixos centres de treball, i, per tant, la necessitat de l'homogeneïtzació; i, finalment, un cinquè punt que té a veure amb el fet que..., pel que fa referència a la nova xarxa logística, que exigeix la concentració de laboratoris, es cobreixi mitjançant concurs públic i amb tots els requisits necessaris per garantir la qualitat del servei i la professionalitat d'aquest. Res més.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Hi han presentat esmenes el Grup Popular i Convergència i Unió. Té la paraula, pel Grup Popular, la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup proposant va presentar, va plantejar un debat entorn de les concentracions, de les aliances i dels canvis dels laboratoris, sobretot amb l'atenció primària, amb els hospitals, etcètera. Nosaltres trobem que és un debat que planteja noves situacions, hi ha molts procediments que s'han portat a terme en aquests darrers anys, uns altres que estan endegats; però, veritablement, el procediment més important d'aquest procés estarà en la conurbació de Barcelona, i és en aquest sentit on creiem que s'ha d'incidir més, no?

En aquest sentit, nosaltres hem presentat dues esmenes. Una, primera, en què demanàvem la supressió del punt 1, en tant que considerem que aquest punt plantejava amb certa ambigüitat la necessitat d'una reforma en el sistema general pel que afecta els laboratoris, que consideràvem que en aquests moments nosaltres no ho trobàvem necessari; per això vam demanar aquesta supressió.

I, per altra banda, en el punt 2, estàvem d'acord que era necessari tindre més informació pel que fa a aquests nous procediments. I, en aquest sentit, reclamem un informe sobre el procés de concentració i fusió dels laboratoris clínics de l'ICSS, especialment. Això ha estat inclòs en la transaccional, pel Grup d'Iniciativa, en l'àmbit territorial de Barcelona. I nosaltres creiem que és important que hi hagin una sèrie d'extrems en aquest informe o una sèrie d'objectius més que entrar en el detall tècnic de l'àmbit de cada un d'aquests estudis.

És en aquest sentit que nosaltres creiem que és molt important que es plantegi un calendari, previst en funció dels objectius a assolir. Per altra banda, creiem que és important que hi consti la repercussió de la simplificació dels procediments, que –ho penso– és un dels objectius que han de perseguir aquestes unions. També, una de les conseqüències que crec que és important és la reducció de la despesa, l'optimització en la gestió dels recursos per a l'assoliment de l'eficàcia i la millora en la qualitat.

Per altra banda, creiem que també és necessari que es garanteixin els punts d'extracció actuals per facilitar

l'accés al ciutadà, i, a més, adequar la cartera de serveis a les característiques de la demanda. Consideràvem que era necessari que aquests extrems constessin en aquest estudi, i, a més a més, han estat incorporades, com ha dit la diputada proposant, en aquest cas, una sèrie de transaccionals que, a més a més, també, reflectiran els efectes que tindrà sobre la plantilla de personal. Trobem positiu el fet que hi consti, perquè, evidentment, tindrà un efecte directe i crea certa intransigència entre el personal que hi treballa, i creiem que és important que hi hagi aquesta planificació en aquest sentit, i que ens lliurin aquest informe en el termini de tres mesos.

Per altra banda, pel que fa al personal dels laboratoris, nosaltres creiem que és necessari que, en la línia del que han aprovat en aquest Parlament a l'hora d'homogeneïtzar les condicions laborals, doncs, que també, donat que el personal d'aquest laboratori ja està inclòs dins d'aquesta xarxa, creiem fer una esmena especial per tal, si és possible, d'accelerar aquesta incorporació, donades les condicions específiques que tenen aquests laboratoris. Ha quedat incorporada en el punt 4.

Per altra banda, creiem que també és necessari, doncs, que l'ICSS aprofiti i optimitzi al màxim la capacitat que tenen els seus laboratoris i, evidentment, si han de concertar amb uns altres laboratoris ho creiem positiu; a més a més, vull dir, han de donar una resposta a les necessitats. Creiem que, en aquest sentit, s'ha de fer; però, el que sí que també pensem és que no estan del tot rendibilitzats aquests laboratoris i que han d'aprofitar al màxim la seva capacitat i optimitzar aquests resultats.

Per altra banda, doncs, nosaltres manifestem el nostre suport, també, al punt 5 de la Moció. Creiem que és necessari que es faci aquesta concentració i que la xarxa logística, etcètera, i que es faci mitjançant concurs públic, entre d'altres formes, perquè crec que la normativa vigent ja exigeix aquestes necessitats, la Llei de contractació també ho estableix, i penso que no és més que constatar i traslladar en una moció aquelles obligacions que han de fer, per la normativa vigent, per part del Departament.

En aquest sentit, pensem que és positiu que hi consti, i nosaltres donarem recolzament al text transaccional junt al punt 5 de la Moció.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Fernández Burgui.

El Sr. Fernández i Burgui

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora Comas d'Argemir... Bé. En principi, agrair la voluntat de consens que hi ha hagut en aquesta Moció, com d'altres vegades, per arribar a aquesta transaccional, que, per tant, en principi, doncs, aprovarem, òbviament, sobre..., aquí s'han mencionat ja els diferents punts de la Moció, amb la qual, òbviament, estem ab-

solutament d'acord perquè hem participat en la transacció.

El primer punt, agrair-li, també, el fet d'haver acceptat la retirada, donat que crec que, amb les explicacions de l'honorable conseller en ocasió de la interpellació que donava motiu a aquesta Moció, va, potser, quedar bastant clar que no es tractava d'una reforma del sistema sanitari, en el qual cas estaríem, potser, d'acord que s'havia d'haver presentat aquí, sinó en el camp de la gestió –en el camp de la gestió–, i, a més, amb unes motivacions evidents i amb una antiguitat evident, que ja ve des de l'any 80, com ha mencionat, i que, per tant, no era –no ho era– un motiu de cap reforma del sistema sanitari. Precisament és el nostre sistema sanitari el que permet fer aquestes coses; per tant, és d'agair que ho hagi reconegut, i, per tant, retirar aquest punt.

En els altres punts, sí que és cert que el Parlament demana una informació i que se l'hi ha de donar i que serà acurada i, per això, hem estat d'acord i ho hem transaccionat, que s'informi al Parlament de tot el sistema que s'ha fet de fusió i, sobretot, com ha dit molt bé, a Barcelona, pel fet que és, probablement, el que encara queda per fer.

No faltaria més allò de garantir que l'ICSS mantingui els centres públics de referència, amb la millor tecnologia i dotació, i que tinguin la màxima capacitat d'optimització. Precisament aquest és el motiu d'aquesta concentració i s'ha volgut, simplement, retirar l'últim paràgraf perquè, realment, i per la distribució territorial i tecnològica, seria difícil acceptar que l'ICSS no pogués concertar alguns laboratoris externs, en algun moment determinat, en algunes àrees.

També és cert que, en paraules de l'honorable conseller, es va dir també que hi havia hagut una disminució important del pressupost de compres a laboratoris externs, la qual cosa indica que nosaltres anem, òbviament, en aquest camí. I, per això, també hem consensuat perfectament aquest punt de l'ordre del dia.

Sobre les condicions laborals, ja ho ha expressat la il·lustre diputada del Partit Popular, i em sembla que vostè també, que és obvi que ja està en l'actual normativa de l'ICSS. I, per tant, i també ho va mencionar l'honorable conseller, que aquest era el sistema i el camí pel qual es va.

És per això..., el punt cinquè –ja ho he notificat– ja ho està fent, l'ICSS, està dintre de la seva normativa actual, i, per tant, és obvi que així es faci.

En conseqüència, doncs, hem pogut reduir aquests cinc punts en aquests tres, que espero que hagin sigut lliurats a la Mesa, senyor president, i que, per tant, doncs, ens felicitem pel consens obtingut en aquesta Moció i penso que l'aprovaré per unanimitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de l'escó estant, si m'ho permet, entre d'altres coses perquè, en definitiva, el tema està, com s'ha dit, bastant consensuat, i el nostre Grup Parlamentari votarà a favor de la Moció, tal i com queda a partir de la transacció que s'ha fet i el punt que queda viu.

Només un parell d'acotacions. El nostre Grup Parlamentari, en tot cas, confessar que se sent, segurament, més còmode amb la transacció, tal i com ha quedat, que amb la redacció original del text de la Moció. Per tant, des d'aquest punt de vista, doncs, diem que hi votem a favor més convençuts.

Segon, que, d'alguna manera, els problemes que es van plantejar, tant en la interpellació com en la Moció subsequent, doncs, evidentment, són temes que haurem d'anar discutint; que està molt bé que, precisament, en la Comissió de Política Social i en un termini acotat, doncs, es pugui parlar d'aquest tema a partir d'un informe que s'hagi de presentar en aquesta Comissió; i, en aquest sentit, penso que tindrem temps d'avaluar i d'analitzar l'evolució de tot plegat.

Penso que hi falta, d'alguna manera, en aquest debat –i que és una cosa que podrem fer en el futur, n'estic segur–, incorporar-hi tota la qüestió de recerca, que cada vegada sembla que no tingui massa cosa a veure amb el que és la sanitat pública i sobretot amb la quotidianitat; però que, de vegades, reconversions com les que estan fent determinats laboratoris hi donen peu. I, per tant, des d'aquest punt de vista, també, com a element de futur i com a element de reflexió de futur, penso que pot ser interessant d'aportar-lo.

El nostre Grup Parlamentari votarà, doncs, a favor d'aquesta Moció.

Res més, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, moltes gràcies, senyor president. També, des de l'escó estant. És evident que en aquest debat sobre la concentració i la fusió de laboratoris clínics de l'ICSS, cal cercar, des del punt de vista del Govern, l'eficiència, ja que les noves tecnologies avancen, i cal adaptar-se, també, a aquestes noves tecnologies, i, també, al mateix temps, sumar esforços. Però això sempre s'ha de fer amb total transparència i respectant els drets dels treballadors, cercant la millora dels serveis, sobretot, i la qualitat d'aquest servei.

Creiem que amb la transacció a què s'ha arribat, doncs, en aquest sentit, abundarem en aquest tema de la transparència, en aquesta major eficiència, i, per tant, des del Grup Socialista donarem suport a aquesta transacció a què s'ha arribat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. La senyora diputada Dolors Comas d'Argemir té la paraula.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Sí, ràpidament, només per especificar que és el que anem a votar. Suposo que no va malament acabar-ho de deixar clar.

Com he dit abans, el primer punt el retiro. (*Veus de fons.*) Sí que volia indicar, en aquest cas, que el retiro, precisament, perquè s'ha pogut consensuar la resta de la Moció. I, precisament, perquè això ha sigut així i perquè hi ha hagut consens, retiro un punt on aquest consens no hi seria. I ho dic, això, perquè no és que m'hagi convençut el conseller, com ha dit el senyor Fernández Burgui, respecte que aquesta qüestió no ha modificat res dins del sistema sanitari; és a dir, efectivament, el sistema no s'ha modificat, però en el sistema hi ha hagut modificacions rellevants. I és per aquesta raó que els arguments que jo mateixa vaig fer servir

en la interpellació, els continuo mantenint, continuen sent vigents. Malgrat això, retiro aquest primer punt, però no perquè consideri que el seu contingut és sobrer.

Per altra banda, els punts 2, 3 i 4, són els que han sigut objecte de transacció, i el punt 5 queda viu de cara a ser votat, tal com està en la seva redacció inicial.

El president

Moltes gràcies. (*Remor de veus.*)

Per tant, votarem els punts 2, 3 i 4, transaccionats, i el 5 amb el text de la Moció. No hi ha votació separada, sinó que es pot votar tot conjuntament.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de set del vespre i tres minuts.